

	است یا صدیق عاصی سالی مولی الحلیل
خون جسمه مساحات اند میفتی الحال	ایں جسمہ مساحات بادا اند سہ سال
سناجات بطریق قصیدہ کہ از روک سال صادق نجات شریف	
<p>دور دور رشتا جبر کل کارم با سالن مگر دور ماسد عمر مصر جوں بد صف کعبان مگر دور دیکھیں صہواں ماں لے مترو حیاں مگر دور حدود مقام قرب لو اندر حیرانیاں مگر دور حال اس میں سہماں ساداق و حال مسامات رتوق تو اچھا ہواں مگر دور بر مصر اط این سبکیت تاجوں حیاں مگر دور مسامیت جوں تاب عود ارماہ امان مگر دور اہل بوماند گر کسی ارمن آں آں مگر دور اہر مکان بر لامکان اسان یکاں آں مگر دور اہر طبعی البیقین ہر دم ہر حواں مگر دور کاری حد فائدہ اچان آں مگر دور سوی حراں مگر مل اور حسان مگر دور وقت احرا حروف تو ہر کس ہر اسان مگر دور</p>	<p>امب اگر فصل تو سہم با یاں مگر دور میرا وطن میں الوطن مدح میں مسافر دور دور وقت آجرام تو ہر کس کہ آرد دریاں ماسد فروغت مگر دل اسی تبارکی سا گر صحت مدد محال ماند تو قید آہر داندہ سماں ہماں در چاہ ہم ماندہ چال اسی حسرت رات لکیریم ہما صراط مستقیم ہر کو جس جوشن مد سجدات ساید بحر اراہیں آں وارثہ جوں حرا ارغوب ار صہب تو یارس میں لایستہ رکراں یا رنجانی ہر کہ ار حواں عود طبع خود باشد جو شفت در سر حر تو رہید دیگری اند دیارت ہر کہ ماندہ وطن بادا لمس ار نہاد واد لیا واز صفیا و نقیا</p>

آید گد اگر مرد است و در نفسی دانا خود
 ای مرد و ماں من کن لطف ای تم من
 مانند جو حطت در با ای حاجی لطف لطف عباد
 شد شغفت از در جود اراد و دل
 حیرت کنایم طرف سال هستی تو باشد
 سجاد سالم و طاعت گزشت با رب العصور
 او تو ندیم ریتان شدیم آخر پیمان آدم
 اگر اول این استی صد بار لطف تو بود
 از کرد و جود در دم دارم دل جود و دم
 استغفر الله العظیم از دل بر آرم یا رحیم
 ای حاجی ای هر کس ظاهر تو هست از کل
 عاویذ امیدم مولی کام حشمت سبیل
 ای حاجی کون بیکان صبر بیکان همه بیکار
 سلطان سلطانان توئی هم ما را ما را
 یار پس من دهر دل چون کرگ سرد در
 در بحر لطف هر که شد ما را در یاقین
 مانند جو حطت در دره اگر سعد و تن بر
 الله که قادر علی در حشمت خواهم چنان

از لعل و در پر میگرد از بحر و هم کان نکرد
 تا وقت رخ این جان من از کمر تیغ کان
 تیرش بر آید و لطف کرد و ریتان نکرد
 مانند عصاره هزار و پیر کرد و ریتان نکرد
 و لطف کاسیدینین نمک طربان نکرد
 خواهم بانی است کون آخر ریتان نکرد
 مرد گشت رحیمی کس کایس جود و دل نکرد
 اکون قولم عدیکس ما شرم عصبان نکرد
 لیکن نصحت ما یقین وقت ریتان نکرد
 یا مستغان تو در بان تا رخ طوفان نکرد
 لطف اگر مودعین و ما را ما را نکرد
 چون کام بخشی بر کرا عیش با سان نکرد
 سختی نهایت سبیلان هر که در بان نکرد
 هر کس در حکمت بود از حکم سلطان نکرد
 حافظ التو نامه آب رین کرگ دران نکرد
 همچون حلیب و حیم اس ما رسوا نکرد
 هر کرگ وقت بیم تنب همچون سبیلان نکرد
 روحم شوق آمدن تان ریتان نکرد

<p> اسید میں بر فصل نو مریضی لو وارم اسی حکم حکام کل در لطف تو آدم کل دوداں جوداں این مال صبر سیم اسی حال جدار یاد کن مرید حق دل تباد حویناں سونگیاں حال در بر تو مکر و تاد بس سیکماں جہاں در جہتر مد نام آند یاری الاپی کن کردی فیدہ اکایات ای کای ساز کارین کسان تو دوسوارس قرآن لویاں اس ار ہر دین بر اوصیت حوالہ حیت تو تنبیع اور ہر میں مہبت کو محسوس آد لغتیں قنط معظم محی دیں ہادی احمد سادہ میں آن عاشق والہ تنو حوالہ مہ سکیں تو مفتی محسن میرست تاکی جو گو غلطان ستوم از رحم جوگان نادر و ہوا و طیس آند بر بر حسکم نو رہہ مار اندر حضرت یار کہ تار و حق و </p>	<p> راساں کہ آد جہاں میں ارض تاساں اور حکم تو یا کہ اگر ایک خطہ یکاں گورد کن رحم نامکس نو دین صرستہاں گورد ہر دم بریں مراد کن تا کستت ان گورد بہ جیم جو ررب خود تا جسم بالیتاں گورد کو نام حق تا نام تو بریں یکماں گورد جہاں کن ناچار تہ جہاں دواں گورد در کار میں ستو مارس کر کار جہاں گورد اور صدر نہ ہر دوسرا حکم نقران گورد مارتہ حوالہ اصل تو این حال قطعاں ار ہر دواں میں تارح یہاں گورد ہم از طہائش کن کرد تا دم با یقان گورد طوریکہ شد وقتش سر و قدم بداساں گورد شود سگیر میں کہ حال میں رحم جوگان دار وہ کس تا ث تو ان کر ریر تو ان گورد دیکشت تو جید تو مفتی غر لخواں گورد </p>
---	--

گویم مساحاتی مشرف صدقا باوار سرور
 تارح این نظم حسن تا اندہ جہاں گورد

(محرور)

عزل در لغت شریف

صاحب دلاک ارق مصطفیٰ ست	حاکم افلاک ارق مصطفیٰ ست
رہر کفر ابد جگر چوں خاکد	آرماں بر پاک ارق مصطفیٰ ست
در رحمت ہر گشت عا حراں	گر شود امساک ارق مصطفیٰ ست
ما عشق حوں تیکار خاکد	ہر آن قزاق ارق مصطفیٰ ست
کاتف رمر ہدایت باقیسین	صاحب اوراک ارق مصطفیٰ ست
ما تقدم ما تاخر گشت عسفو	اگر کہ لی پاک ارق مصطفیٰ ست
دودماں جاں و دل بدوین کسد	تمتع دین پاک ارق مصطفیٰ ست
حوں محنت فلہا حسرت کسد	سگیان محراک ارق مصطفیٰ ست
آنکہ مایہ یک فیض نظر	کمیا این خاک ارق مصطفیٰ ست
پاک سارہ حشیم ار رومال لطف	حوں شود مساک ارق مصطفیٰ ست
امناع بعد دہسم سقیم	حافظ اماک ارق مصطفیٰ ست
سوح مفتی حریں اروح محس	اگر شود عساک ارق مصطفیٰ ست

قصیدہ موسوم بہ ترجمہ فیض و نعت سرور کائنات علیہ السلام

اتنے راہ جو رہند ممدان حمل	دور دور دور دور مت سند اول
امد دور جو رحمت صحرای جہاں	آہوی لیل ماں گشت یک گوشہ تنگ
بہ پیش رس راورد با نفع دور دور	ماہ بہت ماہ فیض نقصان پیر

<p>شکل دو دهن شد صورت صحران مثل راع امعاء مرون شد رخی شست حل سعادت شده غنماج در بر حسین حل حل مدق حله بدل عقد بالا تحصیل راهدار چهره مرون ماش حل بند حل حشم کتا و من صفت حق مرون حل وقت سیر خمین ارهاره نگارین حل حوین رلحوب یار سه بهر یک محمل رفت مالکل رل زرد در ارهاله حل قوت مایه شجر حور موم عمل ورق در طعم ملا ریت بیت حنظل سرگردید بهر یک چو وراثت محمل گشت تبدیل هوا را امات عمل شد حراره ر حیات معل سیم عمل دله حوال باس در آور تو کانی عمل کس تمامای گلسا و گونا ره عمل تنک کیسوی ترا میت لصد بدل حر آوار حل میت سراسی حل</p>	<p>سد خیا مان گلسا چو چایان شست بلبل آدخمین لعمه سر است در تناط حشم قریح لست عادت مایه گروت صاحب معرفت آد جو سیر گرش قدرت فایه چون است عیان سلیم و کاش حلوی تجید بانی تو نهاتانی ماش بهت سر صحر سارستان کلر ح لاله و سر و کل و سسل و ریچان سیم اند سیم سحری هر حل ورس شکست اثر لستو کل ورس اسره حیات هست تبدیل طابع بحدی ماکه رفت صاحب سیر و تمامتا حو مایه در راع بر سحر مایه بر آورده و سر عشت داد سیم حالص حو صا ار سمن تاره مدأ حوش مایه رلب حو سره ورس مگر اعتدالیت هرستی حو در بیوقت عیال شد حطر حنیت حو تمام صمدل ادنی هرل جانار مرابب ماش</p>
---	--

ح

<p> ان حیوان که حله دارد و کسین بهیچ محل سخن عشق بهاست که مقلد و دل جسد و لری تو نظر برده ابرمانه میش و مار مرل میترم بر کجسل حال دل سامرمان ارچه گرام محمل گره جسد حله و ده صورت غری مهمل دوست یحال سرستار بهم گذر بل ماکه لده وراقت شود در عیش بدل مار در صوف بهارست قلمر مثل قمری مثل هم فاحشه بر کس جمل حوت مایا که کم عقده در ایوب حل احمد و حامد و محمود سی مرسل منظر لطف اند حاصل احد فیصل انکه او بهت احد میں که حاتم اجل جو مکر و دیه و در ویده او بهت سل حس احمد لوگر با بهر حس عمل سید گرفت ارباب پاره شکل منقل تا بیایم بر حالت ترفین و دول </p>	<p> حصرو الیاس پیش فتنه لبا مردن محقر است که حرف و خیال تم چه طرب سر و زار تو سین بر لب جوی متین سر و دست چهار لاف میا بهت لهرم وصلت اردست و داتا مفضل گویم ارچه در و مارح توای است من بار که تو بهتانی واره تو متین مرده حیات نوهارست میا صورت خود را سما گفت محضی عزل راه درین تار بها نعمه دارد عشرت همه مرعال هم گردانی نو که شداغت ایجاد بهار سید محتر شتر حتم رسل در لطف شاه گویند ارباب مگر تاهای او دات احمد مگردار ترف لو در نصر حتم اجل چه بهت سد بحال موی علم امیست رعیصل اولی فصل علوم زانقن هر تو دارم مگر و دل جو کمال یا رسول عربی به نفع مراد ابروج </p>
---	---

ابرایان باران و مایه سده حشر
 مدله گو مفتی گو ماست لغز مودول
 اوروی سعدی و شردالی و دوسوی بر
 سکس ستر شاله ر ملا و حجاب
 محلت طوطی همدست براس سخن
 حرف گیر و جو کسی در حلقه لبر سر رنگ
 ناکه انیم شمع اعم حلتین سخته
 رین مساکه رقم گشت قلم دارم بار
 اس محو حتمی و محنت روبرو را د
 سخن نعت سزایم مخصوص سس ما
 هفت سیاه و دل نه تیر حکمت لایب
 صورت عدل بود و کرم بیابان یکسر
 هر ساعه از همه بچهر شود اس بر سر
 هر کس و کسی مسک جو گیر و دست
 از رحم چرخه خور سده و دخی یابد
 گر هیچ تو ملغم نو کن عصور لطف
 هست در لغت تو در آن التی مار دل
 مگر کسی بدی بدیج نو ماسد مد کا

این قصیده چو معیت نو کم او و دل
 هست رفته در حرم من آن عدا مل
 نظامی خجسته نمانید اهل
 لغت لعل چاک حق شد سر ل
 که بر روز کلامش شکر دهد و عمل
 کسل اندیشه رده مایه میرش جو حل
 در نفس خود در حق هست شفاعت اول
 چون تو بی عرض مدانی که چیدل سب اهل
 ادب را داند و در ازل را دار ل
 ای در علم و علمت فیض مهر علم و عمل
 حول که از تو ماسد گر ما جمل
 هر روز سر بر شیر سایه صدل
 گرگ هر سر بر سر کسده مکیه کعل
 دهنس از حکم خدا و دارل گردد ستل
 از عمار در تو جو که کسم مستقل
 کیت کان هست معیت نو ساسا علی
 هر تو در عین عایات خدا و اعر و حل
 سگمال هست دماعت بر عورت مجمل

سب مزاج مستباح مریب ادا دے
 کھل ماراع سدورد و حتمت الحق
 رمی آجا کہ نہ جاودہ حشرہ نہ مکان
 رمی آجا کہ نہ مذکور و نہ حرف و نہ
 سہارا رزاق جو کجا رمی مسلم
 مال امانہ نہ مہا محاسن عفتا
 دوا حلاج اہل مالیک نہ ما و نہ حجاج
 حوں ستود گرم عیالقی ہارل ہوی اہل
 ظرہ افس نہ ادا اگر اروس نہ عین
 ستر مت صورت بدست ہالاس ہر لعل
 سر و حلد گیا ہست لب کو تر آب
 ارد ستی صد دم عیسیٰ ست ہر سو حوسیم
 ہست حوں مجلس و محمود مقام یقین
 ہندی اہل حق ہاں ہر ہرایت اہل
 گسب حساں محم جو کہ ہر حجت عاقر
 دین حق گسب جو جو رستید عالم
 جو کہ دیب سرور یا مکر دین تصدق
 حق نہ اہل حیاں قیمت بعا حق حیاں

فاس ہوسن اردو ماہ کجاہ ہوا اہل
 ہر قس مریہ مد خاطر باکت کھل
 رمی آجا کہ نہ مذکاج وہ ایوان ہل
 حق تنیدی کہ نہ شود کسی اراد
 سقلہ برق کد ہر دورہ یاقوت متعل
 ظاہر سدورد و طرائق سرور اہل
 لامکانست ہر میں سد مدی سیر محفل
 اہل عین اہل ستادس عین اہل
 قطرہ حوی حق ہاں نہ حیں تا کھل
 بیم گام ست پست فصل فہرہ حل
 حوں ہمدانامہ ماسم اودت اہل
 عطر و دوس ہم اہل راجہ است عسل
 شد مفصل سیاں و عیاں ہم محفل
 ہر کہ داند نہ نقیث ہو مسعود اہل
 گو کہ گوید نہ عت کو حریر و چٹل
 ہوسہ براسی توہ لات لغری و ہل
 ہوا محکم گت حکم نور ہوا حل ہل
 حوں کداری ہاں مات کھلی کھل

روحه جلد رعیتانی است تو
 علم او به علم بهر حال مست
 قام اندر ده دس بودن بای حیت
 دین حق از لوحی است در دین باطل
 و عدم است عدیل او خود است
 از گرم گریه بیانی سرم وقت اخیر
 احس بعد تو در طالع هر کس که نتواند
 بیت در اصل هر آنکس سر همت چو
 آفتاب در طالع بر اوج صفای
 آفتاب است ریت ماه وادین صیاس
 حریف احمد مختار گرامی سالار
 مسیم بهر طریقی که مار و ست عیان
 هست در طالع است چو ولایت بر نور
 جامع فصل و فصل است به امثال مبت
 مجمع حمله کمال کمال سوی است
 یاسی خط و من ای من در دوران
 عدم است تو نام تو مرا سر رسا است
 هست یعنی ولی معروض است بط

عشق کرد و داد و امانت رطل
 هر که بیت جوهر سرخ شرف تو عل
 طالع حق که کند آنکه بود مرد اصل
 مار و دهم بی آخر همت و سیم و عمل
 حوکه مثلث بود و هر اول مبت
 می و دم حامیه مانع هر سنگام حل
 از مشرق بیت همت متاثر حسل
 اصل است روادین سد رطل
 اسطراس رطل در دل بود ست حسل
 مطلق آخر و خود مطلع او سد اول
 مست در سر و ریش مرد جهان بیچ حل
 لی رطل در متین و در و سیح حل
 آن سو که کرد و ختم شد از روادین
 صاحب فصل و فصل کمال اصل
 چه کمال است و حد است بعد اصل
 دشمین سو که کرد از بی من که حل
 که حد کرد و حد طلع خود دم حسل
 کلماتی که باید رطل است حسل

<p> هر که می ست در دست من حمله و حمل دوت مع کو کثیر ست من فکر و قتل رحمت ذات دایست قیاسم اصل لیکنم هست العارف لوس حسن اهل کس سعادت تو بر من متش جدا و جدا ما ر عرفی بهین محل جو من راند حمل لسانی که شود و سپه عا گیر من قتل حتم سارم به سایت به مگر طره و حل همچو حالست تو ماضی و هم مستقل حوب او را بجه خوش و او بجه صیدل حوکه دات نور و دل هست بهر من مثل حل کن مشکل او اما که مساند و حل حمله در حتم کم جمع به در حب و حل در به در حو تو دارم به هم بهیم حل لمحی و دوی تو هست جو طعم حطس نام آن تر حتمه انقبض و دم اصل حرم موسی و تخلیق شد رقص و حل دارم این دیده ما کن دوی حو حل </p>	<p> هست و حال بحر بحر کرم میت حدر تیر غم هست راند سده را و در دل هست ر صدق حسن جبریل و الی حو را حسن تل بیت به اعمال حسن در محتر حو را اول شاعت بهند او بهی اند تار و حو در من به تحت حالیا من بهما دم بهین عرصه و من این نصیده که کون حسن قریب حتم آبی در و تو صیاب و حو حشر و حیدل سر عقی هست عصای و عفو عصا که نواد که معیت تو در آید به سخن نظر اقل تو بر احوال حریں سده حویا ما سار تو کم وقت و صالت در یک هست امید وصال تو مراد ما گشت دوق و دمار و سار و سکر شیر میت اس نصیده حو و صفت تو نمودم و متون نظر با طر نوریت به پیش و در حو کلیم بحیث به میسم رقیب </p>
---	---

ایچمه مارود ییفتنی حریں | روی مارکت حور الحق عر وحل

(۴) سال این حرم الفیض روح عظم
عظمه مطلع بخورشید اید سدر ل

قصیده و گیریم و لغت شقیع الامم صلی الله علیه آله و صحابه سلم

شیره آزاده میت چشم گرم داشت	بر در اهل حتم دل حتم داشت
دم رحمت دل سیرت اهل سعاست	حکمت اهل مادیات دمه دم داشت
چشم هر دو جهان سته کتاد دل بست	ادر سر هر دو فار و ستم داشت
صورت بجز وصال دمه مرآت دل	گاهشون شدل گاه بعم داشت
رنگ بیا مان گرم وقت صغی سجت	ار فی مانگ حرم گون هم داشت
حدت عالمه را در من بودل بخت	خود بهای چشم رب عدم داشت
لی بهوس سیم در رنی طبع در لعل	لی سرواں دلج هر دم داشت
اه همه طرق و سل صاف بدل یکطرف	در یو تسلیم حص هر دو عدم داشت
بر در دلدار حوتی بود حصی اسماک	مار اران بر حصی ساده قلم داشت
مر سر کوی نگار حلد بریں یافست	در صف میدان عشق بدید علم داشت
سکر و شکایت در بهر سیت گولہ ابدل	لی بهوس دلج حوتی سر در دم داشت
شاد سدل مراد خود مسرادر لگا	مرج بهتی خود رنگ عدم داشت
نصیفه قلب حوتی کرده مهر حش	مار اران فلک صاف هام حرم داشت

کیسر و آدم حقیق و لاده شوقی خیال
 از عجز و رقتل سر و ساد آن
 بافت ایجا و خلق حتم بر سل القبر
 شان همسایه ایشان را مگر از شان حق
 ماه شده بود و کول دید معلول ارل
 در شرف حق حشر سل جوب سامونست
 از بی رموان و هم و نظر شدش
 سید بی لطف خضر شتر جوس نظر
 یعیس یک و مس هست میان کما
 و تب هست حسان کردنی همسای
 هر که بختش بود در جسم هر لاناک
 جوی قسم آسانست ست موس عظیم
 در دل اهل عناق چون حیدر جاوید
 از ار نص است قطره میان کمر
 ای دل تبدای پس از جد بیدم
 در دست علاج اور هرور بادیک سحر
 ای شته و یایر من از دم محبت
 آدم و ام سال جو درد در کمر

تنگان

به بحر ال ترم دل سوختی مدام اس
 رو مدیستید شاد اعم داشت
 می سروش بر زبان بیج و دلم بیشتر
 حیدر دل در جوب خطه عظم داشت
 شاه ای انکان لغز ملک دم ستر
 وقت حضور حق جود طاعت آدم است
 رونق فردوس و مله باح ارم دار
 هست مدافق بر حق بر ترم و استر
 وقت تکلم ملک گوس اصم و شش
 روز و حرا در حسان حوال اعم داشت
 شیر او کم کد حواف احم داشت
 میت و اما دیش هم شتم داشت
 هست تکام عناق هر وجه هم داشت
 کو شود اده حیدر خطه میم داشت
 آدل اده لواش 'الم استر
 حمله و اموت کرد بر - م استر
 رحم را حوال را جتیم از دم داشت
 هست مسلم - م بر م داشت

آید باد رحمت رب یک قدم دشت	حلوه گر امکاں شد دل مالک دل جویا
انت هر جوم اوجود به قدم داشت	خو که شود در درخت تار و در بهرست
مار به حاجت تراخت جوم داشت	تحت تیره آسمان بهت حوای وصل حق
یابی از بهرنت حس جوم داشت	خو شود در بهت حو جلیل عرص کرد
بر کرمیت و هست لطف اعم داشت	مصطفی تواره راسته و حواره را
فرص بحان دلش مهر تو بهم داشت	ارباب واحد و حوین مادل و حان است
بهت بهت بر دول مقدم داشت	حال چه بصاعت بود ماکه سارکست
حتم ماب تو شد قصص اعم داشت	ایزد و فیض حق کان رارل پیفته
کی اسچاره بدل تو دم داشت	مردۀ صد ساله را ایدم تو صد حیات
کس بر انگست خود بر حسم داشت	خون سهم لغت داشت از چه تواند کرد
لغت و باشد سات در دهم داشت	موج تو دارد من کام خوشه و شکر
مهر تو در جان مراست و بهم داشت	اروم اول کهن ماکه باختر رسد
میت تو از لوسر و لطف اعم داشت	هر عطای بهشت عرص شود که زما
دول س جاست میت که داشت	حس هم حسین خون سا و آنست
دید خود و من عین فکر اعم داشت	هر روز ترا و عین وقت بهتادشیش
حتم بعین تو شد لطف و کرم داشت	ختم موت تو ختم رسالت تو
ار تو یا مو حقیق دل صمم داشت	سرت دات صمد از تو غیاں شد مسا
رو تو روز حراست من جم داشت	نامه اعمال من گشت لعیاں سیاه

سب نور تابیں مہر توایاں میں	رو کو اراکھات لہ نظم داشتیں
ہست سرورم کماں ہی تہ کوئی نکاح	با تو دورہ رماں دور و قہم داشتیں

قصیدہ منقبت نبض مہبت حضرت علی مرتضیٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہ

میں فرج ر دیتے پر نور آفتاب	در عشق ہو تیرا ستارہ ستور آفتاب
آورد طشت در پیے ایستار و تیر	ماسدہ میں جہنم ہو مطور آفتاب
اہرم غایب تو نصیب مار دیدہ ام	در ابرو مودہ دستور آفتاب
تہ ہوت جانت جو راجح پیرد	بر قصر رفعت نوحو عصفور آفتاب
ما بشود ادای صلوٰۃ اے نو اسیار	شد مسترد برای تو اردور آفتاب
گر رکھی کو بر وہ حوالیسے شود	اے در کسوی تیرہ ولی نور آفتاب
اے چہ جلو ہے و ہزار دور آسمان	ما قدر ہو کجاسب مقدور آفتاب
در گلستان معین تو اے ہر بوی حق	گردہ استباق خود مور آفتاب
در گلن کمال تو اے سیررک سیاح	آویخت ہجو حزنہ اگر آفتاب
گر خلق اے روح حق ہرہ و رشک	لیک اے مروع کشت مابں نور آفتاب
در اول بحر مدرت ہو سہ مسیند	دارد میں طریق دستور آفتاب
سیرگشتہ دور و سب کہ مگرد و دہ جہن	ہست اے سراب سوق تو زخمور آفتاب
اے ہوشی اے جو خلق روشنست	کر منطق حملہ کس تندہ مشکور آفتاب
ر آسمان قصر رفعت میسر	راں مادہ در حضور تو معدور آفتاب

خواہم کہ قطع حامد قدرت کسند	زبان میدہر جو طلسم و سحر آفتاب
رآسمان چاہ نوگر مطلعش نہ سے	نی نور کے سدی روم صور آفتاب
عود تندر و روح حالت مرد مہافت	مانند عیان مظهر و تصور آفتاب
میں صہای شست کہ با صدر باں شکست	از ذکر ہم صیاح ہمیدہ کور آفتاب
و کدل سوار حامی دس متاہ و لہعاف	کر گنج و جہاں و تنہ گنجور آفتاب
آن نور و کمال مہ اوج مصطفیٰ	در امر دست آمدہ ماسور آفتاب
کس شفقہ از صہای حجت گر بر دل	مانند رنگ سایہ بصد نور آفتاب
کرست شک لہف تو سکنیں میتہای	بودی می کا مست و تسہور آفتاب
رستک ہما ظلمت تست و جہر ہا	در بر شاں مست و مہر و آفتاب
ای حسرت و دگر کول تسری است	گرد و گرد و ہر جو سالور آفتاب
تد مکشف و غیرت حس تو در ہاں	بر جس جہیں بود جو مست و آفتاب
یک رتخہ رملوہ ستمج جمال بہت	ما اعتقاد و اتق جمہور آفتاب
ای آفتاب و لا یتبانی نفس	مانند خود رہ سو تیر طیور آفتاب
و دسہا و حرمانہ حس و مستور	مانند جہتہم خلق جو مستور آفتاب
از آتق محبت لوک شکارہ ہمس	آمد بخشہ چون بخش ستور آفتاب
حس تاب ماب حس تو آمد و ازان حد	آئینہ دار و متواور دور آفتاب
نوسیم ہر سطرہ ہر سطرہ ات	قرص سب خود و سطرہ ہر سطرہ آفتاب
نیر خاغر ز محبت و امام خلق	رآسمان دیں سنت بصد نور آفتاب

ای شاه نهشتهای عالم
 اس کلمه تیره ام برورت
 امانت عشق عم که آسمان داد
 از صدمه دهر گشته لم سیر
 سر جوان دگر طمع مدارم
 ترس سگسته کردم
 روی سپیدم ز کثرت حرم
 کسا ز کرم شها که کردست
 عیار دانه رس کرد
 زان سر شاه استغیثم
 محو حیا تو مانع صفت
 پس آتش هجر خون بارود
 ای ساقی حمله اهل سفت
 از آب کرم بسو تا شاه
 هر دج تو چون کیم برایت
 از عس هایت کمالست
 هر سر من بفرخته صید
 دستن چور من اگر بک

سر گیر مرار در دلق
 یکبار کس جوروش اوراق
 شد حامی دلم سال و حاق
 از لطف کس یوار اوراق
 برنت مرا امید افاق
 حر تو که کد گاه اساق
 حرم معونی کی بگیر و اشراق
 این حج روی صده افاق
 این مایه شیش بر عشاق
 مادت بگیرم را افاق
 حوست سحر ز حال اساق
 حوس سوخته حال من افاق
 شاق بوئی سحر استاق
 شد چون نگه سپاهم افاق
 خود رفت تان نت صفا
 سوس بنده صده بر افاق
 فزاک تو میست ملاق
 این حج کجا کرد افاق

ای شاه نهشتهای عالم
 اس کلمه تیره ام برورت

رفت از سر بر سر لیس لیس داد	یکسر سر سریت حقیق
رداق جهان بهر دو عالم	که سوت ترا محل اوراق
آب کزیت و طامات	مرسته ز حرق در گداز
ما اهل معاست حرق مآذ	اگر که تو هر راست اخراق
شد عرق بحر عشق تو جان	از حوینت گرفته ام با عراق
هر دم بر لب دگر بعد	عبد اقی سادوس معلاق
سندستند او لیا نظا هر	در تر معین لوح و احساق
از هر در اربابی قدام	شد سطر حشم حمله اسواق
بودیت بود دیدن حوین	و در هر دو جهان هدای پناه
بستم چو مدگات محوسا	ما تم رحا سحر حقیق
گسم تهوای عشقت بحال	که کو چو در درون دهم آفاق
من حال نشین بگریز	از روی مدعا حمله ایمان
خواهم تنها که در فلان	ما میم رود حسره احساق
بید شهمنشی دارین	بر ورق سارکت لعل طاق
آنکس که بود که اسکه کویب	دارد و نشی سر سلسلتاق
مصفتی حریف حستد دارد	مهر تو دل در دورستان
دکرت در من چو شکر قند	ما دوت بر است دوق قنات
در تنو حال مالک مال	حوت مطلع آورم با طلاق

مطالع ثانی

و غیر مزاجی حوق حقائق	اواشنق تو در دلم حوق حقائق
سید است به مدکیت فلیانی	روز سرم بدست الطفت
حسطن مود شکلو فلیانی	و ستم چو گرفت به شکیرم
در بحر تو هست طاقم طاق	در سون تو جان من بحسد
در یایده مایه حجت و هم طاق	ای مایه تو حجت حال بدل
ستون تو بحاست سین طاق	ببین مایه کاروان حار
مهادده کما تفل و طاق	چون کشته شقت این و حکم
در هر دو جهان شده سحر طاق	آکس که بود در نصیعت شقت
خود گشته دلم سال جزاق	نه این ملک و آهس و هر
سر سر کن حش الباق	این سوخته را آت الطفت
لحست به رحم صرف سلف	این حیح مراد است میدا
این مد خویش را رتلف	تا امار کرم تو در دریان
سیطان لبس لبرق مساق	ده لور که از دهم بدارد
من در جهان طاقم تمام	این ملک من هر دو عالم
آکس که شد حکم تو حاق	شد عاق حلا و هم لوش
شد حمله هم بصورت قاق	ارمانی سبز نامه دون
حفظ تو هست تر حاق	یا عوت جهان بدین دنیا

ای از شش ماه و هر ماه مظلومیت خدا عین صدق	بیشاق حال منت احمد لوگر رستم ملک و عثمان ماوت حیات پنجم ای حامی ترخ و دین اسد ای صاحب حرد و صدقت احمد تیس و سید قوان سميع من حیات نایج قصیده خسته	حیدر کمال منت مستحق خوش صدق تو کرد داد حق کاهی تو مکرده مامق خسته محراب محراق محدول محبت تو یزق مانست دوست یو عراق مار و حرام من سود و اق مندی این قصیده اساق
---	--	--

سی یک غزل که هر یک از آنها هر روز از غره رمضان المبارک تا غره
از زبان صدق ترجان به صنف سلمه به برآید

ماه رمضان خسته صدق و محنت حال شهریت بر اردو حق است عاقبت درال در کنت در او وسط او رحمت این شهر تر او سچ است هم ماه شایع دریل بهارش من صدق و هم تکریم هر صوم بر او عشرت و افطار در آن حیات هر مونس میداری صایم شده خوش تر	حول گشت بلال در این ملک ماما در صفت خود او و در او هر دو در آن در آخور او حق العقیق من البسم در دل چه مصایح است روش خود او در هر سو تو مکر و دلق را نام حد بکیا سکام سحر حیات گویم چه کمال آن چون سکید او طاری صد عید که جدا
--	--

دانه خسته ای همراه همه ستاره	هر موس با گاهی رالفت آن تماوان
آن مایه های کامل در آست درواری	لطف اری شامل با او توان سیدان
یار لطیف آن کس لطف های بکس	چون حیرت نمی دارم کس با دیده دالستان

این مصطفی آواره خود را تو سیارو	۵۲
بر گیر تو دست او یارب نشه حیلان	

ای دست تو سر کف مارا	میش تیرت سحر مد مارا
درو لعل سرشک من دوام	مهر رخسار من مدق مارا
گوشت بلند و آل طمس رند	روح دوراں جو چنگ دینا
ما که نهی بر من سوی نگار	حتی هست هر طرس مارا
سرا از کمال لطف بگوین	داد آوار لا محف مارا
عشق بکوه و آسمان درین	ارواح داد سر تر مارا
صبر و وفا و حق تنم نا	حریتی حای کس عاف مارا
لیح یار صد مد برقت	کردار حمله لطف مارا
در صحن رحمت او چنان	عم دوراں کتید صفا مارا
در دم و عصه و ارق بویا	این دماست بر کف مارا

مصطفی در دو عالم ست معین	۵۳
لعلیت نشه محف مارا	

چو از لب تو ز نام نشه شکر گفتار	فتا بد تو گوهر ملکه لعل در گفتار
---------------------------------	----------------------------------

<p> رگفت گریه گوی که کسم سخن رسوخ تو بچاں خواورم بریاں ورج گشت شود لنگ ان عتیم بود باحتصار چه کوشتم بگو چگو بود رختک گفت جیت حوسد لب من حبک چو دیدم ده من گو سواره گوشت سخن رکوی اارام ریب همت همت صم شور طاعت مدام می یا شد چه عشق تری است که وقت صبا در حجاب </p>	<p> خواوریاں بدخت بدل از گفتار دهاں ریب رآنس ماں سررگهار بحر وصال بوماد حودر نظر کهار بدکر رعب درایه تو محضر گفتار حسان کم لب خشک گو تو زگهار بوصفا مد نام شد گهر گفتار میا دآن شه خواست حوتر گفتار یک ریب دل ریش من هر گفتار کسد دلر و مدیل همدگر گفتار </p>
---	---

<p> عرل میا دگر گوید چو عشق می شد شود لوف سانس جدر ریب و رگهار </p>	<p> نه </p>
--	-----------------------------------

<p> خوار سامست زلف سیاهش حدر کس س هدیه ریم زور بجام که آتفه ستای جان دلم اشق عشق سوز و چکر هم سر بیا نش جور لغش زور گدای دست راستای چپ دهم آب دیده مای گلش دل </p>	<p> حد گیت ز کانه شیر کاش که از آسمان مگر دود آتش اگر بومانی که باشد ساهش بپاسد بحر سوختن رسم و امش هر حق اگر بگردم کمالش کجاست دل هاشان ال و جار که سر بر سادلی برنگاش </p>
--	--

خودم به عاشق بار مال عزیز حریفم هم اندر نیکی در خنیا بس نه در دمه ندیدم	نه باشد بحر درد و حشر گواهر خودم بحساب و ارذل بخوار سجدهم و حق حسن بهر کار
---	--

ش	بمستی حساره مانند سروا خواسی هر در حال مادران
---	--

مردم دور و صبا ارتفع رو گرفت هر ریا میر گه بیفکری مار گرفت دند آب ارد در دیاں و لولوی صدف هر ریاں خون جو دم ارد و کایت کای خون بهاسوت سدم واقف اسرار وجود هر طرف گشت و لی طرف دست و پا پیش روی که مابین متعدد حادث و نجات محمّد گنج لاله رحاب سد طبع مودول من امور و شعر مودول رفعت هدوت چنان دره اسلام کفر	ناف آموی حق شکست گیسوت گرفت یک چشم لو کماں ارحم اربوب گرفت رنگ سحر ارباب راعل بویا قوت گرفت حکرم قوت متق و ارباب قوت گرفت حال من محین ماسوت رلا بهوب گرفت ارمیه سوده مکسوره سوت گرفت سامری سحر حودار رگر سعادوت گرفت سرو دماغ حرام ارد و لحوه گرفت لطف حسن بدله و حسن احمد و سحر گرفت داده طر شهر بدل بد بهب سهدوت گرفت
--	--

ل	سکود عرب و عرب همه را دس رفت حسن مکان صفتی آواره شکست گرفت
---	---

ششم خون سر گل سحر گلان بی نیم	حبال آن عرق آلود و روح در دل بی نیم
-------------------------------	-------------------------------------

میدادم مسائی سیر بسچ دریائے	آتش حشم خود چوں من سرجا ہی میم
رحم چون صمدم یا چوں یزید صدادیدم	اگر دی خود زیدت نگار اس دمی نیم
حماں اندر چمن سو می صحرای مالار	که من اندر چمن از سرور سنایت جمی نیم
سحر محرم گویم را در سقوت ای ست عیا	گویم حال را وجود اگر من محرمی میم
عزال حبس کردم از قوای عیار من آبروت	که در کیدم بحشم خود در صدد رمی میم
حرایر نظر رس میداری سالی چوں	بکمال داری کنایه دارم با رویت جمی نیم
ستوم حیران قدرت های رحمتی فادرت	بدرست خود چوں من از سلیمان عالمی میم
دین تبار دیو سددم سید انکار من	که بروتیو وجود خود و ایچاں عالمی میم
سرا و احسن کے دوم احماں تو نصف	که در نقشب توصل دهم تو بکسر علمی میم

کے	حکمران مع از عشق تو مصطفی سید امت
	مک باطن با سخن سر که این مری میم

خادونظر انظر من کس	در لوسه مرا شکوہ من کس
زود آبرو تو اب رود آ	رکتہ مارا حرن کس
جاما کھسار من لو کس جا	جام کہ رش رشده من کس
نی روتیو دچمن حراست	اندرج تو تبار در چمن کس
رکتش بورج نقاشین صحر	رج در دشمن انجمن کس
ای مسخه دان بیا رست	اں غنچه زکل بکس کس
ای مار مارا مے بیاری	آقارہ ریتین مردور کس

مارا آغریب حانه کس لشکاف ماه میستوں را کستی دول کس نگھے	سکیں عرب دیوٹوں کس صد مھر محمد کوہ کس کس این کتہ ٹس بود رکھن کس
۵	اچال روپس عولین مہاں مفتی تحریر نو موٹس کر
دل مضطر قنلاست مارا عاشق سرج تو جاسا ہست مرحد ہمار ہست می یکا افتادہ اندر ان لم گفست حور سید سرج کو ماہ مہم حادو گماںس رکویت لگس سرج فک ہم گفست دوریت اسی سرور سیدہ ارہمت ہست رو مھر ارطعن روپس شکوہ ام	اچر تو سر ہلاست مارا معشوق چو تو لجاست مارا بی روتوں کی رو ہست مارا ادھاد دقن جہاست مارا ہر دم سحر دعاست مارا وردیدہ حور تیاست مارا ماس کہ رو جہاست مارا ادودہ و عجم دکاست مارا یک رو تو بدعاست مارا اریا ہر دم جہاست مارا
۶	در درد نو مفتی تحریر گفست اس درد کجاں دعاست مارا
سرست ستم رگس ستاہ جو دایم	شد ہون ہر رادہ و پیاہ حردم

<p> در گوی تو آید برش ز راه خود دیدم اگر بر سر سودا می دیر راه خود دیدم در حس بود صد جلوه مستانه خود دیدم از میر خود این بد مهربان راه خود دیدم در پناه بود عاقل و در راه خود دیدم از چشم صدم حمله مستانه خود دیدم از جویش شدم صورت یکجا خود دیدم مار لعل تو پیشگی شاه خود دیدم در درخت تو مال حسنه خود دیدم خود بود حق رحمان مدد دل پناه خود دیدم </p>	<p> از درج دهن کوه مرخ بود مدام شد الفت آمدی ام از سر سر سر سر از دل حواصیل جهان دیده رستم مگر ستم از بدست همتا بود و یکبار از دانش و در را یکی جوین گزستم تدوین دلم صید میک تیر گاهش دو هم حور فیبا بود پس رستم گفتم غمت که محسبان بود دلم با از بحر نوشا بحبه عالم به سورد آویخت رلفت دل پناه شد زود </p>
--	--

<p> حال امانت شد و حنت گفتم از مفتی خود بهت مرده خود دیدم </p>	<p> ناله </p>
<p> که در جای مسامه هر رمان رگس بختم خویش محبت گشت عطران رگس بختم مار به لبید موسا رگس صد شد که دیده گشتا شد با سحان رگس اگر در بد بر روضه جان رگس دمی رچیم تو چون بد ما عیان رگس </p>	<p> بد و چشم تو است آسمان رگس روی عاشق راست چون نگر میسید نظر سوسو جس کن ز روی لطفا که با به پیش چشم تو ای شمع دیده چون شاد مبین چشم که بچشم یار می رسد بچشم چشم گفتم که ختم خود برسد </p>

<p> ۱۔ مہتی ختم گرا دیاں رگس ۲۔ دریاں مٹا دیو میناں ویاں رگس اگر فلم تیرا سد رساں رگس رختہ مارا دے کسی نشان رگس ۳۔ مہتی ختم ہدیہ دیدیاں رگس حلوہ دیدہ کساتند ہر دکاں رگس مہیا لی ختم ہو سراں رگس کونہ ستا میکا کو تہ اس مکان رگس مثال ختم ہر مہ آں حق ہواں رگس ہماں گلست دہاں لالہ دہاں رگس </p>	<p> ۱۔ گر رسیں جس اک سہرا دہت ۲۔ سیریاں جو جوان و دوقت ہما ۳۔ ہفت ختم تو سادہ رختہ کس دہت ۴۔ فتنہ دہ کر سہرہ عمرہ و عشوہ ۵۔ مدیاں نو گلستاں لالہ و گل ۶۔ سا حاسا بار بار و کن نظر کہ مہت ۷۔ کس حرام ہستان جو سرا دہاں ۸۔ دیاں طبع کہ نظر اگلے کس دہت ۹۔ اگر ختم دارد و لے مہ دہت ۱۰۔ ہر دہ ختم دہاں دہت حہ سورہ </p>
---	---

<p> ۱۔ عارض گلستاں رختہ ہست نو ہما ۲۔ مہتی ہو درگ ویم بافتہ حان من و ہما ۳۔ ہر دہ دولت اتہر لکھاروہ اعتبار ۴۔ مہتی تو دہت گیسر مہتی ہر دہت ہما ۵۔ حوہ ہر دہت گیسر مہتی ہر دہت ہما ۶۔ حوہ ہر دہت گیسر مہتی ہر دہت ہما </p>	<p> ۱۔ شمس قمر ہر دہت ہما ۲۔ جو کہ بحر توں کم لے تو جاکوہ مہتی ۳۔ ہر دہت ہما مہتی ہما ۴۔ عشق تو دہت ہما مہتی ہما ۵۔ شمع صفت ہو دہت گیسر مہتی ۶۔ دہت ہو دہت ہما مہتی ہما </p>
--	---

<p>رہت حال میں توئی روح و روان میں ملے شاد شہدائے گلچ گلف دار میں ارادہ ہوا توئی وطمہ پرستے تو حسن و حسن دلبران میں لو کی سوڈاں</p>	<p>عزت و سال میں توئی ما تو مرہب فتیہار بردہ دل و زاریں میر رام اختیار کی مگر تم نقابتو یا بعس اسطہار مل حدت سہی قدان عجم طالع ازار</p>
--	--

<p>قصرت مت مام ہو سہد و شکر کلام تو مصفتی مام تو سہت شکارا شکار</p>	<p>۳۱</p>
--	-----------

<p>نظر سطر حدکس سو م اسی عتیار رہیدوں تو آہوی چہیں معی آموت یا کھلہ احراں میں لو ای گلچہر سیر کو تیر جام ہست ہست ہست رسور وقت تو صاں میں اعود کھواد رہا بہد تو مانی ماہ آہوی چہیں ستوق آندہ جوں بہیم ستونم مبارک سکر طرہ اس میں لمحہ گل چہیں جو کج شد گرم مارا رسے الماع چشم تو رہا جوں رہی تندست</p>	<p>کہ ما دو چشم تو چہماں میں شود دو چا تر و یاد مگر کردار تو ایں رفتار کہ تو رسک چہیں ہمیت ہاں جس خار میا در و تیر دل بندر ہر گرہار گفت دل و قدا رسا عذاب الہار رچ لب ویر چچ ادہ نامی ہتار تر اسی مع دل خود تو ای موسی تیار صبا نکاش گلچ اگر رہا ست گراہ یار مات حش خوب سوز کن مازار مدور مردم حشم ہو مردم ہستیار</p>
--	--

<p>علاج مصفتی ہمار کن لب شفا عشق رگس تیار ست جوں ہمار</p>	<p>۳۲</p>
--	-----------

<p>بار آ که ماره وی تو میم حوا قات اریش حیدر قیاس تو را بر دل کم ما بعد که مصل تو و چون توبه سال عم شمع بر مردع را فوس کیمیم تو در می در ست من و من بدست تو یم رو تو و می می بود سکی من بر هم سای تو تو یا برین سرم من کیرت سر تو گیری مرا سر ما تو حق هم و من میر لے حق بر کنگو که او کم ارسو و فا</p>	<p>مرح دلم با سن بدیت سود کما ما سار نار و عین تسیم بسته اب ما دمه اضطراب و بود دفع اضطراب ما در درون خانه و بدور ما بهاب یکرده لب لب صفا ساغر شراب ما تو کم یار تو ما س کسی عتاب تو کم تو دعا و دشتام حجاب تو کم لب تو تو کم ای بار خوش خطا اردستان عشق و محبت تو و کتا باشد تو حصول حوال مرا حوا</p>
--	---

۴۳	<p>مستقی عمل شوق سو گفت ست حتم دیوان تو بحکم عمل است اتحاب</p>
----	---

<p>حالا احاک ما توید دید اعلیم کو قوت نظر که مقابل شود ما و حواش کجا اوردید و در ستویم در جت این ال دواء سپرم حسید حوا دلم تخم رلف تو گفت اریس چو پست دلم حم بود و گفت</p>	<p>عمل سر دیش مدده عیدیه اعلیم را ال دایه احتتم تو در دایه اعلیم حوا در اردل کو تو بر سید اعلیم سودا رلف در سر توریه اعلیم ما و یکس که این دل حسیده اعلیم ما مار حواش بر دل گردیده اعلیم</p>
---	---

<p>کاهی نظر سرور و دیده اسیم یار عشق سیه نقبیده اسیم داست چو دامن رحبه اسیم دلت بر دل و خاطر عشیده اسیم</p>	<p>بردم چو مهر گیاره دست او گفتم در وقتش چو کلفت عورت هم نمود ارمس و سرور دهن رحبه چو نمود ایها که گر خوشن محبت با نظر آ</p>
--	---

<p>ارغیج داد و در منفی تا گفتم اکنون دلت بسمل حبیده اسیم</p>	<p>۵۱</p>
---	-----------

<p>اگر سیر سانی تو حوین صبا بحس جو بلبل سخاوت درم بوا بحس میا سیر و تماشا تو حسد با بحس رقت او در خود تو کن حد با بحس کد رفت رحمت مر حسا بحس حماقه تو سار به اقتدا بحس گوشت من برسد آوار صد میا بحس محل تقاسم خود کن تو سرور با بحس رزق شک و آن سرور دده با بحس حواں کار میا بد بحس ادا بحس</p>	<p>لشوق رویتو نامم نظر کنا بحس موبار سیاه دمار گلزار بحس ای چه بیست گلگشت گلستان رستا خیال بر بهت هامم اگر بدل دار بحس گز بسایع که سرور و صد پریشان گلشن اگر در غی لاله و گل در گرس اگر تو در حرم ما میسکنی یکبار بالاله دایع مگر کن رخ تو در گلشن شاح گل جو سادحت دست آن گلزار صا رنگت بر گل ریت کس آید</p>
--	---

<p>چو سر فامتا و در حسن جزا ان نیست یه ادر عشق ما دیک مقلتا بحس</p>	<p>۵۲</p>
--	-----------

گویم چه آری یافتن چوین پیچ من مدام	جویم چه باز در بخت باید چو در کس نام
گفتم که اگر که پرستم نام و نشان لب	آرد مرا گو شتم بی نام و دلی تشام
دل از آفت نگاه را حال بید هم شمارا	من بعد پس چه کوستی از هر سخا
و اگر نشد شکر تیرس ترست و آزار	چون نهند در نام شکسکس د نام
آمد حواریس جاکر دور بر من	منام و لیسر من سکه حد انخواص
بهشت چه نام دارد وستم مدام داد	رلف بود نام دارد ورقید تو ارا نام
عاد و گرت منوچم با حتم عین حاد	سایه نیم دارد و میسار جا و دام
مدی چراغ دارد در سر کلاه دارد	روش نگاه دارد آناه حسه نام
تد طاق طاق من ابرو طاق ابرو طاق	حم کردیت ارات تاب ابرو نام
حول مرد سحر آمد در باغ آفاق سحر	چون مهر و نه نام آفاق روشی حرام

گاه	مفتی ز رشک میزد ناصی من گره ز	
	واعطی انخواص هم حور الی در در معام	
ای رفیق عرق بهر روحو	قصرت پیش مصرت و قصرت	
یار را بیم هر جا جلوه گر	نگاه از او ایمنی که رطوب	
ار مروع تو مروع عالم	یر قودات ترا نامسد نور	
ای سوار حیالات و دلی	ای سوار قیاسات و شعور	
لی همه هم نامهل در همه	وحدت و کثرت از او کرده	
خالق ادراک دار ادراک پای	ساکم اطلاق واقفان دستور	

هر صحرایم هم لعل ساخت حیات را برای کمال دلف اسرار دلهای قرت بعد دور و در کین	هر تنگنا کران نعم الشکر کرد روح بر فضا را که دور حافظ عالم دانه لعل پوشان یکیا است عیت هم
---	--

۸	مفتی چهاره واکس حیاره یا آلهی ارمایات و نور
---	--

در لعل جان بکشد تا مدام عاشق ارایه مار سرور سید جان مصطفی دل سوخت سده و سوخت لعل جان سوخت تا داد و صیانت سر داد و صیانت حامد تر سرش لعلی تر گامش گفتم هم بر روی عاشق بخت اگر چه هم در این درخت عاشق رو دوره نردوار دور اتو سپا عشق بود در دل ادکو تو مسر وقت ما جویند همی ساخته	در شکس عشق تنگین تمام عاشق در دگر آن تنگ لب شد تنگ کام عاشق آخوند بخت نیست سوره احام عاشق گرفته تندر تپید در مقام عاشق دروشت هم میاان شد سر گام عاشق من آدم ملکوت گفتا کدام عاشق دارد در کواصلت این نظام عاشق رلف و حجت به عید هر صبح و شام عاشق روت فروغ حیتش مات رام عاشق حامل تراب جو در دانه حرام عاشق
--	---

۹	مفتی کرد در فتوی عشق نور و چوں ما میدان کرد در حسابته یک نام عاشق
---	--

<p> سرمایا در دست تو رهشاست چه تو حتمست از مردود زمانی صد عرت خود صمیم در عشق و رسوایی و در دین نام بار تو مسالی مردم رین مایه تند تاب دو انانی تا من شده ام یکسر آشفته و سوخته سرخا و گریه آید آن دلسر سر جانے سارست دل و دیم که آن تیغ میانی کها که پیام بار گفتم که دار آئے در دمه ام از هر دو صدره تی و بیای </p>	<p> سازد عزایان شود ریاغ مالانی سایب حسن تو در مالیش جوانی ره و سرگرین در دست سیاحت سوددهی انتم حاجتم تو را فند دست حادثی تو را حکم از حتم سود سر لعن ابر بر سر من تا کرد انتم بچسبان کها یکجا چه کنم من آن رک یک سمره من من سید کتیا سرخ دل من در ام بگرد و نشد ای در حتم خیال بوجهم و جمال و </p>
--	--

<p> مصطفی سده تیدانیت دل داد نعمت هایت سرداشته سزایت یکد که چه فرمائی </p>	<p> ناله </p>
---	---------------

<p> سرمیل تا آن دلسر هر کس ریز آه مرد و ان حد کس حسم مست تو آه بود مظهر کس چو سیکوید دانت محض کس سواد تمام را و سر سحر کس کن چشک یی هم بی حسم تر کس </p>	<p> مسار که چه حالان گریه کس مرن غیر ناله ما و من ارد حتم سوج گراشد ساد چه گویم فقه رلف در آشت بوقت شام صبح آرام ما نار حسم حتم دل خود </p>
---	--

که میگویی برادر در سر آمده	مر آؤلره اندوشت در کس
رنگ رو خود ای قیامت	دل بر دایع و سینه بر تر کس
تو ما مصحح درد مالی	سیک حفظه جان بدو در کس
اگر گویم برو عشق بخند	ساند که پیام درد و در کس

۲۳	مراہ عشقش ای مفتی سید قدم از شوق جان و دل بر کس
----	--

عرق شدیم عرق از عشق کس	چون بنده عیبه کشتاد ماں دهن
مدیوح تو به جستم بدنی محول طمس	مقتول عمره اب مکده حواس کس
حسرم روز خست و در حق بد سے تو	اگر میکند در سر کوی بود من
برج دلم مار و طن استیاں تن	کمز به حوں گرفت مام تو خوش وطن
بچاره دم به حاره کم کس عریب	ارودی ما میرید آن تانور من
میدر کس عمر خود ای مار عکسار	من آتخه از ذوق تو دیدم علم و محس
چاهی ست عصمت مدفن ای گلشن	بوسف بچاه رفتی بی این چه دق
صد صد حیا ختم حلال به ختم تست	از جد است ای محول آهوی عشق
از سنگ رود در شود احکامی ام	آنگه که لشوم در ماں تو یک کس
حون مرده ماتم بچس می کند حرام	ای سرور در حرام به پیش تو دم مر

۲۴	مفتی مر آسمان تو داره مریار با آتین لطف کس دور و وحسرون
----	--

<p> هبتم اردو راسل یار ترجمی ساق یاد تو در دل و عشق تو مانع کل من سر و دایم در من من حول حاکم در صحنی همان مثل تو در عالم نیست هسته تراق روت دگر کم کیس بر گاه گاهی تو بیا سر باله حس سنی احس تو در می ز بهر سیم سال شاه شهید می حور و تنی چه دقتی خجسته سر و چش داع ده لال روح حیدر ملک ملاحت همه شیرین گفتار </p>	<p> حیدر ما شمع لولهر و علم و روح دراق بی لویا سر لیس است جور یار دما گشته ام حسته و آوازه مدت جمیع اقی آفاق ساح تو عین مسدود آفاق لکن اردت نور هرت مرا ستر اقی نظر امدار که حوست بحر تو عناق حو تو کس نیست گلا امحاسر سما حوت حق حوت طریحی لمر شیرین اطلاق در کلام است شکر ریر بهی قدید اراق نایب من باز منش بر و حو ما هم اراق </p>
--	--

<p> وصف حوتش حور و بهر مرد بجام مفتی خاصه را در دگر و ان اوراق </p>	<p> در بر سپهر حیدر یکم رتبه مهان شد گل در حین دستت مهر حال گریبان در رکف ساه تو مار سیه سحان شد در سرج تو همان شد ماره جو کسان مثل تو کس ای روش کن و ان عاشق بحال تو خود پرست کسان </p>
--	---

هرگز نمی بینم در عشق تو صد شک از گریه رخم من صد صد غمخوار شد از آسایدار تو چوین جوت مرا سینه صد و دم حکم میار باد که تر کاست	این شکل من متوای یا مکی آسان شد لیکن خیال لایری دیدم گریه شد صد و برار آتش رسیده سواں شد صد جاک روست تو از حیث امان شد
---	---

۲۴	بیل چمن آمد آه ز نیلان رود مفتی بر لحو است که شوق غمخوار شد
----	--

و صداب بایم ترا من ای دلدار عز و حسن کس بر سر و من مسگر مدام رلف تو چوین دیدم از حالت سمو را از خوشی از دمان تو گو مید اگر چه جستم کشته سباع لک شد همیشه خور و شتم و بشیه تو می میسم که گوشت تو حوین میگویم فیس و روح ار لای مان که دل من عشق تو شد گرم کحو استم و دریم حال تو در جواب وصال تست چه سرایه حیات مرا	لقاب بر فلک از برج برای مایه بکار لطف نگشسای گلدار گل رخسار فتاد مرغ دل من مدام آه کاک چو طحیلب کشته آمد بر این گداز بختم شوق تو بختم رگس مبی کویش لیک میگویم به بیت جویش و قمار رخسرم شود این هر دو دیده گوهرار رید و تو بیکبار ای مت عیار حدی من کشته تا قیاستم بسیدار اگر وصول مات حیات در چه شمار
--	--

۲۵	در و جستم تو با هوش و تو من چوین بختم است ز شدت مفتی است عیار
----	--

آتش آه سحر سودا تیرا شد	آسود دل اکس که سودا تو شد
شکر شکر از لعل سحر حیات تو شد	مرشد کد کلام حمار احوال تو شد
خزید مقابل روح ریاسات تو شد	ماوریکم کره دروغ ست عالم تو شد
چون بار آه بر گس تنها تیرا شد	چشم خم بر بار سر گس چه سودا تو شد
شکین دل من مدد مایه تیرا شد	دم سید می این دم تو من آید تو شد
ماله ملاکنش حوالا تیرا شد	هر حد حرا دهم سحر و لیک تو شد
حول لب تو گر سر لعل مایه تیرا شد	ما تم ره رها حق و معشوق تو شد
حول در سرم آرام روح مایه تیرا شد	روح در دمل در دم سر آرام تو شد
یوسف مایه حس جو مایه تیرا شد	حواش در گرا تو چه است تو شد
اسی حال من را مال ابرین مایه تیرا شد	سحر از ناله لی در دل عشاق تو شد

مفتی کد هوش خود تا لعیات
سرست حواش صوما تیرا شد

۴۱

ارلی ست مرحوم می فیض دست	لیله العدر که است مایه یات حدت
سید اصعب رصاصت صیانت	دره صاحب بیان سوادش تو کرد
شده بار ایلی رحمت چه محبت	لک حمت حرکت معجزه تو کرد
هتر راه هزار ساقه آتش شامت	حسی جوتی لطافتی میس تو کرد
طقت اول طفا آگهی مانت صحت	با س اول به احسان دوم با س کم
لیله العدر که سر چه سکام و عکات	ار سر شام من السحر بین النفس

آخر حشره سین در مصال این تسخیر گلشن خاطر بر صاحبین درو شکست اندین تس تو نگور به حای طالب نور را در فلک تملک کرده نظر	هر اوس حدت فوق من گو است که بیم ست در و مار طرب ما دص است ذکر حق تغل صغار و فلق دین جاوه است سوی هر موس دیدار که ریش سجاست
---	---

۲۷	قص این تس تو عطا کن بر کرم یارب رود هر این معنی سجاده که ار تو رجاست
----	---

ساده ارم سر استند کنار حوشار شاید فکر لبی تیرین سخن در جلوسه ماکی باشد حسام تنگے ماله حشیم سوی خود مامرا هم کوئی خود سلا ار عمار کویتو حاصل مرا نور لصبه رفل حمل ما ریاهت میت رذل میرد اعتیار من چه داد حول پس بحسبه دلبر احاطه دوگر از حشیم سحر نگیرد دست دناکم کردم دار دل سدم بدیل آرزو دارم که منم روی محسود خود تو	هم کمالی هم کمالی هم شرب خود سگوار جلد باید در شمارم کو دور و رستار در دواقت اضطراب در ره تو آتظار روی خود مامرا تاس به معیم بویا سرنه طوریت یا کحل الجواهر این عسار ما در هر اود حشیم انما سر خود حو مست در دست همارم حمله مهتت احسار سر به اوم و در بیا ما سر سر دیوانه دار حوکه رفارت بدیدم رستاک که کک اسار تا در حشیم خود معیم ارا ایل دهرار
--	--

۲۸	ماق با منققی حوکه سر را بر نشدم تا که در عشوق دل و روح جان بکشتار
----	--

<p>محمد العکبر روش دارم است اگر دارم نظر خروید بیکر سیم تحت خود میدارم است نمایه ترک من در و کمان را تا حول لشکر حجت گشته کهر هر دو فاکر دارم است کم ای پاک حار را در و کمان تو ما من توجیه باشد گر کجاست صدور فاساد لطف کن نقاش روح بر بگش ای مهر روی توفیق مرا دارم است مردی لطف بین با من ای همچو ابرو اگر باشد احارت</p>	<p>که دوی جمع رویت دارم است مزه لوکت کد بردارم است درست خود کد میدارم است رحم و اردی میدارم است بین او علم بردارم است چیه می رسی تو از کردارم است گرای مزده دلدارم است رقیب رگ صفت دارم است رکب جویش بر جود دارم است نظر روش کس میدارم است اگر آید سر سر دارم است کس هرگز نداند دارم است نقاب از چهره ات بردارم است</p>
<p>۵۲۹</p>	<p>یقین میدان تو ای معنی دوست امید رحمت دادارم است</p>
<p>امل تو بجان روه گرا در صفا باش شد صام این ماه مبارک به حمت این شهر که از شهر تمام است مبارک</p>	<p>ار آتش دوج نقیامت ما مان باش هر کو تو کمونش که قصدت و شان باش هر سال که آید بی حجت مگر ان باش</p>

از آندس دشت جان هر چه سر هنگام و دشت که بود و دل تو سر از قدم او حاتموس ستود آند ای صمیم این تنه باون نقیاست گوید ملایک دعاگر تو کے صوم هر که که ماس صوم ماسد مل کس ذکر ترا وچ و تسبیح درین ماه	وز نقش او در همه دم سینه تپان از دیده محمدیه عمل اشک تپان ای صاحب بیاں تو مرج یان و فل بحبان تو توار با بیاں یار بکین جبهه معین تو ساں ماس کو ای حسرت سیدم و مخلص جو حراں در طاعتی کوس در باد جمان ماس
---	--

۳۳	حواپی که مختصر شود تیره رکوتر منقبتی تو هر در دران تنه دنان
----	--

السلام ای مصفا صاحب فیق فیق مرحای سید معتر تم ارمعار السلام از عم سحر تری گشته شریک السلام ای سنده موصوف بقران السلام ای مومن و صوم ست صلو آمدی لاری ماضل جدا آور دے حسرت اندل انگشت و دشتی لای الوداع اهل قرواح و تسبیح و درود آه رانده رحمت مہ شمع اسلام	الوداع ای مہ رحمت و احسان شوق الوداع ای مہ ارام بهات تو فیق حضرت حیدر و همان و عمر تم صدق گفت و صفا تو رسول عربی ماضیت مسکرت و حلا هم ره رسولش بدلق حون سندی جان نعم جبر و کم کرد طریق از دقت دل با سندی میم ریح عربی الوداع اردو اسلام کرمت تقدیر اشک حاتم و واقف تو سن معجوبت
--	---

العراق ای شرب خاطر صابون	دل بر آتش چو کاست سحر تو حریق
اسه	معصتا سار ما ساری ایام کمون حول دروغ لروستد یار و دارا مین
ابل اروی من حول ابل عید مدید وداع سدر مصال چون بیاوگار گشت مساکت ابل صیام بذا الیوم ادای وده حولودی تعبیه میفرمود نظر گلن معصی حتم دل که حصین ما عید خود در گلشن جهان آمد حو کرده ادوار و رعد هر موس حسین سحاب هر ابل در قریه رنگ بست شکوه من متین است و سوکت اسلام خدا با حرت ماه صیام کرد عطا	دعا ستان روح خود نمود لایم آسید روزه دار خود این روز عید صیام حرای حیر هر روزه دار حق بختند رسول ما مع اصحاب خود سرور مدید مردل کرده ملا یک حکم رب مجید بیم لطف با حسان دوا الحلال و رید مدحت حامیه تنگ و قاص صبر درید ریشک و عکر گل باع حول گردد دین ریان که در حق هر دم مستاصل ابل صوم جبین عید تا کدورت و عید
رعتن لیر و متوق حماس احمد دعوت هر ریان ست به مفتی جان ما رعد	
تاریخ اتمام نسخه سی و یکم عزال منصف	
از اتمدهای روزه اسلام تا بعد شد سی و یکم عزال بی تصیف	مفتی ایام بخش در بر با ست باع صام سر سن اتقن گفت

ابصار

اردل میام بعد از رو عید	سدی و یک سرل چوقا ستر گزشت
مفتی امام بخش نصف لکثیر	با دایم گشت در سال و گفت
الحمد لله الذي جعل في الدنيا سحر و سحر في الدنيا سحر	

نسخه ریاض الغزل

بسم الله الرحمن الرحيم

ردیف الالف

ای بار و سگس بود رخ این نقاش	تا که در آفتاب حجاب حجاب را
ارست و لوبها بر صحرمت سرورانه	ساقی مکن بر لطف تو کار تو را
ایں دم بیا که هر تماشایم	مرگیر بر صراحی و حامی شراب را
آنکه که یا بر گرم که محل شراب	نشان قراچه حکم من کتاب را
آهوی من نمک کار کند ترک حشم تو	روت که نخل که شب ماهتاب را
آب سرشک من جو ملکوت یوان شود	گیر و دلم بر آب ششی حجاب را
آوازی متق تو آسودگی هست	رد آتم بر و قدر دهر اتحباب را
اسری چوں کماں تو تیر که چو رود	در سده ام شکافت رحام حجاب را

از مصحف رحمت خود خواندم پس آیتی این باز دلم اگر ای جان من درسد آرم گرمی مصلحتی نامیکی رسد	مهادم از کنار یک سو کتاب را کی شنوی تو باز یک و رات را ای محنت برون تو می احتیاج را
---	---

ردیف الباء الموحدة

ما در صبا مکونه ما را بر و ستنا ما او بگو که کنی بهیچ رعب تو بر من بگو که حس خود را بجان کن در بچ بر ما داده ام هوایتو نام و سنگ ما در ذوق بیت مرا که در حو و دوتا بر دیم گوی صدق میدان عشق تو ما ری عشق باستی از زود سر سار ما ری تند و صول و صالت مراد برف نوی رعب یا بر سیدیم در ارل سیر دل جو تیرد قیاس گام در دل خود ما را آه مفتی تا تو خادمت خود که دوست	از لطف دو بیار سوال مرا جواب تا جد بهجو ما خودم یا ریح و تاب هستم خوشتر و بودی صاحب نصیب آ آ دهرت هر که معتق تو ت حراب گستم متال پیرین بکسم تاس و ما دو قیس عشق را که در کتاب ایمان متوقی و کن هیچ صطرا هر حد کرد دور فلک یا را اطلال ران بر و رفتار دل متوق شکلا خود بر بسا در کف من بسا ستر آ گوید که هست دور ذوق تو سحیا
---	---

ردیف الباء الفارسیه

سج ساه رعب تو حام کتاب و تب ما را از این ما که مادم کنی عشق	دارد همیشه که با هم کتاب و تب هر دور عمر بگیرد با هم کتاب و تب
--	---

<p> آید بہتت عورتاں تمام ثنائیت گرد و رخ اور سرور مدام ثنائیت حوں یکیم و لیک در ہم ثنائیت دہو جھست سوز و مہم ثنائیت کاری کرداد و درام ساب و تپ مستمع روت ہیست بیام ثنائیت میتو ہا ہیست حرام ساب و تپ ای حال کہ میں و میں ہم ثنائیت ایں عرض میں مایہ نام ثنائیت </p>	<p> بر کردہ کر تو خام میں مید ہی حشر ما جال کو کہ مید ہم آجا سر قیاس ماس نہاست آملہ مارا جھست طے تر و دشت ہمالیہ لم او سموم ہجر پر آستانے سرو مارا جھان دم برواہ دار سوختہ ام مال و مرگر رد ہست گرچہ لیک رد آگوستانت مدخل ما عرصہ عشق کس ہراس بر جاش باگزار میفتی صلح و </p>
---	--

ردیف التار المثنیۃ الفوقانیۃ

<p> بریں تو دیاں سوہ سلامت جو قیاس در باع کا مسو و حرام جو حرامت آگہ رہاں حرف و دیار ماست کی موم ستو دیاں دل چوں سگ حاست افتاد جو این طست حیا و سر ماست تا جاست تیں این ظلم ارجاست علما ل جہاں راہ و مردم بمقاست جوں چہرہ تو میت خور ہج علماست </p>	<p> تابیک تو مار دلس حستہ سلامت نو تارہ ہمالیہ و وار ہج حسنت دوید دل و حوریاں ہند و نبات نہاست دلم اردل چوں سگ ہیست بہمن ساست چہ ستو دیاں تیا تیں مدہم حر ہصای تو گکارا تریرت م تمام تیں روم مدیم تانی جو چہرہ مہتاب مدارد </p>
--	--

دردیده آهوست رستم تو دامت	آه ز غزال از گامت دیده در دود
ماوان چه بودی که سم دل ساه است	ما راج چه باشد جو به دست من است
پیر کرده دینار منی صها دوسه مات	ما دست دهد وصل تو مفتی استیلا

ردیف الشار المستثناة

ماهد گر چه فایده دارد قرار بحث	ماست شدتال تو بول از هر بحث
مس بار قیبا و چه کم آشکار بحث	نقل تعافلتس خود من از تبار بحث
خود در من عشق چیست ترا حول بحث	تحد کوان احد و بهور چو کد کال
منشی عشق از چه کد امی نگار بحث	تقت منی محس او سر در وره گار
ما رو کم مسلح دار بهار بحث	نخ مست ارد و دیده من در وراق تو
کردم صبح و شام به لیل و بهار بحث	الت مثال لاف و حشامی هم کجاست
چون من کم منیق تو از انتظار بحث	تقلب صفت مگرد و گردی بهر گ
تا فک می کنند بر آزار جاد بحث	باق حش محرم مر و حو عیان نمود
هر که می گویند تو در دست از بحث	تار از تو من است حرام اگرستی مرا
ما تم مطیع او کم هست یار بحث	تو مان کجاست تا علما منی دم هم
منفی در مقام رول در گرا بحث	مالی حساب احمد مسل چو بیت کس

ردیف الجیم العربی

جول به سیم رخ آں دل سر و حد فراح	حامه فتح بو شتمش خود و روح
انکه ما شیم با محاسن تو لی محاسن	حالی است که حیرت ز قیران قیاب

آحوال امر توئی و عده و اموال کیلح	حار و لچار تو هر چید شدیم دیدم
که کتب باقی باهست در و مثل سراج	حل الرجه مالک حلالیت میدست
محت اسکند و هم ملک و مدول و حراج	حام حمید کجا تحت سلیمان کور
طلبه را داده فروسان نمم دهر علاج	جد کس ناکه ره بار عم در ساحات
همچو سوار که حله نصیب دراج	حال بس توح کجا بهت لی تسخیر دلم
که طو اهن تو م اهان بجان ملک کج	حتوئی کم اردل سراج کویت
گشت این سیده من تیر عمت را آماج	حاش عم رول من حسیع مود و منی
مستوم مستی تو از هر رفیق حراج	حالس مجلس تو از تو اگر باستم من
متکس این قلت ضعیفست که بهی چو حراج	حبه ساید رب مفتی بجایه بام

روایف الجیم الفارسیه

دنان تنگ بودارد درین گمانم هیچ	جیم جیم سی من حریں ندانم هیچ
ولی بحر تو چو دریاں سور خود شام هم	چین شکفته شد و راله بیر می بارد
مداں سرست که این مطعم گسلا م هیچ	یخچیل نو من ای صبا در حرس
جو میرانی دس یاز سیام هیچ	یروا سوره العت ندس ووردیدی
سوک لطف تو ایجان میلتو ام هیچ	حکوم لی تو دیم حرقوس جو هیچ
که حر تو هست من عسرت جهانم هیچ	جما که بومسی من حسان تو م با تو
که میت جیم تو در حیم خول شام هیچ	جین جاکه تو داری کسی میداد
سایا تو سین آب حرق و ام هیچ	جو آب جیم من ار گریه اندکی باقی

یہ سنہ سرس آروای حسن صم	کہ کاد کم ستود مالو مسام بیسج
میں خوش تہ تخم درجیں کہ سر و تن	ہ میں نہ تو آید یا تخم مسام بیسج
حکد رویدہ مفتی ہر اہل نظر و حوں	اگر لعل تو گوید میں رام بیسج

روایف الحار المہمۃ

حرام بہت چلی یا رتہ لافح	ہر صبح میں ساقیا نوت صبح
حبیب میں نصوحی کہ وقت صبح رسید	ہر صبح محکم رفاق الاصلاح
تخص مشتق تو نہ اہر اہر صحت ہا	کہ حال میں یہ کھوید حریں نگار صلاح
حریں بحر تو اندو گیں لہر قوت تو	مہم بحال یہ ہمیں اہیں طریق کحل
حرس مگرد حیرم تو چون رقیاس	مرا در نگار نہ ماہر اہر الحساح
حریف حرف گیر و حرف میں حال	رمان بقدرہ وصفت اگر کم مقلح
حدود نام تو ہیں ملک حدود بہت	کہ مامی دہم ما تو ای حات مصباح
حدیت یا بحر یاد کے تو اہم گمت	اگر بعمرہ گند حوں میں ہر دست مباح
حاسبت آب مرثک حال کشتی	کشتاں کشتاں فلم تہ شہو حوں ملح
حل کس کہ بحر تو ماہ بو شرم روت	بیاد لعل بہت خود مرہت قوت روح
حایل اہل سحر دست تو گردن او	ستودہ مفتی شید بہت رد را

روایف الخار العجۃ

حرام اگر ایاں! رنج	ہم بہت تو میدا رنج
حروں اندر سرم درہر را	بیاد آن تہ عیار رنج

حسد امان گزینی رابع حو	سود قریاں میں قانع
حلاق نگرام مدد	یا میں جنیم گوهر بار فرج
صدقتی قیل تو منیب	حوی مسم ارد کر و مسج
حرم گوهر قد دل سپد کر	مکوش میں بد گوشتار مرع
حردس صبح کو مار و ردا	که حر تو میت تننا ماضع
حمید حاتم اربا هجرت	سالیسم سیر اطوار مرع
حرالی کر جیاعتی نگار	ولی آبادم ارمعار مرع
حدار حان ترابی منفستی نگار	که مانتد بنور کار مرع
روایف الال المملطه	

درد تو می کسم ہاں لیک ہاں میبند	جوں عم عشق میں تو یار عیان
چین لہو کو تو دست ہاں نگار	جس حال سنگرم روح روان
دل کجا لکایا بس عدس ہاں نگار	دیرہ کجا کر در عمت استکان ہاں
دور رسیدہ کر گتم دود جراح مے حرم	لک یار میں ارباب ہاں
دست رد مہر عشق گمت ہل گفتمتر	ارباں تو یک ماں گمت حان
دمدم ارقاق تو ہر دم ہر دم	کوچہ فسون میدہ دم ماں
واع بودر جگر مرادہ تو بشتیر مرا	ار طرک گر مراد حجت حان
دوری یار گیلد رشتہ حان ہر ربا	آہ کہ گاہ ہر منصل ہاں
دام ملاشت لطف تو لو کہ سان	مرع دلم رسید تو رشتہ اراں

دست حال میں بقیہ دست میں سرگرد	بیں بچیاں بدیدہ لم آئے ان بیتیور
داد ستار در دست مفتی باد کاں	چوں پئی باد لعل او شہد دکان

ردیف الدال المعجزة

دور بخت سریاں میں لیدیہ	قد و شہدش در دال میں لیدیہ
دوق گندارو کام چوں شکر	کرد دال تا میں بیاں میں لیدیہ
دال اول حرف دکر تہ حوالہ	شہد مال حرف تہاں میں لیدیہ
درایقہ ارشد عشقت دل حید	حرف شہد میں کام حال میں لیدیہ
دم و مرج عاتقان یکجہ دل	دم میں ارجح دستان میں لیدیہ
دوالمساع عشق شہد دکان دل	شہد ہر حال میں دل میں لیدیہ
دال دعوایک ای صم رحوں	سگماں شہد روان میں لیدیہ
دال میں درہا عشقت رود	ای بکار ہر مال میں لیدیہ
دع کس ہم حرجہ ارجوم ہوش	ای نکاست حوالہ میں لیدیہ
دات مدد و شکر و شہد و شاک	ہمسار شہر لسان میں لیدیہ
دلت مسقت بمعنی عرت ست	گفت بلع ار دلستان میں لیدیہ

ردیف الراء المہلکۃ

روی حرم ہر بار میں اور ہماست آشکا	حرف ہوں عشق او سر ہماست آشکا
راک حق سرگ گل گن ہر ہر جس	عینہ میں کہ حوں دہا سن تہاں آشکا
دصہ جلد کوی او سو بہت سوزی	رو بہت رو او فخر ہماست آشکا

<p>روح هم طرب گزشت شکر شکر در دهان روح جان حیا تنه و دو جهان است از چو در دوازده الم تمام معصوم منت محرم رختها من تنی کی حشر و جان بر رسم در هم راه تو دیده بخون نگاه تو روح حومت روح دهر یار حدیثم تو رخت میکی قدمها نویاں در میکم روح بهات بشود فکر عیادت یفتیا</p>	<p>لیک خوازدوم تو مزده دهاست آشکار دل چو حیا در جهان یارهاست آشکار عاشق یار تایی گارگر دهاست آشکار جان حیران اس سبب دله دهاست آشکار عمره و مادر عشقه و حوس گهاست آشکار راز و چو کلمات مرقوم دهاست آشکار گاه سحر جو باله نعم گهاست آشکار هم رود چو شفق تنی شاه تنهاست آشکار</p>
--	---

ردیف الزام المنقوطة

<p>رد و دیار با حیار مرگوید بار رد و حوین من لف او حو مار سیه ره می گزیده ره می عشوه و ره می سره ریاں چو شهید بیا دلش دیاں چو شه ریاں وصل تو کی میتود من حاصل رلال میچک رعل تو جو آب حیا زمین آب سر شکم جو عرق در طوقاں ردی نصرت جرم هزار صرب بدل ردون صید اگر گزیم حسن میت</p>	<p>رمان که هست رسور حکر بدل دسار رد و رالتسم از تنس هر تن امون سا ره می تعسم حونی به سیار مار بختیم میر حسن شد مکوی آن طسار که عمر کوته ام و دور نامی جسد و رار لگو حسن که متن جان من در آید بار کجاست کستی لوج و کجاست کستی ما صرت گفتی دده ارقلت ام آوار نصیر مرع دلم هست جیتیم تو شه بار</p>
---	---

رو دور آید خاں من جو سیتل عشق	تمام رنگ زلی عکس تو کمرت طرار
روال میتی سراج حسن ہر ترا	ار است دلدہ صفتی بسوں دستار

ردیف الراء الفارسیۃ

راست ہر حسن کہ کوئی رودی تازہ	نامستادی عقل مرد خود سہی تازہ
راست ہر تنگ چکدار دوست من	ای سرو ہر من کم کہ کوئے راتہ
تو تو ہر حواس حسہ ظاہرست	خوش میرسم کوئی تو خاں کوئی تازہ
تو تو ہر ریت ہی کندار دیدم محکم	ای دایہ حکومتش اور احموی تازہ
تو تو ہر قہر قہر قہر قہر قہر	در سیدہ ام دوست ردوم رجوی تازہ
تو تو ہر سقہ نامم راہ حیم	در ہر نشت نیت حبیب توست و توی تازہ
تو تو ہر کم ہر تنگ ہم الماح	ایمان ہا دستہ ایں ہا دہو توی تازہ
تو تو ہر قہر قہر قہر قہر قہر	ار می ہا دستہ حبیب توست و توی تازہ
روست بحر عشق در دعو طہ می جہم	کرات او مر است ایں بات دوی تازہ
رویدہ مومیم ای صفا ابراق تو	من مہتمم عشق تو ز ولیدہ موی تازہ
تو تو ہر دست و تریج حوں نظر ہر تازہ	صفتی اسد وصل ہر بر کس سہو توی تازہ

ردیف السین المہملۃ

ماں کوکا رواں کو حل و اماح	کوٹکار دی سلم کو سہو و کوکوس
سور دل حوں جگر و دید پیلا سیک	آد سروا سیدہ رجیدہ کھا فرایدیں
سرحت اکس کما در کما جویش	ای درینا در ہر ایہ کاروی اس ہوں

<p>سینه میدارم بیستون صد که خشم ساختی باد تمسک ما بهمن حاتم سدی سمیع خود اگر شود آوار جا مارا گوئی مسود خود اندر ریای من طریق عاصفا هماده کن لوح دل از حرف گزاف و بیه سار و سامان کن که در رایت قدم من مشوم سوخته در تنش تا تنوع جان افروخته سین عمرت شد روح مفتیا کو از کما</p>	<p>دل بهر کما به سدا دل من در بهر دوست را در دست ادا گوئی که در ناگوئی مادل و حاشا شود آن ترده اهر دم حر ست و مدار متوق حاشا دل خود قت می بین بران در هر دو این پید لک و متوق تو را سها ده ام به جا حسن سورتن بر دانه دایم بی اهر و نبحون دوست را در دست آردن تو یانی در شکر</p>
---	---

ردیف الشین المعجمه

<p>ساده پس که در ماست جو سکر ماست ستود افکند محال و کلام مسکین تاه جو ماست ملات که همه حوامش علام تنکل جو رنده ماست در محتاج حشر تنوع و این دل من بهت صد و فکند متوق گل میت آن کو گل حشرات شند ما که که کما ماسکس چار حوشت شاید ار لعل تو آموخت سخن طوطی شام از صبح شد ما ریاد و دل آ</p>	<p>شند بر در لعل هر گفتار شش آفتن اندر چمن لاله رد و حشرات خواه آست همه خاک و حد تنگاسر ملک یک سخته نور آمده حور زار و ایش حله ساعت تیدار حوشت متن و دیار در گزارد می عشقت همه دم سرشار التمح چون کرد لب شاد پس بار این که بیکد لعل بوقت سخن از مقارنش چشم عاشق مگر آن آیه گزشت</p>
---	---

سادگی در تو خجل در دل عاشق جانان	خوش بیا در آشفته و کس کار من
سدت بجز تو اجماع هم مفتی را	قدم اعاد ما لعش و حموم داکش

ردیف الصاد والمهله

مسامره دلدار در هر حال	مکن گراور دمس با من یا در حال
مهم حریف کساید بختیار می	دل من گو که مگسدا و حور احسان
صبر لعل محو بر باد آن لعل	مکنت واعط حشم مسر حال
صدور با من متور در جو مجلس دهر	که تارک مذهب طشت بر حال
صباح پیش میدست دم در حیل	بیا تقصیر لازم آمد در حال
صافقت نصیاد در هر چه	آل لعل تو شد آت کو هر حال
میج و صاف در دستش کس نظر گیر	هادیام جو پیش بود در حال
صدای لعل می چون بدایم نند	ز دمی تو مکن میح ما در حال
صدآورد دست مرا که ترک حیرت	که در چمن حاست طایر حال
صدف گوهر و حاتم مهر تو مار	که دستش بر سر تون در حال
صدای عشق تو حور شد مفتی را	سرس گرفت و سکان کرد در حال

ردیف الضاد المعجزة

سرور است که سارم میان این عارض	که با هم به تایت توان از این عارض
صیغ غنیمت هم اندر فراق و بچومت	بیا سا که شوم و حواش از این عارض
صربدار گردم میان شهر و دیار	شوم سوخو میم نشان از این عارض

صمیمیت رقیب نسیم هست رقیب صمیم حمله نفس سراب دیده من	سادور محتشم عشاق اراں عارض سایه هست حور آسمان اراں عارض
صمیمیت تمام هم سرور است اول ضمین هست سرور روح تو نور فشر	که تو نیستی نوم روح جان اراں عارض ریشک هست گل احوال اراں عارض
صیا روی لم رگر اراں حیا صرا در من رو تو کی رو و بدان تو قیب	صفا و صفا حیا لم مدال اراں عارض دو عالمی و صمیم مدله حواص اراں عارض
صمیمه اول سگت می رو و چون بار صمیم شده اصل تو منصفی عشق	نقاب رنگینی بکیرا اراں عارض که هست دده او حواص اراں عارض

ردیف الطائر المله

طلک کارم سرور دست که می آید ریا خط طرورد در حسن میرد ملک تنگرمی سیرد	اگر آید یارم خط حواس بر نگارم خط هر جا که می ماند که آید در این مارم خط
طرز امر رخش تیدا است وقت نیستیوم گویا طرا در چوین می بخش حواص اراں عارض	اگر قاصد شود میداد مستانه سارم خط گرامی عارضش هر که سدران در کنارم خط
طرب بخت وصال و دلیکین تند حال ایام طراف بر طرف کردم سرور دراکمه که نام	حوادث عید و صلس اراں بود و دستدارم خط جوار پیکش بر سپیدم بخت اراں عارض
طرا تیت سالاد حورم ادر وصال او طرزیم ادر طر مایه اهرام ادر عصبان	وقت قبل قال ادر حواص اراں عارض در متد گریس خطی همی خشد قرارم خط
طریق عشق چون ندیم در حله طریق کرم	رو حواص عیش و مدیم حور و شاد کرم خط

عزم کرد که نامی جان کنم قرآن	در بی فکر دادم فرسودم هر دم خط
حمایت می یافتد بهفتی حسین	عمر و هفتش ای کج رود و ارسه حاتم خط
ردیف الظاهر المنقوطة	

طلب سواقت می بردارم خط	هم روبرو بچهرت ای جان سیر مدارم خط
طرح ندیم حضرت هم شام شد آید عشا	مادی دولتت دارم می چندار عمر خط
فهرس سجدت و متوارک دارم رسته	چون ردالم برآید بر فدا عمر خط
ظلم سد امین فکریست ابروین تو	چون ساسی بار ما جان سگر دارم خط
طالما جاد و ایلست و دیگر دارا	در فراق هر ما چون میبودار عمر خط
طرف من گسرتد جان عاشق بویشم	گر بیانی مقدم تو آوردار عمر خط
صحن کسیر ریت دل قسیم سدا	مان من بدو مسالت حق مناسر خط
طرف دل باد سوخ تو رسم مدام	قام حاتم من تسامی چندار عمر خط
طاهرتم در میان و حتم من سلوفا	کرداق و دیوار من حکدار عمر خط
طلب تو رسم جدیدم اربابا بحیثم	حول گداقتو ساهی سکت ابر عمر خط
علاء رقص ریت را آسمان چون بگرد	صفتی ناز با اتن مسجد دار عمر خط
ردیف العین المرحلة	

مالم آید چرا آید سدا ساه خصلع	رکم حاتم و مورم کو که حیه گوید مستلح
سایه بدگر بربح و اند خور و	نظر تقص نماید هر ایل ایل و
ما قدس تو ارباب الی بهم من	ماق بالی بهیم رفیق تو سراع

<p> ایا رسید که بشم بایر آید مسماح لیکم صبح خیال بود خوش ستاره اشعاع که گشتی بختن است باو بیت بر اع تنوع دیت مگد گر بجهان تا استعاع که لعل تو بود عشق روح او بفعاع که مطیع تو در عالم تو من با تن مطاع آمدی چون سوی من بار آورده گشت کرد در گوشه او حامی شد از کج نقاع </p>	<p> عادت هجر نو آید سرم حوں ناگر منتر تم میت حوار و صبح رام ربنا عرت از عشق مدیدیم چو در دلت عشق عا دار حشر خود کشته جراح آید بود سر جو صایع کن عشق روح یار نور عرت من عریض است من تیو نگار عقل گزشت رفیق چه کنم گو خودش عامر کاج محنت جودت مفی عشق </p>
--	---

ردیف العین المعجبه

<p> دلم ز آتش آن برون تنیت همچو خنجر در روت سیر گلستان و دشت و میوه اشعاع چو شد بختیم تو ای شاه سرشته بارع رویی لعل و چون عالمست عطر دراع مرستان تو چون میرسد گرفته سرع وراق تو دم بیکد من رسم چو دراع جو ملکم وصال لعل رقت حوں اع من از رقیب تو ترسم که او ست برع جو چشم تو زمینی لعل دیدیر جو ایلع </p>	<p> حرم نگار که دارد سیه ام صدراع عید و حوص و زمین آن بیده من عمار کو تیکل الحواهر بیت محتم عرو حوص برید ترا و هم صدراع عریب میت بر سر خود دار تو مواع حد است حوں حکر عاشق نر اهرم عاستا یدن دیت عاستا دیا عجم مالی که میت سداور گرگ کس عریو و دلوله بر جاست شد جهان شاعر </p>
---	--

کسی دود کہد سر میں سر نہ ملای	میت ست اڑ میں سب دت اہم
تو کہ لسل می توئی دلی جو کلا ع	تزل نقایہ میں جتم شد منفعت

ردیف الفاء

مصلیٰ کے گدس صدق لکھ عین گز	معدول کریہ رمد مقام متق لڑا
رور حر کیسہ نئی ام اراں مار معاف	دریغ طسوع تو خاں میں بجاں تحریم
میں بحال میں ایجاں بریدہ الصفا	محیطیت بحر دای نگار مرا
رفت سکوت حالت جو ہر در کاف	فنا نقد تو سود و صبور و تہمت ار
قوی فرد نیسیم کس توادر مر الطاف	درامایہ و درو ماسکے میں سر
نظر سرود تیرہ دیدہ سیکہ طراف	فتن رگس تال تو عیاں مہم
اگر کہد قدمی سکہ ار رہ عطاف	وج بدل بدلارام بیتود حاصل
میں ست گفتم میں گوشت کس جو کفتم صفا	دریش تو متاع دلم ترک نظر
بحاحت حرد اطلس میل دیاب	دوات میں تہمت ہجرت رحمت دعا
صیای نور در حور رویہ و صفا	دروع حال میں تہمت و تیرہ سود و سک
نکاح دار کہ خود مستری تو د صراف	میں جس جو دروئی ہر کسی منفعت

ردیف القاف

حیا جیم نوریا برج نقاب رفیق	قفا نقد تو رید ملیب تر عشیق
حد پر فتن ایسا رہ دہم مرا لوسیق	ندم جود رہ عشقتہ ہمارم گفتم
رور و شب نظر افکندہ کردش تحقیق	تسا صبر تو حوں آہ و مہر و رحمت

فصاحه العزیز تو متلا کرده است قیا سم ارد پس میگه تو هم دیکشت قتل شیع گاه تو ام دلیک هست مول رسد چشم ست هر چه حکم کنی نوح حوت رقیق ما حوت حوت قدح گیر و طرسا کن علم رعزت را قدیم عادت تو آره شمعگار است قلم دست تو مفتی رقم که بر دم	سید وصل تو ام بیت چوں سحر طریق ماده لم ریسات سیان نیکر عینق می کم بر داور سام تو صدیق مرا هر آنکه گیر داراں بود زندیق یه حاجت که میم داراں لکزدنق چو هست در هم عفت تو کار نیست که جام بر کنی ارجون با سخای حق باید خط که کس میکند چو تو تمیق
--	---

ردیف الکاف

کادرم گزالت باس ندارم همک کالتیم از رس وقت سهر باگ کارس باو ترا کار خود ایس بر کار کوه عم ردل سن بدو نگارم بوداع کاش رود تو گردیده من بودی با کام جام به بهت اران و امی بار کار دی که که دست آرم و هم رود شتم کالد بیت مرا تو سحر خان چان کوره آتش سحر تو مرا سه سور	گرد که تو ست و در گردم چو مرک حول مردم که شد گشتش آید شک لیک مهر تو ردل گاه ساشد سحک حاش شد وقت و د آتش سم دور اردان سیمتی بهتد و شکر حوب طوطک که دمی دور تو میت ریس مردک نیش صاف تررم بر تو چون رود لیک لوح دلم نقش عمت کی شد حکرم نقه اران تا سهین حو آنک
--	---

کردم جو مرا در یقین سپیدام	در سرشک ستم ای بیس و در فاک
کف دلدارو گیس بجایند مفتی	گشت ما را آ تو نگاراکه حکر حرم لک

ردیف الکاف الفاربه

گریم اندر درویش دست بخران یک	کی تو دنا مگریم با چشم خود ایوان یک
کل اگر سگفت در وصل مبار اندر چس	شکوه را بطراز است بر شان یک
کرماند هر رکعت احزان می	حان دل چیم چشم و سرای نیم قربان یک
کوه حاجت بکم تیر می دایان ارشاد	جول مرا حلقه است تیر می هر ران حواری
کج صدرم دست بستن دست خود	س مدام مستی هر کس حریفان یک
کم شدم ار خود که مار دم ده اندر کوی	جو حرم حل حلاجه چون مر جان یک
کام بزم بزم کو کو حو قمری می کم	ر سر کوی خود دوستی تا حان یک
گاه کاف میس طبع می رسم آورد	تا که امین روح سر گویم من اندر شان یک
گوشت شکم و دردم ستار یاد او	گاه ماسد ناه مسم آن احسان یک
گسده حرج است یاسر است مانع حیا	مام ایوان مله صاحب سلطان یک
کج عسقر دال مفتی حسان شد عجب	ملکه میدام که هست این تعفت همان

ردیف اللام

لام نعاتق است در آینه خیال	عکس روح گار به سید حکمه حال
لام ست رقص بار و جویم شال اثر	ار دست به جویند من سب سیکال
لذت دلمه حو حو حکر سچویم مدق	یاد دل نگار حو ارم روی مال

<p> قدس سماع شادی آمد چو نوتال نظم مدکر لعل لبش تنگین مقال ریزد برای تشنه لب بجز در لال گوید که رنگ و صورتش هست حال کس حل در دم که به میم خوش حال گرد گرد سلی است و لیکس جبین مجال مانند ماسحاته با محسب راجحال مباحث جوهر دگر در راجحال </p>	<p> لولوی تر جلد رود با شش که سخن لاله ماع و سر و خجل در روح قدس لعل لب تو وقت کلام ای گارس لول رحم حور و در مبد صم مهر لاریب و تو حال هم ایمان دلبران لورمه کی جورم جو ملعلت نظر مرست لب بر لبش نهاده اگر مال ممیسم لاسرندست این تن مفتی بخت تو </p>
--	--

دلیف المیم

<p> گوهر استکبارت شود از ششم لعلک چرخ را باسد که می می گرم حریز لعل سیاهتس و مسین پیچ سرم لیکس از حدت هوا تو اراں میگیرم به مسای بحث به روح صدم لعل یک قطره از حدت به طوفان محرم رین بدست سحر باد مانند صرم کاروان اگر حزن است به کمال حرم را اگر و اشودن سوی صم با بریم </p>	<p> محض حیرت اگر روح تو ماده حورم ماه و حور تید مهر روح تو بهر شب درم سطلک مس دیوانه بحر عشق خست مسکه با تم که بایوان حالات ماتم مستم از ماده لعل نور موستم بر اثر موج اشکم که بی راز و دوا هست ماهی و مرغ کسبید و مراد سم سرل مار و بدیم بحر مانگد حرم مایه مرغ و طم بهر حرم را به دم </p>
---	---

ماورم ارجه ستاد مایه رخ و زخم	ده حرا میر در ختم شد یکسار میرم
مفتی حسته اگر مرهم حال بی طلبد	اد تو می یاید سر و لسن از دست کرم

ردیف النون

نظر بر کس قنای سوسای با کس	یک نظر بسرا تو صد ملا با کس
نماز من جو بحر اسرار و تپه اوست	تا نگوش من آوار افسلا کس
می نماید بختیم رگه صب و درور	میاو چشم مایه حال قنلا کس
سایه من تو ای اهل بار و حسن چنان	رقیت انکه بر من نمی آا کس
دعدت که گردم کوی بی من	گزار بر سر کوی تو ای صبا کس
سود صیت برود و راقبت اسی دلدا	قدم نکلده احرامم ابردا کس
مگر ختم مردت بحال این سکین	لو او رنگ مایه جان میوا کس
مگر در و فاسوی این عریه اید	مثال تنه گر در سرگردا کس
دست مرا سرکه میخورنده مسم	تو سایه بر سرم ایجان بخوشا کس
دیم نشت رقیبت برای من عمار	تو دورش از دور خود بر این سرا کس
سعد ما تو رسم گردنم کند مفتی	لکوتش از تو خوش آوار مر حبا کس

ردیف الواو

درد و قافا عاشق شهید بود تو	سنا - تو در همه رسوا بود تو
دارون صحت آنکه به امید میجویی	و خنده طالعی است که سیاه بود تو
و احسرا که متوجرم قطره ارا	بر گردم حوام و میسما بود تو

وارت مارت عشق تو اسان کایا	خون شد تو مار حاسن که ریبا نود تو
واصح لعل مهر و وفا حین دوستی	در سینه من است که سپید و دتو
واغبر مر عشق تو اکس بود قتل	کودر جمیع مرتبه و اما نود تو
دست گرفته ام لفرق تو در جفا	رودا که تا سماع تمام شادود تو
داوه مراد من که تو هستی مراد من	خواهم اگر بحر تو محال بود تو
و اتم رقیب است حرم شمع نصیب	اروی اگر دل دلاسا بود تو
صحت که گل و لعل جوهر من	خون متوج چشمم رگس تهنه لاد تو
وصلت از رسول مبعوثی اما کمن	استدرد و دجیر کو یا نود تو

ردیف اهار الهوز

هر راست مراد و زبان ستم	شمع دل در نظر برق حان ستم
تا یوج امین از روحی هر سه	اول جمله آفات دماں ستم
همه حالت از قص آبی عتد	سگری رقت تو رباب حان ستم
هوش سر جنت حان و قتل مصال	ماه رکت و من ست عیان ستم
همه اهل صفا همص صاحب فصل	همه سالک نو حید بحر ان ستم
تا و گر نقیاس تو دار حوش امور	بهر یوس بکند عین اماں ستم
تا نصیب امی در بار پرده صیب	در اهل دل به هم دیده در ان ستم
تا دل در همه احوال بود حاصل تو	بخت در همه دم روح رد ان ستم
تا که در گردن دل می رود	گر مهر و لبت آید لسان ستم

مہبت ہے مطلق تو باشد نصیر	گر گوئی نظر بچرخ روان کسم اند
ہول کل اہل مفتی پتیر و پتیر	حون باس کبہ ارضدق میان کسم

ردلف الباء المثنیۃ التختائینہ

یاد جل آید مراد و درخشت برم سے	رشتہ از سیدہ ام و اربالہ سیمو
یوسف بکرتان اند ورن ہاشد شمر	گر رخسار تو مبدہ قطره جل گر ہر جے
میں جدا متعلق سگر کہ رخسار و جل	میکند از شوق راہ عفت ای جملہ
ما یا یا تو مرا حواں کچھ دیا حطر ل	مست بی یاس ہر سہ ایجاں جو شہنم
یہ سرد فتن میں تو مت ساڈاں	کہ سیاہاں تو مہر اس محل لیلے مح
یاس دل در وصل تو آتق بجاں اعلیٰ	نی امید ویرت آرام در جاسکے
یاسیں بر یا سسر و میت ایجاں من	یا سہیں ہم سمن دل در رت گم کردے
یا وہ کروم جو میں را دخت و جہوی را	در خطا و در حسن در حسین شام و دم
یا رسا را در میں حاصل جوی باشد	او کچھ غم تہہ دس در لیس ہنگام وے
یا در میں دعوت کس الا یا و یار	قصہ تہہ سر مانے قصہ کاؤس
یا رو یا در ماتنہ میغنی عرب	رو در گہرا طویل عورت اعظم دست

خاتمہ منظوم ابن نسخہ کہ بریاض القل ہو سوم

شکر خدا کہ گشت ماضی القل تمام	حاصل دل لیا اول و آخر انعام
شکر و اہل المعراہات تا ب	حر ویکہ در شروح بدستیں ہاں تمام
مفتی امام بخش صفا میر خج	اودہ است تاکہ در لکھنؤ مستطعم

تصیف سی قد و نعلت قد معده	امرد عدد و لک نشد فکر صبح و شام
گرمی کمی طر سوزی تصیف و هم چشم	از معده بدود ان تو میکی در چشما
اسید من خوش بهر صاحبان فصل	خون افکنند جسم بد نیست خوش نکام
گره بود یا خطا مطر آورد در و	اصلاح او کند یا کرام و لطیف عام
فی العور گریه طاقت اصلاح نگردد	پوشند سواد و عیایات دو الکرام

تاریخ تصیف

ارحمایات حد او بدی حل جلال	تدریاض العزل رس جوهری
سال آغار و تمامت جو حکم و سرون	گفت ای مفتی یا گو تو چراغ انال

مخمسات

مخمس

مخمس و نعلت میم مخمس شما یسا	مخمس و نعلت میم مخمس شما یسا
یوار هزار و نعلت میم مخمس شما یسا	الا یا ایها الکافی ادر کاشا و اویسا
که عشق آسان بود اولی قیاد کلها	
همی نکر که دل می ویتن یکدم نیا ساید	تویش بر سر و شیم ست هر کس که در یاید
عزال حین مسک لعا و حون مسک	سوی ناده کا حر صا از ان طره کتایه

رہا بعد مسکنش جہ حول افتاد و زلہا	
کہ اگر گوید آن جان با صفا جان من جوید	کہ آخر با کی جو میں سر شکم روی من شوید
لا در گس حالت اجمار ارجار من روی	بی سجاده نکبیں کس گرت پیر معان گوید
کہ سالک حیرت رواہ در کم سر لہا	
دھو ریت مردم این دم حیرت اندم	آرامت خام را پریشاست ہم عالم
کما مر آب ہنکد کما آن خام دور ہم	مراد مرل حاماں جہ من عیش خنم
حیرت و رادی می دارد کہ رسیدی بچلہا	
دلہم برشتان بارہا دست چون بایل	دلہم بایل ہوی او دشت ہم سوی من بایل
قلی آخر چرا نامدم دریں غہای لاطایل	شہادت یک ہم موج گردا من بایل
کما داند حال با سکسار ان ساحل	
دلہم کرمطر جسم حالت را بد یا آخر	عزال حقیم بود دور ام من رسید آخر
سوار جان بی شکر و سالن دویہ آخر	بہ کلام روح دکامی مد نامی کشید آخر
ہماں کی باد آن امی کرو سارید بچلہا	
دل مفتی شیدا تند طبع ہو اگر حاط	یا سوش روی لطیف گیر سو مر حاط
لگات گدست تند ہند تک دود	حصوری گری جوی ایار و عایت سو دود
ستی با تلق من ہوی دج الدیاد و ماہا	
دوش نیمہ ہست در فی قدرت لو ای با	آن استود کہ گشت ہند سر صد ای با
مستاق با ہی برد اندر مو ای با	سری ست در حقوق بخت سرا ای با

عسان درد دیده کت استلای ما	
آنکس کن کند در خود او پر کرده ام	احوال هر کسی در عیب دیده ام
نی گفتار حقیقت هر کس سجیده ام	آدم سر اره است مردن آن کتیده ام
ناقد رقم نمی گردد در سر ما	
حوازم انحراف سر اسلالم می گسیم	سلطان کد اکسم و گد او اجمال هم
مردن در کار محسان الم هم	مالوح را طه دان سر گشته کرد و ایم
موسی و هم سعیت تن در بر ما	
ار سرد دست ما الم را کتاده ام	هم حواں رخ و کار در هوش بهادیم
ار فکر به کاین منکر او فتادیم	ما حاتم سلمان با دیو داده ایم
لقوب خود نظاره کند در عیای ما	
ار ما نگه فروغ جمال جمیل را	ار ما نگه روشن جلال طلیل را
ار ما نگه ظهور کریم و جمیل را	کاهی به گیم در حق جلیل را
قرمان کند اگر چه سر در وای ما	
ما سیدیم ما همه کس فخر و عرواحه	ما می گیم حال ایران غم تها
دضاف ما ست عاشق ما افعال واه	ماح ما ست لوسف مصری بقعریاه
یونس مثل جوت مگو در شامی ما	
آرا که مادر ساه دو عالم هم گسیم	هم احتار حضرت خود کل با دو ایم
چون عیش و مسمان خودن بروریم	دندان صطعی را اید است لشکرم

ایوب صابر آمده در قتر اسما	
که در سار باج و اسل وطن کنیم	که در حراں سیر بر اراج و رح کنیم
کاهی برید حاکم سام و من کنیم	که در هر رانصیب خلق حسن کنیم
گر قبیح رحسین کند کرمای ما	
آکس که بر ماست حدیثها بر کنیم	حاجس ہیں کہ حدیثها در کنیم
بر دست حد ملا در و ما و کنیم	از دینار که ز کربا فرد کنیم
بیمبختیم دوم بر در ملاسی ما	
آکس که کار قدرت ما به کنیم دید	در عشق ما و دید و غم ما سحاح حید
آکس که سر کشید بر ما و در جسد	مردود را در قدرت ما مملکت رسید
قائد علی بر نعمت بی منتهای ما	
ما و دستان خود ده گریان بدادیم	بیلوی شان ادا دل بر ما بدادیم
ما و دستان ریاست ادا بدادیم	مقداد را که نعمت حید ادا بدادیم
هشتم شت آورد ما بر سرای ما	
آکس که او مدار در جلاص با اثر	میگد درین راه مدار و خضر
هر صبح بر سام بهت معاشش ملائذ	فرعون را بداد ایم ایدست در دگر
برید که او در آست بر قدر وای ما	
ما صاں ما بر در دران بسی شتم	میعد هر ران بر برین دران الم
لیکن مصای ما بهر داسد معتم	یگانه ما به کار خود در ملا و غم

	آرامد که خاص دوستهای ما	
آرام که در طاعت با سر بر گویست	میدان که اک پیر بر دلازیست	
اسرار را در دست عیان هر که راه دوست	با بر دیم دهنش و دایمی گشیم دوست	
	کس بر اعمال میت روح و حسی	
عشاق حمله اول و جان شد هدایت	مستانه تو هیچ مدامد سواسه تو	
مفتنی بحالت ادم و دلاسی تو	حافظ بهیست صبر کند در طامی تو	
	ماست که در علاج کبی درد دایمی	
در در گس شش بخواهم خام صهارا	اگر رویش بهی میم نیم روی میاردا	
رواهیم سده سیدیه اتحاد به سخا را	اگر آن ترک شراری در دست آردن	
	لحال مدد حق بختم سر قد و حار را	
تو میدانی که حجت بحر رحمت بخواهی بشا	سار گلشن سعدان بحر رحمت بخواهی بشا	
ولی میدان که آسانش بحر رحمت بخواهی بشا	دره ساقی عیانی که در رحمت بخواهی بشا	
	کما داتا کما او دگلنتی مصلارا	
عصا کین لیلان سگن هم عار تو بهر سو	عصا کین شاهان طمع و شیا بد تو بهر سو	
عصا کین موشان معین و طراد تو بهر سو	عصا کین لویان توحشیر بخار تو بهر سو	
	جیان مدد صبر دل که ترکان جان باریا	
روح حوش کلام با جمال یا مستغنی بها	روح تصدیه و دم با جمال یا مستغنی بها	
ریاض و شام با جمال یا مستغنی بها	روح حق با تمام با جمال یا مستغنی بها	

	آب در گنج حال عطیه حاجت و نجی سارا	
برادر هر در مات طلیعت و بیس متر حو	الاهی دل موعودان علاج حال انتر حو	رنگ ایچهاں مگر رنگا زولس در حو
	کر کس کشود و کسای یک کتیاں معارا	
به قول نجم مهرین دزدل خود کاتب دلف	معالم ملامت قول سلم مرد تپ دلف	مواش باد لعلین ربر کر تپ دلف
	که مقنار بر عصمت سن آمد در لیچارا	
انگشتم عرض حال خود بر پستیا سر رفتی	حال تدبیر و سر اید جویج ارس بدست	دراک اندر خاک اندر خاک اندر شسته
	خواب لمع میر بدل لعل سکر چاراه	
رقیبان حسد بر اعدایار خوش نظر دارم	حمیدل جل محاسن ملامت هر بداد	هال سر کر معشوفان متافان حروا
	خوامان سعادت مند بید پیروان مارا	
که طبع معنی از معنی تو آید که دواں حافظ	که بر دست و پا حوشت لطیف این باطن	گوید ای سر شوقی بر دم گیمایان حافظ
	که در نظم تو اسامه ملک عقد تر یارا	
حیات عس کجا هستی حیات کجا	لطراف کجا و منتظر سراز کجا	سر دلح کجا فکر با صواب کجا

سین عادت ره ارکامست تابکجا	
حال حسن تو بکند حل بارص و سما	خیال برود تو جوی آفتاب در جاها
کمال عشق تو سرود مصلحت اربا	بهر سببست بریدی مصلحت و تقوی
اسماع و عطی کجا نمیه رباب کجا	
لوی مرغ دلم نیت میجو مانگ جدوس	زدم ر عشق تو ریح بهشتن من کوتر
رجال ابل یا جان من خود داسو	دلم ر صومعه بگرفت و حرقه سالوس
کجاست دیر سعال و شراب ما کجا	
حیات من بحر آن گلده ایهست کجا	واق اوست بحام هزار گره دال
یو قال من سیمالتن اند مطابق مال	شد یاد دوستش یا در ور کار صال
خود آن کرشمه کجاست و قل عتاب کجا	
بحر بهایت حق اس جان چه دریابد	مریدان انترتج جان چه دریابد
مدون عشق تو ارسور جان چه دریابد	ردوی دوست دل و تنهاں چه دریابد
چراغ مرده کجاست شمع آفتاب کجا	
گدای کوه دلدرا صاحب جاه است	گدا جگوه نگه کنی که سگیان شاه است
گومش نه نمش اگر چه آگا هست	مین سیت سجدان که چاه راه است
کجا همی روی ابد بن شب کجا	
یا عمر دم چشمم که این مکان تنگ است	سرودل ردو حامی جان آن تنگ است
راستان تو این جول عاشقان تنگ است	چو کل سبب با حال آستان تنگ است

	کاردیم لعل را رس حباب کجا	
سرت ارغم عشقت رس قرار است مست روست من خسته احتیاج دیدوست	قرار و جواب رحاط طمع مدارا بدوست	چو بت مفتی در آن با صطر ارادوست
	در دست صندوی کدام دوجا کجا	
هدهد نرگ مزه ناک می کشم حارا صبا لطف گلو آن حال عیارا	گر زنت عمر که دارم من این متاسارا	اکبر و صده وصول بکار من یارار
	که سر کوه و سیاهان بوداده یارار	
سرد نقاست تو شاد بی رعنائی سرد بزمی تو هر وصف حس آرائی	چو با حیثیت سی و داده بی بیانی	سرد صوب تو دلبری در بیانی
	بیاد آرمجهاں داده بیسارا	
شکر فعل شکر بر تو هم کو یا شکر و روش که عمر من در باراد چو	تقدی شک طوطی شکر حارا	حکایت صحرایت بر گشت شارا
دل امید موسی تو چون بهادای گل عز و حسن احارت گمزدادای گل	که پرستی یکی عند لب تیدارا	صا سویتو بر سر دری کشتادای گل
تو هم مهر و وفا لیت نقد و سدا سحق تا من تیدای حو لیت نگر	که هست بهر مهر و وفا تو یکسدا	سحق و لطف تو آن که رسید ابل نظر

سنگ

سود و دام گیسو مرغ دارا	
لغات عال جمال تو خود مائی میباید	سنگان درت تنوق مادرهای میت
اگر چه در سر استور میو عالی نیست	دامم از چه نیست ملک آتسانی است
سپهبدان سپید چشیم نام سمارا	
لا تنگ است محالم علیم عالم عیب	که حاتم قلم و حال در لعل تو لایب
ترتیب مشک تال لعل و حد و حریب	حسین قدر تو توان گفت در جهان خوب
که حال هر دو ما بست روی پیارا	
مرست حال ریایا سحر دوری سحر	کارم من تنویر یه یی مصداق حجت
کسی نهش کند عووض من آن تنه بخت	شکر صحت احباب آتستانی بخت
یاد آذر زبان درت پیارا	
چو دیو مضطرب مادر تنگت حافظ	عیان رودنده سر ستمت حافظ
اگر تو مصدق طبع شکفت حافظ	رأسان چه عجب گیر گفته حافظ
سماع ره ره مرقع آور و سیارا	
یرکف جام سر سب است و گریه را	لذت لعل کما است و گریه را
کونین ربایا است و گریه را	رواق عود سب است و گریه را
میرسد نروده گل لیل حسن الحان را	
ای صبا اگر تو انهل وطن ماریسی	ای صبا اگر گل و سرو زمین ماریسی
ای صبا اگر گلستان قریب ماریسی	ای صبا اگر کجوا مان همین ماریسی

حدیث مارسان سرود گل و یخیاں	
ایک در سیدہ رنی رحمہ اللہ مرگے گاں	ایک تداوکی حشمت شکار یا یخیاں
ایک سیدار کی فتنہ بختیم فتنان	ایکہ ریمہ کشتی ار حمر سارا جو گاں
مصطفیٰ سال کرداں پس سرگرداں را	
راہیں حوں و رحمت کہ نامی مدد	فصل حق را جو در عید جیدہ دستند
عاشقان مانع ارم حر تو حیاں سیدہ	ترسم اس قوم کہ رد د کشتاں سنجیدہ
در سر کار زیارات کمد ایمیاں را	
یار یار ایں وفا مانس کہ یابی تو مستوح	یارستان معاماتس تو ایست صبح
یار رداں معاماتس نہیں احتیوح	ارم رواں معاماتس کہ در کشتی بلوح
ہست خاک کہ آبی بحر و طوفان را	
ارد را ایں مایعورت ایمیاں مطلب	مطلب بحان و دل شیعہ ایمیاں مطلب
مطلب سر و صفت بحر اسان مطلب	ردار کا سہ گردون بدر و مان مطلب
کایں یہ کامہ ما حرکتند مان را	
ہستم ارد را ایں اہم قو حادہ روش	رت ارادہ شغفت رسم کیسر روش
حوں عشق تو حرم ماہ گویم ناچو	از حسن جلوہ کند معنیہ ماوہ و روش
خاک و سار و سیماء کہم مرگاں را	
ہست اہر و طرب ہر جہ عالم مشہود	سدرنا و حود اہمہ رشیک و حود
گویمت کتہ مارک مکں محش رود	لغوئی اتف یک مکتہ ز اسرار حود

گر چہ کار خوی دایرہ دوران	
عاقل اہل حدیثہ دوایں بہیم عساکست	نامداسن یکدیج کران خاکست
حایل اکثریت درد در لطم حالاکست	سرکرا حاکم آخر بدوستت خاکست
گرمہ حاجت کر راعلاک کشی ایوان	
شاہ حیا یان حملہ بھران تو شد	قطب مالی من عیس بدوران تو شد
صوت صہالی من شان جداتانی تو شد	ادکالی من سسد بھران تو شد
دنت آست کہ پدرو کی رمدان	
عاشق سوختہ از سر ہر سوادارے	سب آورده و دیوانہ شدیدارے
صلح کر آستہ ہر وقت بحال دارے	در سر رلف ندانم کہ چہ سو ادارے
مار بر ہم راہ کاکل متکلف تار	
تعمیری یابی لعلی مر عت گنجیست	سحر عشق گر آری سماعت گنجیست
حاجی رہ بہ تعلی طاعت گنجیست	ملک آراوی دیکھ قیامت گنجیست
کہ شمشیر سیر ستود سلطان را	
سرایاں بادہ ظلمت شمشیر و توادمان	دین کن سامعنی ناس تو سیاست ولی
مضطیباتہ دیکھہ قلاص و لے	حافظانی حور و رندی کن موطن ناس
دائم تر ویریکس چون دگران تو را	
پنی دوی لب جامان تم می کم ہزار	ہوای خاک کوست قل و حال ہم ہزار
سجیال حوش حالش بدہ امن این صلا	سلاہ مان سلطان کر سادہ این دھارا

	که لشکر پادشاه را بر نظر مرا نگه دار	
این نیم سوزی ملک شد بهر دست دود نیم	حوسیه رک حشرت رده اوک نگا هم	بهتند را حکمت بکار خود بخوا هم
	گر آن شهاب افتد وی کند بهارا	
صفا سوز وقت تو حیرانم سوز	حصول بود اندام یک روز	حکرم سوک مرا کای یکی گم دور
	تو این چه سوز دانی که میکی بدار	
کسی به خود رساند حق به کشتگان شد	سر زخمی داری چه محنت جان بود	چه ملائت جان که بهید لااود
	دع میجو ما را دل به چو سگ جارا	
نور این که شد دارم به حال بریدارت	نستودن سارم چو دم بعد حواریت	گرم دامن بختیت بهت هم نشات
	رویت مدایت ملطی کن نگارا	
به جیلتاش احوال به بهر دست سپا	به جمع حواریت تو باد تاهای	چو سیر گلعدار اسوی گلستی راسه
	به پیام آسایان سوار و آشار	
محدارت هر دم من الحاکم مستنیر	می که انوکویم رقیب خود میا یر	محداکه بهتو دلت منان مغفیتم یر

اگر دعای مسحکامی تری کند شمارا	
العیات ای شاه حوای العیات	العیات ای صاحبان العیات
العیات ای تمامای العیات	العیات ای بی پایان العیات
کمر دلت بزمایای العیات	
ما جید دل هسته ایم ارتشکے	ما حکیم چشم هسته ایم ارتشکے
ما اہل فائزہ ایم ارتشکے	ما تہلب ستہ ایم ارتشکے
در دلالت آنہ حیوان العیات	
وہ کجا آن وعدہ اقرار تو	وہ کجا آن درجین ہستار تو
وہ کجا آن پر شک گشتار تو	وہ کجا آن شترت دیدار تو
میکنہ تلمی حیران العیات	
خس نکارت مرا یہ کار کرد	لعل فربارتہ مادر مار کرد
رلد عیارت مرا عیار کرد	چشم عیارت مرا سایہ کرد
حر بلعلت میت دریاں التیات	
ما شہیت میں مقتول گسیام	اگر نہ چشم حیران گشتہ ایم
ما زوہ ہجر محول گشتہ ایم	اگر نہ عرق در حول گشتہ ایم
لعل تو پیوستہ عدل العیات	
اگر پیکر چشم دستاں تو	اگر گاہ دیدہ دستاں تو
اگر تیر مستہ دستاں تو	اگر حد یک باو کی ترگاں تو

از معانی و در طایع الیاتی	
میران باں تو کو کوه خیل	که درین که دعا و که وصل
میران حیت یگانه بدل	عمره تسبیح تو از لایه اصل
میران سر دیر به میان الیاتی	
عشق تو محمود پس حیران مرا	بحر قوه بود ارتش حال مرا
کی گزارد طرقات ایمان مرا	چون در دلت کرد سرگردان مرا
گردن گردن گردان الیاتی	
قصر عالم است ایوان ملک	ملکه گردن هست میان ملک
تدجیر عشق باه ما با ملک	همچو که از دم چوگان ملک
هر طرف گسسته غلطان الیاتی	
چون در سر طرر و یارم تاد	صحت اصلی سر اتم متاد
حاجه حلت ما یو اتم متاد	بچسب رلف تو در طام متاد
رشته نس گشت چال الیاتی	
چون سر اتم در حق تند تر	همه صفی بچاره آمد در کش
که سوی دم ست و که سوی تر	باطن رلف حافظ را کش
آمد در چاه رخمدان الیاتی	
دست باز ایت دامن العیا	مهر بار ایت سامان الیاتی
سیر بار ایت نشان الیاتی	حد بار ایت دران الیاتی

بهرار هست پایاں العیا -

سیرالار ز عمر بر این کس	هر دین این بدید این کس
در مع دل بر دود و قصه	در مع دل بر دود و قصه

العات از حور و ماں العیات

در قشایمید هر دم بی سب	رونگردا سدا بر من در حص
در طلع ارید مارا در درخت	در مای نوسه جاها طلب

می کسند از دل تا ماں العیات

روست و زار عشق حله وصل	سو دیکه ت از من بقدر وصل
ماکی و از دوس آن یار وصل	و از سکسنا سده ای و وصل

از تنب پیدای بهر آن العیات

دین با سوزد این کا و دلال	سج ستم و دین کا و دلال
رحم ما و دین کا و دلال	حون با حور و دین کا و دلال

ای سلا ماں چه در ماں العیات

دل محرم در دواقت می طید	دل را ما من تو این می سرد
هر چه بی دل حرا تم می کسد	هر را ما من دود و دیگر می کسد

رین حرا ماں ندل و جان العیات

میزوم اندر طلب سحر و شیت	می بیم اندر تنب سحر و شیت
مثل مفتی خنگل سحر و شیت	بچه جادو و روت سحر و شیت

گفته ام گریان مسورا لعلات		سینه
یارم مونس مرل سلمی هست العیات	یارم نظر نصورت ریاست العیات	
یارم ملاهی قامت مالا است العیات	یارم بهای آن است رعاست العیات	
دیگر دلم رسید رسید است العیات		
آمدل که هر عزم به کجاست رسید بود	آمدل که صدر عزم دوران مدیده بود	
آمدل که در مقام طرب آرم بود	آمدل که کج عافیت بر گردیده بود	
ایام سرخ در ده ملا است العیات		جگر
عالم که میزدی سوی بدان بر او سنگ	صوفی که دشت در حصان بهیسه	
معتق که میگرفت رهسای هرچ رنگ	راه که عرق بود ساق من مام رنگ	
افتاده در طاعت و سود است العیات		
یاران بسم عشق که بر اهل دل درید	حال مقدور بود مل هر او حسریه	
یارم در دل برده چو پاکب نظر مدید	صوفی که جام ماده دادم بهی کشید	
حیران روی او تند در سوا است العیات		
رزم هر مکانست ملائک مکان عشق	سودا کس حوس بحر اردکان عشق	
مصطفی است بر آوارگان عشق	ارحال بایر جاف و ادکست مکان عشق	
براید و شور و لول در حاست العیات		
۱۰۰ شک نیست و توی فرج	کس سرخ بی آن جوی فرج	دو آینه بگویند آن فرج
کا هر دم بگفت و گوی فرج	دل من در بهای سوی فرج	

مراحت تو بیکس هوس نیست	مراحت تو وفا همراه کس نیست
کسی بار به حالت دسترس نیست	سحر مبد در لخت هیچکس نیست
که رجور در استدار روی شرح	
لند هر چید ماراں سروشا	لند ستیتس حراں سروشا
لودر حیدیه داناں سروشا	شود و حوں مد لراں سروشا
اگر عید قد و نحوی مستخرج	
وامق ستارهای بالکائی	ده یار به تو ماوی ها و دای
گویم من اگر تو سیستو آ	در یاقی شراب ار حو آ
یاد هر کس حادوی فتح	
لند اوس تا مات دوالی	حد اراک طر حسته حالی
سود و رم جاں ها	دوتا لند قائم هم چو کس
رعیم بوسته چون اسرودج	
لنقتت جاں جهاں کبیر سلک	میں کہیں مکہ حنقم محل کرد
بهر روی مرادامی بدل کرد	سیم مشک تا تارسی محل کرد
تیمیم مشک عبیر لوی شرح	
مرا به را و کمرش چو ریم	اگر بر میتو مہیں کبیت حلایم
دل من در صیف حقیقت قائم	سبا و سیک تحت استا کما دایم
لود هر ارد و ہر او ی شرح	

زلف و خطه و قش خطای	در مستوفان و احسن همانی
مکر و دغا و دیل و دغای	از لیل دل بر کس همانی است
یو دیل دل بر شو سرح	
عالم است سظام که شد	دردم ست درام که شد
بمقتی عاده سیدم شد	سظام خاطر آرم که اس
یو حاکم سده سرح	
ساقی ما که مرغ دلم مال رگرت	ساقی بیا که جان بخت امر گرت
ساقی بیا که محل مرادوم نمر گرت	ساقی بیا که یار ریح برده بر گرت
کار چیل سله ماں در مر گرت	
صوفی که صوبه و تین قیاصه و حیت	حرم جام دود طربک عود فروختا
بر دایه مال در سیر متعلقه اش سرح	آلتیغ سرگزته و کر حیره در حرت
وال سرب حیره جای رمر گرت	
حول بر تو جمال حسن سوی - ریب	کیمیر سوتی در سلیس ته روت
آتش لی لغاب خود ریکه رست	استود دارش که مستی رده روت
و آن طبع که روت در دهن حد رایب	
داری تو صد شات و رگیں دلیرب	نار آیک حتمت و نگیں دلیرب
منکس دلم تو اذل سگیں دلیرب	رماردین عا تیرین دلیرب
گولی که رسته تو سخن در شکر گرت	

اردو تو آدمی تو درخت بدل کسو	سادسی عشق دود و طرب هم مردود
اردل حال من گفتگو نمود	ارغمی که خاطر باخته کرده بود
عیسی من جدا هستم تا دور گرفت	
هر لب هر سخن که در حلوه می رود	هر لاله رخ که بر بهر خمر حلوه می خورد
هر گل نفس باغ که در حلوه می رود	هر سر دق که بر سر دحور حلوه می خورد
چون بود آدمی بی کار گرفت	
حالم هر یک عشق به سیرک است	ریس عشق حال بوار بدل پیر گماشت
در عشق عشق مستی لولاک به عاک	در عشق هفت گسده طالع رصدا
کوته نظر پس که سخن محقر گرفت	
درشت و جوی او همه درشت آفتاب	و در رطاس او همه درشت ماهتاب
در باطم گشتن من فکر به خطر آب	مادم به رفکده سپور از رخت لعاب
هر کس بگوید بر سر خود تنور دهن گرفت	
مفتی سوز عشق جان منی که یار	در غیر از چشم چه بود منی که یار
هم صبح لیتا که راود منی که یار	حافظ تو این دعا که آمد منی که یار
تقوید کرد شعر ترا و سر گرفت	
دیدم خود هنگام سحر یار کات	گرفت بد جان به دامن لستات
در یاد تو اهل راست مطات	ای ساه قدسی که گشت بد فکات
دی مع منستی که دهر داه و آت	

هر در راه است یک طرودگر سور	در سینه من هست این مثل شربور
مانند دلم بر دم و هر محله تر سور	خواهم تندار دیده درین فکر حکر سور
که عوت که تند سرل مادی که حرات	
نو که ترات سید ام ایل بحر است	بارق بمکایین طمعی گشت ابر تو است
مقراس معال ورق جان تر است	در ولایت می برسی تسم که مانند
اندیشه آمر رت در دای قنات	
عالم تو عین مال در دم تسیدی	آهی که کشید این دم سر دم تسیدی
گفتم عمل من بر دم تسیدی	هر رال و در یاد که کردم تسیدی
سید است نگار که طست حیات	
ارحام تو جو روح احباب یافت	هر که راست در گهی حرف و یافت
آن هر که نو دولت آن هر کجارت	تیری که ردی بر دلم از عمره خطارت
تا مار چه اندیشه کدر ای صوات	
افال تو ن کام طایر دره قدسی	تار در دعت بد به حلوه قدسی
ای جان تو و مطهر بود رسته قدسی	ای قصر دل افروز که سر نگاه قدسی
یا س که آفت ایام حرات	
ارد سب تو در ستاد نام نگاری	دستی رسم از طبعه تا خسته پیروی
کو بوم چو نیم رطوبت جستم تو رنگین	راه دل عشاق رد آن چشم حاری
سید است این شیوه که مست سرات	

در راه طلب هست مادی هست ار کر آب یعنی تو این مادی هست ار	کر گوشه گیری تو دین را دین مستند است نه ایست یا رفته درین مادی مستند است
تا حول بیابان هر چه سیر است	
علاج روح از رنگ محبت شوی ایل در سینه و دم که شدی که شوی ایل	تا حال تو در حوض بهادر گوی ایل تا دره سیری بچه آتش روی ایل
مار می بخاطر صری شد ایام تناس	
لی یارم هست درین حال دل آلام لی ندین ما صبح ماین دیده من تمام	کامم بر آوردت لب خود کام ای دل چه نگاری تو ما و ما و بیام
بین من حلقه یار و موت و موت	
ای حال من خسته عهدیده چه حیرد مفتی ادسگر تنبیری استیرد	اگر آب گرم اردو عایت نه ریود حافظه علامی سب که ار حواحه کریود
لطیفی کس دمار آ که حرام رعایت	
دور من سر ارات است حال مکان سر در الفت است	در خیال حال صورت است دل سر پرده محبت است
دیدم آسید دار طاعت است	
سگر روی تو ما و دم بدو کون به چنین نمی چرم بدو کون	مستی است یا و دم بدو کون سکه سر دریا و دم بدو کون
گر دم ریز بار است است	

تو و شیخ و ما و این تار	تو و تقوی و ما و می در کار
تو و دروس ما و روی چاک	تو و طوبی و ادا مستیای
مگر هر کس بعد ز بهت اوست	
من چه مارم بدو لطف تما	من چه ام متوانم جسم را
من کجا و درت لب کجا	مسکه با شتم ز آن دم که صفا
برده و دار حیرم حرمت اوست	
مست حیرم ریا ده لوتی تما	د سحر هم می زیم لب
رند و قلاش مسترم یار	اگر آلوده ام به چرخ
همه عالم گواهی عصمت اوست	
ایکده مرت کمال حرمت است	وصال حال حرمت است
عشق تو در دو کون سحت است	و در محو لگرت شوق است
مر کسی سحر و ریت اوست	
دل را در هزار تو تند نریاک	اگر جورم مگر در دیم ملاک
من فدایتویم دلت فدایک	من دل گرد آیدیم جیباک
عرصه در سال سلالت اوست	
شد ماییش بار گوهر حشمت	بیخالتش جیبا که جوهر حشمت
انتظارش جوهر حشمت	نی خالتش سواد مظهر حشمت
را که اس که تنه عاص خلوت اوست	

عاشقان اسرای رخ کویت	هست دو یار عین
لیکم بیت پیش بین مظلوم	ملکت عاشقی و کج طرب
هر چه دارم هم دولت است	
پیش پندش بر خن فتن آرا	ملکه گردید چون کس آرا
تدوین اسلحه حسن آرا	هر گل لاله که شد حسن آرا
اندر ملک بوی صحت است	
مفتیای گرین تو حافظ	والی مایقین تو حافظ
سکه بچین تو حافظ	نقره ظاهرین تو حافظ
سینه گنجینه صحت است	
هر صدق پیش قیمت در نیاست	دو جهان بر گیس قدر در نیاست
حای سرخس برین تو کت در نیاست	روحه جلدر برین جلوت در نیاست
بای محنتی حدت در نیاست	
حسن طالع که علامات عجایب دارد	هم قناعت که کرامات عجایب دارد
درس جلوت که صناعات عجایب دارد	کج عزلت که طلسمات عجایب دارد
فتح آں در نظر بهت در نیاست	
مرحله آنکه چنین نکته سنجیده گفت	که هر صدق چه راسته احوال سبقت
دلخواه آنکه این بیت سرافراز است	قصر درون که در صومعه عبودیت
سطری مارچین بر بهت در نیاست	

آنکه مجلس خود در کرت حق شاهستان	آنکه عید هدایت نصیایش گمراه
آنکه دل میتو در حلقه آل بچوں باه	آنکه در میتو در پر تو آن قلم سیاه
کمیابست که در صحت درویناست	
واکه دارد همه کس حساب او حتم اسید	واکه جوید همه رو عرت و فیس جاوید
و لقا بر بوردست قمر هم ماسید	واکه ببتیش همدلخ بکبر حورشید
کریامیت که در حتمت درویناست	
دولتی را که هرقت بود در یکمال	دولتی را که در دست عشا و حلال
دولتی را که تار و پود ازل در حال	دولتی را که ساتر دم آیت ال
بی کلف استودت درویناست	
سماں صاحب کلام و سحائب کوه	سروان معدل آسمان و سطریش
هم سهاں کعبه امید و و فایست	حسروان قلعه حاسات و دعا پست
سست بدگی حضرت درویناست	
آریاں تاریاں میکز ظلم ستولی	ارمکان تا نمکان ستر ظلم ستولی
ارحمان با بھان عسکر ظلم ستولی	ارکران تا کران ستر ظلم ستولی
ار ازل تا ابد فرصت درویناست	
سخت سمود که بایران بوجامی طلعت	دل استود که رداں اصغامی طلعت
فتح و بهر که مرداں بوجامی طلعت	روی مقصود که شامان بوجامی طلعت
مظهرش آئینه طلب درویناست	

ای مطهر محروم از فیض نصرت که تر است	ای جوانمرد محزون از همه بهت که تر است
صاحت تو چون امیده دولت که تر است	ی تو اگر معروق از همه محب که تر است
سرور در کشف بهت درو شاست	
اگر بخواهی که تو ماشی بدو عالم هر در	دیده حلیت از عیر حدار و درو در
مرد اهل صداسر صدق سوز	گنج قار دل که ضرر میرود از تر بهر
خواجه ماشی که سر از غرت درو شاست	
روسی بده حق از بین سلطنت	از همه سلطنت آید که برین سلطنت
بهت از این مردوس من سلطنت	سده آهف عدم که درین سلطنت
صورت جو اچلی و سیر درو شاست	
مگر از صدق که هر صاحب دال ملک	خواهر حاکم و مادلت و دیان ملک
مفتیان هم تو کم عمر که هر جان ملک	عاطف ایجا مادلت که سلطان ملک
همه در مدگی صرت درو شاست	
مردم هر درو شاست که دند گردام دست	وقت تمام گر میاید صبح میم تمام دست
بهت ایهم جوهر ساعت هم از انعام دست	مرحای یکیتا قان مده بیعام دست
تا کم حال از بر بهت دلای نام دوست	
دل پریتا است در دام رقتش هر نفس	سر لقت در دست لکن شوم نامک حسن
گوی مرد عشق مار می بچوگان حسن	واله رسید بهت و نام بچو بلل در قفس
طوطی طعم رعتش شکر و مادام دوست	

منظر اب و زمیں ار دل برد آرم من	تا ہوا کام جام مر سیاہ کام من
ہر سحر و انتظارش متیو ہر شام من	رہا دوست حاسن د آئینہ آں دامن
رامبداد افتادہ ام در دام دوست	
میں سورم چہیت ای یاریاں بخشہ حشر	ناعم من کے سحرناوک دلہ دوست
دھڑاڑ میں ہر آواز سک حور حشر	سرستی رنگیر دما صبح رور حشر
ہر کچل میں ہر ازل کچر حور دار حشر	
در صفت ست صد تہیہ ہر ہر لے	چوں ہودہ دایں حسیں رہ مہوستان لے
رک چیت استر صبا جام لے	من گویم تہہ ار شرح ستوق دل لے
من میچا ہم مودل بعدا میں ارام دوست	
مل میں در عاشق ام لے لہ قاق	میل میں آمد در عاشق او میوید و قاق
میل میں در عاشق مطلق افرق	میل میں مودی عاشق قصد اد سوئی اور
ترک کام حور گرفتہ مار آید کام دوست	
لغہ ارمی لعل و شام ای صا	حوق ریاں وقت سحر دارم تو ابی انقا
ایں ماست دجان دلم صبح و سا	گر دہدہ تہم کتہم در دیدہ ہچوں تو تیا
حال لہی کاں شرف گشت ار اعدام دوست	
کی رسید یار بصلحت و شرف دوست	کی رسید یار و حقیقت حقیقت حقیقت دوست
ہستان مانند کمی ایشد ہر دوست	سینہ دارم ہر ہر لہی شرف دوست
مار بچاں سرمد اوک دریاں خوش کام دوست	

در غم در قوت می یابم لعالم اهل برادر	مفتیایر تهمان او سرودی بسیار
تا در افسانه اسرارم برویش جمله بار	حافظ اندر در او میسوزد وادوان سار
را که درانی مدارد در دلی آرام دوست	
ار قافلت حرام جو سرور و ان گرفت	در تلخ سر و موج دلم آتیاں گرفت
بر جره حال مهر ترانه حیاں گرفت	صفت با اتفاق ملاحت حیاں گرفت
آری با اتفاق حیاں میتوان گرفت	
در سیدام نزلع حمت معلماست جمع	کی آورم بحر تو حدیث دیگر کسب
و دم گوشت چم تریم که در آب دمع	استای مار حلقه تباں جو هست کربس
شکر خدا که شیر دلش در میان گرفت	
بیتهم حمت است عشاق کوی دوست	ار حلا سوت در حمت شاق سوی دوست
معدنک تو گرفت چو گل بید روی دوست	میوه هست گل که دم رمدار رنگ دوست
ار حیرتین صانع در دوان گرفت	
میدان که میتود متواخر قف رکمر	مشیکه بے روال تو مانند سبک رکمر
اردات کمراس تو آید عصب رکمر	چون لاله کج نهاد کلاه طرب رکمر
سند دلع دل که ماذه چون ار توان گرفت	
ای حال من فراق تو حیاں قسم دوست	ار آتش حبیب همدم هم دوست
در عشق ار عتاب تو مردور هم دوست	آرد در عشق ساعی همی حرم دوست
کاشن ز عکس عارض ساقی در آن گرفت	

ارار در کار سکار می شدم	من دورتر گردش ادا دارم بدم
خود بخت من او هرگز نمی شنم	اسوده رگبار چو رگبار می شنم
دوران چو قطره قشر دریاں گروت	
ای جان اگر میش نهادن ساز و دم	مگر گریس حساسوی ملک لغاه و دم
هم صاف مال جوصوفی صاحب بودم	ایدل پیاکارا بیسافه خدا ردیم
ریں متشوا که داس آخریاں گروت	
سروج جان اسل طراقی رسته اند	مرصحه دلم رحنایق بوشته اند
سطح سینه ام رد قیاق بوشته اند	بر مرگ گل رجون متقایق بوشته اند
کاکس که بخت تند می چون ادوان گروت	
می ده جیر خاں من عم مسقت مل جیر	می ده که سدر که عشق تو نایدید
می ده که در عم تو دم من ملک رسید	می ده که هر که آخر کار جهاں مدید
ارعم سک برآمد و ظل گراں گروت	-
روزل تو همواره خوش عالم اوقات	راں صد و مال هجر تو بر عالم اوقات
ار دستا ین بقیه بد عالم اوقات	در صفت مگر گفته خود در عالم اوقات
ساروف دو حام می رود و ارم گراں گروت	
حاماں جلوه در دل بویکیه هست	حون عشق بر حال تو دیرینه هست
این گوهر بر شرک گنجینه هست	ریں آتش سعته که در سینه هست
خود تیره تعالی است که بر آسماں گروت	

می ده که اندر نیت صلاح صحو جان	می ده من تو تن فلاح صحو جان
می ده که مهت صلاح صحو جان	می ده کام زر که صلاح صحو جان
حول ما و نه بتبع رאותان جهان گرفت	
حل سخ چس اراق وصل میدد	جام خوش اسید سویش بهی و د
مفتی کلام تو چو پادشاه می دود	حافظ جواب لطف بر لطف تو می چکد
عیری چکد نکته تواند در آن گرفت	
کس نیست که رجاده او دیده کشایت	کس نیست که آفاده و صلت صفاست
کس نیست که دل داده آن ترک شکایت	کس نیست که افتاده آن رها و تاه
در درگیری نیت که دایمی رطابیت	
ای عشق تو از تاب و تم رو گو بهیست	ای تهر که ای در حق حشمت شاهیت
ای روی توانی یار مراد روی شاهیت	رو شوگر آئینه صانع الهی صت
حقا که صفت ست حدیث وی ایامیت	
و هط کدم مسع عشق تو بهس ابو	مفتی تو دم معنی شرک از میر آن کو
عابد ردم طهر رسودای دو گیسو	را پد زهرم توند رو تو سرای رو
آهچین ز حد اتمم و ز رو تو چیا نیت	
مینو بهر سگ سب سریت که از نیت	در حشمت مر بهت رجوتان تو صد حشمت
ای شوح من سگ سب بر حشمت	رگس طلعت یوه حشمت تو بهی حشمت
مسکین حشمت از سر دودیده حیا نیت	

ماں انظر لطیف من میت شمارا	یکبار بخود مار بخو اعم تو خدا را
حوس باش بهن یار و دلارام دلارا	در سردار لع یارای که مارا
من میت که صد عرده ناماد صباست	
مار آئی که گریه دست هست مرا سو	مار آئی که استند شب بجزاں تو هر دو
مار آئی که ما ستم رو با طالع غیر ور	مار آئی که بی رویه تو ای سع دل فرو
در سرم حریاں از تو رو صباست	
دی کرد مرا یار این عشق سرافا	دی گشت تو هر دو صالم تو طلکار
دی داد من دست بعد قتل صد قرا	دی میشد و گفتم صبا هم دعا آرا
گفتا علق ایجو احد درین عهد وفاست	
دارد ترف کس که عشق تو دلایت	نی شده من حکم در من حلیل ست
این دلت من مدد عشق تو دلایت	تیار حریاں هست که حلیل ست
ماں مگر این قاعده در شهر شامت	
چون حتم تو گیر در دار هر گریاں	چون حتم تو مگر در سر هر حسیاں
چون حتم تو در دست قرار از دل اییاں	چون حتم تو دل می رود از گوشه اییاں
دسال تو دودن که احاطه با میت	
سخت دایم مصف که من ابل شوم	زفتن تو هر بر سعله و گفتن محضوم
رفتن بی این بکبر که من عین طوم	گفتن بر حورشید که من چشمه لورم
داند سر رگاں که سر او در سهاست	

طعم چیز دلا ف مایں جلد د کا در	اس لکھی مسام لسن داد حلاوت
ار حرق لهرق ست ادره فیض سحاو	گر بر معال بر شدن شد چه تفاوت
در صحرای بیت که تری رحمت	
برین بودیم سرا و ارملاست	میں اریچ سب کرد مرا کما و ملاست
راں می ستوم ابر بهر کفار ملاست	فائن چکسہ گر کشد مار ملاست
ماہج دلا در سیر تیر قصایت	
ہر ستمندہ ابر ہر تائیش تو ساعد	در در ستمندی شہد ارتق تو حامد
در کلمہ ہر عاشق و در حجرہ ساعد	در صومندہ راہ و در خلوت حامد
حر کو شہ ابر و تو محبوب دماست	
اللہ محبہ او کہی اللہ محبہ ا	اللہ حمیہ او کہی اللہ حمیہ ا
اللہ دجید او کہی اللہ دجید ا	اللہ شہد او کہی اللہ شہید ا
کس گرہ کم در رش حول ہدایت	
منفقتی شہد واقف در وں دل حاط	ار بر تو افرو دو حوں دل حاط
سرتیو دو د تر ہیوں دل حاط	ای جیگ و در درہ کن دل حاط
فلک گر اعرت و آن حدایت	
حاکم ابر بحر تو دل صبری ہیئت	در غم عشق تو در جان حدی ہیئت
در ہیئت درت چہیری ہیئت	روشن ابر پر تو ریت لطری ہیئت
مست خاک درت بر صبری ہیئت	

درود دے بی امان جہ لیسیدی کہ مہر	درود دے بی امان جہ لیسیدی کہ مہر
نظر حتم میں ارچہ فگندی کہ مہر	نظر حتم میں ارچہ فگندی کہ مہر
بیان دل و حام مگری مست کہ نسبت	بیان دل و حام مگری مست کہ نسبت
ار سر شوق نگاہم نسوی سطرشت	ار سر شوق نگاہم نسوی سطرشت
آج حقیتم کہ رویت حاکم دینت	آج حقیتم کہ رویت حاکم دینت
بیر صد مت او حاکم جدی نیت کہ نسبت	بیر صد مت او حاکم جدی نیت کہ نسبت
یقین تیر گیت سندس تند سیرم	یقین تیر گیت سندس تند سیرم
اس دل بندہ ار دست تو حوس حکرم	اس دل بندہ ار دست تو حوس حکرم
ار ہم عشق تو بیرون خبری نیت کہ نسبت	ار ہم عشق تو بیرون خبری نیت کہ نسبت
ایت الہ تو ہر آرمی	ایت الہ تو ہر آرمی
حساب حیف ہو رار تو نہ میم کا	حساب حیف ہو رار تو نہ میم کا
درہ اندر دل بیدل مہری نیت کہ نسبت	درہ اندر دل بیدل مہری نیت کہ نسبت
صدیچوس والدہ آتھہ تو مہر دروار	صدیچوس والدہ آتھہ تو مہر دروار
تو مادی محلہ رستہ چہ در پر دروار	تو مادی محلہ رستہ چہ در پر دروار
کر کتاب ار حرکات طبری نیت کہ نسبت	کر کتاب ار حرکات طبری نیت کہ نسبت
بہر ار حرمت ماحر اسد دلے	بہر ار حرمت ماحر اسد دلے
ماطرہ دیتہ صاحب نظر ہد دلے	ماطرہ دیتہ صاحب نظر ہد دلے
مہر مودایتہ در اسح سہری نیت کہ نسبت	مہر مودایتہ در اسح سہری نیت کہ نسبت

یارم ارم را گر آرد در آمد چه عجب	عمر من گر افراتن سر آمد چه عجب
ایم چشم من را در آمد چه عجب	اشک عمار من را سر آمد چه عجب
چهل ار کرده و دیرده در میست که میت	
گر تیف از سر کویت میا ما رود	عاشق خسته قدم حاس صحرارود
دم بر گرس برست تو صبا رود	تا دم از شام یک لعل تو بر حارود
با صبا گشت و شد دم سحر میست که میت	
آرم از کویت دلدار بقیت گرس	را که دل سر طورت عست گرس
تو قیامت بختیم رحمت گرس	تا دامن مستید رحمت گرس
سل جوں را لطمه بر گریست که میت	
در واق تو من این صبر سم وری	ار در تنگس ای وقت مکسم وری
حسته در دل بر ج رنگ ترجم وری	من اس طالع سوزیده بر تخم وری
بهره مدار سر کویت دگر میست که میت	
رو باین جان و دلم بختش عفتن جند	که عادت من این صبر سر طاقوت
لیک بستم بچین تر لب تند و روغن	ار حیا لب شیرین تو ای حقیقه بوسن
عرق اندر عرق اکون شگری میت که میت	
ار دامن تو مرا حصص گمان است که است	در زیارت بران هیچ میان است که است
در تنم ارم تو علم بجان است که است	ار و دامن قدم نام و نشان است که است
در ارم وصال آسما از میست که است	

حال من گریه شب وصل تو صند شود	عقد لعل در آفتاب کوتاه شود
کوهر صندره محبت ز خطر گاه شود	تیر در مادیه شوق تو روانه شود
آه رس راه که در خطر نیست که میت	
امری حسنه کسی نیست من الفت را	یار ما را بر آهست ما و غصه و دیار
گریه مردم رسد یار بگو شمع آوار	سملحت مشت که از برده بر آفتاب
دور در مجلس مدال حسری است که میت	
گریه در سر عشق مت می در آرام	کام کام زین راه مسا دلم کام
هست من دور این مادیه که حسام	مارکان اسیر عشق حرام است حرام
که هر گام درین راه حسری است که میت	
چون مراد سر سودا پس به کوه	خودریان میش درین فکر بر سر کوه
منقش با همین بیت طرب اردو است	عکس کشته که حافظ در جاست دوست
در سر امای وجودت بهی است که میت	
مردم در طبق خوش مقدار شکر از دست	هر چه می کش سلیمان از رسالت مار فاست
همه بای سعادت طالع میدار دست	بلبله رنگ گل خوش بکند مقدار دست
و در این رنگ و روح الهامی از دست	
گفتن به نام عشرت تیون شاد میت	گفتن در وقت تیر بر گریه و اجابت
گفتن ابرو بهاران سورتمه میاد میت	گفتن در عین دل این ماله و در اجابت
گفت مار آینه معشوق در این کار دست	

حال مولیٰ شیخ مدین هست و در ملک	را بدل کن بگویم چون سیم ایل دار
دارا و سر سلم از من هر دم سیاه	یا بگرشست با نیت حاجی احترام
بادشاه کامران بود ارگدایان عار و خست	
شد سواد و دیده من ز آب چشم من بیاں	لکه بر بیکر ریاست هم عید و دم حیا
طایر جامه برهنه عاشق باله همچو دهن	یا بگرست با نیت حاجی احترام
یا دوشاه کامران بود ارگدایان عار و خست	
چون مرا از آب حیات نامدم آرست	آب چشم من لشوق حاکم کویش آنجست
دل و اشعاش در چون جگر و خست	در بیکر دیار و ما را حاصل است
حورم آن گز مار میاں تحت برود و آست	
ایدل در راه عشقش با من و کمالی کن	چو که با وی کام داری کار جو کوی کن
پخته شود آتش عشقش بدل جامی کن	گر برید راه عشقی فکده نامی کن
شیخ صعلان حرقه دهن عار و خست	
حیرت از قدرش عار بدل قریاں کنیم	خیرت از عشقش مهم و کاحیراں کنیم
حیرت از جنتش حیراں حیراں کنیم	حیرت از کمالش عاقبت حیراں کنیم
کین بیهوش عشق در گردن بیهوش گار و آست	
هر کجایی به است ای حایر مست غیر	ارکان دانش در حال ریح و زبور طهر
کعبه گریست حایر بیکه او مرثیه	وقت آن حیرت قلعه در جنت که در اطراف است
در تشج لک و حلقه رمار و آست	

عاری کوهیاد حراستقام نیستی	عاری کوهیاد حراستقام نیستی
عاری گزشت ار جان تا دو کام نیستی	عاری کوهیاد حراستقام نیستی
هست تدوین لوصر عالم اسرار داشت	
ساد ماؤ انکه که حمت را بیا د او هست	درست وقت لوقت حواش کن کرد حمت
مفتی بادوش با کلک و فالین می	چشم حافظ بر بام قصر آن حوری شست
شیده حیات تحری تحتها الا بهار داشت	
چشم لطمه بر متن و قمر نکرد	دل از محنت سر کار دیگر نکرد
حال جزویش بحال دیگر سر نکرد	روزی برین بهادرم و برین گر نکرد
صد چشم لطمه چشم او یک نظر نکرد	
فی دمت ما داده صاف سمن در	در عراق را بحیا تم که بر شمر
کسر برین حال پس بعت حواش کرد	سیل رشک ماؤ لاش کین ، ر سر
در سنگ حاره قطره باران او نکرد	
رود مسکیر در که لاش لسان من	یاد و غم من بهد دهد در د غل من
چشم حرم داد ریدار هسان من	ماه من و مرغ دوش بخت از دغان من
آن توج دیده من که سر از حواش کرد	
چون ترک مست چشم ترا دید چشم من	ار ماؤ که گاه تو بر سید چشم من
عشق حمت مهر جو در برید چشم من	انگس که بد روی تو بر سید چشم من
کار که کرد دیده مانی نصر نکرد	

ارب نو آن بسود لر گاهدار	مارب نو آن گاه بسود لر گاهدار
یارب نو آن سوار بسا در گاهدار	مارب نو آن حواں دلا در گاهدار
کر تیر آه گوشه تیشیاں حدر کرد	
دارم دل بدین او مندا طمع	ار جستم من جو بحر روشت آب مع
ماسد مع گرد سید میان جمع	سحا ستم که میرش اندر قدم جتمع
او خور گز ما چو سیم سجده کرد	
حاماں شور دهم مر اصد نکاست	ارالس وراق سقر یک مکاتیت
اد صاحبان هر فاس رویت	حاماں که ام شکر لی بے کھایت
کر پیش رستم تیج تو عار اسپر نکرد	
در عشق یار حر فراقم شد نصیب	در عشق روی دوست من محال نصیب
میگوست تنو قدم من نصیب	در حیریم که هر جیت بد هم رقیب
حریره بهیچکس که قرین ماگر نکرد	
تو چی مگر که کل وجودم فرسوح	تو چی مگر که حواں براق من حکر سوخت
تو چی مگر که سده من یحی نصر ریحوت	تو چی مگر که مرع دلم مال و پر ریحوت
سودک حام عاشقی در سر در نکرد	
ر لعل طریق صلح من مو موگر است	جستم من امدیده ترکو مگوگر است
هجرین مرا کار و بشر رسد گر است	ماخت من طریق عدوت و در گر است
یا او شاه راه طرقتی گر نکرد	

در عشق بایر مفتی بسیار بهت است	در سر عشق دل جو کمالش بر لب
هر دم لقول جادو شیر بر سر جویست	جادو حدیث عشق قوار بسکایست
تسید کس کرد سر عبت و پر نکرد	
آنا که حال شمار راه نمک اکسد	آنا که باد حق بدل بر صفا کسد
آنا که از عاکف مدعا کسد	آنا که حال را سطر کیمیا کسد
آیا بود که کوته چینی ما کسد	
خواهم به اتحاد حسیان مدعی	میم در روی شت رقیبان مدعی
گر یم به کلام ادیبان مدعی	در دم هفته به رطیبان مدعی
باشد که از حرام یلیم دو کسد	
از احسان تو کی فیض ساخت	بیر از عبادت تو کجا فصل ساخت
حرر شد به مات نه بران ساخت	چون حس حاققت به بر دین ساخت
آں که کار خود لغات را کسد	
ماتق بر ما به دل خود سر میکشد	مستوقه اسن جیاده سر در میکشد
برسم که این خود من بر او میکشد	مستوق جو که پرده ریح بر میکشد
مرکس حکایتی مقصود چه کسد	
گر حال من بر لطف تو نالد عجب کرد	از هر صلب ایسکال عجب کرد
گر در رشتان تو نالد عجب کرد	از رنگین مدیت مالک عجب کرد
صاحب دلائل حکایت دلگش او کند	

دردست دلریاست چو بحال کای عشق	بر آن جابئه صنوی عاشق حریه عشق
آجر عاقتا است نعران کتیه عشق	لی معرفت ماسک که درین مرید عشق
اہل نظر معالہ ماتہا کند	
اسل راہ عشق بحر ان مشوصو	تا وقت وصل با تو رسد بایہ کسد و
از صحت حد اطلسان معین بایہ نور	انگر یکوی صومعہ تا مرہ حصور
اوقات راز ہر تو صرف خاک کند	
ای یارہ لموار توئی نور حسیم جان	مس عاشق جمال تو ام ہر ران بران
از مشوقی دل معرص رسام شوار	یہاں حساں بخودم حواں کہ معالہ
حیری بہاں بلای رسای حد اکند	
ہر کس شوق جان تنہا تہ میدود	ہر کس یی مختہر اسول ہی ہد
ہر کس سارہ بحر تو ہر وقت ہی طہید	حالی درون پردہ سی مستہ ہی ڈ
تا آراں کہ ہمدہ رافتہ چا کند	
ساقی سایہ ملودہ مدہ ساہر شراب	ہر گرہ کس در گکس بگیان مستہا
اہیئلہ اہل صفا کردم اتحسا	می دہ کہ مد گاہ را حیدر در حجاب
ہتر طاعتی کہ مودی ریا کند	
گردن دون پرست مدہاں ہر چشم	ہر اہل فصل اریئی دوتاں بردالم
ہر صاحب شرف و فلک بہت دستم	پیراہی کہ آید اردلوی یوسعم
ترسم برادران عبور متقما کند	

ترسم کہ دل سو تو مصطرے ستود	ہاں در ہم وراق تو اترے ستود
معتی ادیں بقولہ گراں سرے ستود	حافظہ دام وصل سرے ستود
انا ہاں کم القاب کمال گہ کہسد	
ما کہ جو مار سرج خوش طراستاد	صدر کو خورشید ارال در صرا
در بایرہ ہر جام حیرتاد	یہ راہ سرم عشق جوانی سرم انعام
اس را کہ در سرم ہستم در افتاد	
ای حال رحالت تو مل طرود ما گیر	گر جو کہد بایر تو خود طرور صا گیر
ار طرود رلقن چو شد مشک صا گیر	اہ راہ نظر مرغ دلم گشت ہوا گیر
ای دیدہ نظر کن کہ بام کہ در افتاد	
ما رسید مرا صاحت تکبیر یہ جہنم	مناش کہ کسی عارض کنین یہ جہنم
مرسد خود عمر مالس یہ سید جہنم	درد کہ ارال آسوی سکین یہ جہنم
چوں باد سی جوں دلم در حکرا افتاد	
افلاک کہ در رفت تو قمر درود	انکال بہ مہا طح سطح کستود
خود را چو حال رسرا و نادستود	ما رحم او من بہر کس کہ نمود
عاجز شد و اس قرعہ سامم سر افتاد	
ہر خندہ چا اردو صاحب مانو	جہنم صدامانہ مگر سوی دوا نو
دام کہ مگر متوق درت عقدہ کتنا نو	اہر مگر رجا کہ سر کوی مانو
ہر ما کہ در دست نیم سحر افتاد	

راحت بی من صورت رخبر آورد	حاجا در حدیث ماله شکر بر آورد
چشم تو یک گونه حدیث بر آورد	مژگان تو نایب حبا بگیر بر آورد
س کشته دل رده که ریگد گرفتار	
چونید مقام تو حیا اهل مقام	داند کز بیت تعجب اهل کرامات
داروی لعل تو عجب مار حکامات	این ماده که پرورد که خوار حکامات
اروی شش تنق جبین سحر افتاد	
در عشق تو دیدیم حیا ابر صفا	اسد وصال تو دلی دشت خوش آفتاب
مایم عریاں گدایاں حرامات	س تحریر کردم درس دیر مکافات
مادد کسان هر که در افتاد و افتاد	
گیر اصل به یکوست کماستن بچاورد	اطیع هر کس که شقاوت همه سرورد
ارحوی مدق آدم هتیار طرورد	گر حیا به در سگ سیه لعل مگرورد
با طردت اصل چه کند به گرافاد	
هر روح حیا است زار در حیا سو	بریں سود من درخت جاوید بهر سو
متنی ست مایست عین اول سو	حافظ که بهر زلف نالی گشتش سو
س طردت اصل چه کند به گرافاد	
دوست اندر سر استور نام هو تو بود	دوست در محفل با حتم و فاسد بود
دوست بر حیره با عاره و حوش تو بود	دوست در طوطی با قصه گیسوی تو بود
مال تن سخن از سلسله مرثیه بود	

اشک رحیم من از بحر تو حیحون میگشت	عم که از صد نه دوری تو افرول میگشت
حلق احسن به یلای تو محسوس میگشت	دل که در ماو کی ترگاس تو در حوس میگشت
ارسان کما سحره امرویی تو بود	
یار گم نام حور نام تو مای آورد	ازد ما کام حور کام تو کاسے آورد
از سر کشت لیسار و سلائے آورد	هم معالند که صبار تو بیا مے آورد
دور و کس رسیدیم که از کویتو بود	
ماله گزیت من با تو از هیچ بد است	دل با مسد و فایتو نظر هیچ بد است
ایم و شادی او دار حطر هیچ بد است	عالم از شور و شر عشق حشر هیچ بد است
حقه انگیر جهان حتم حیرا هونیو بود	
من آباد کجا قید بد است لودم	من حوس شاد بد در فکر بد است لودم
من آذاره بد در کوی ملامت لودم	من سرگشته هم از اهل سلامت لودم
دام را هم شکس طره بنه ویتو بود	
کس گر برسد تا نکشاید دل من	سگراد میں و ما تا نکشاید دل من
ردی خود را تا نکشاید دل من	کشتا سد قما تا نکشاید دل من
هر کشادی که مرا فردر پیلوی تو بود	
نتیه حال دل را نگفتم ما کس	لکته عالم اسرار گفتم ما کس
ستیه رگس بیا یه گفتم ما کس	قصه دیده سپار گفتم ما کس
بپش جواب من از عمره جاد تو بود	

منقعی شکر دارد و فصل نمایی	گو که این هر سه دارد و در هر سه یکسیر
هم که مقطع بداد سر متوق ار	لوحاتی که رزرت حافظه مگر
۱	کر جان بی تند و در آ روی و تیلود
عمل شنبه نگامش دعوی ران دارد	حقا که در دیر محتر تا صان دارد
دل لے پمال دلر جان دریاں دارد	جان لے حال جان میل جان دارد
۱۰۱	هر کس که این دارد و حقا که آن دارد
دریچ جایگانی ران حق جان بدیم	اند رنگ بدیم در اس و جان بدیم
دروهم دهم کماش جان بگیاں بدیم	ماهیچکس ستالی ران دلستان بدیم
۱۰۲	یاس حردارم یا دستان دارد
حام سود و حق بدوم الم تسیرت	لکله حصو و متفق بدیر قدم بکیرت
درا و متق احوال صد و حق بکیرت	هر شمی بدیم صد بحر تسیرت
۱	صد و کوا این معاشیج و بیان دارد
سر لکس پایت متوان و توال	آن حل باه ناقص متوان و توال
آین خوش بلاحت متوان دست اول	سر متزل و اوص متوان دست اول
۱	ای ساریاں درو کس کین و کین دارد
آمار کامرانی سد عین جاودا	سد عین متاد مالی اریاں هر اے
اریاں هر مالی سد عین متاد اے	دوق جان دارد اے دوسته زندگیا
۱	سد و تار رنگالی دوق جان دارد

سگر کمال و حدت اندر حال کرب	کره عین قدرت آمد و حلال در بر
در عیش کوش بودم کاه و جوی خست	اچنگ حمیده قامت میجو ابدت
است که مدبر این بهیچت ریاں ندارد	
افتاد مسکرا را رخاں هر چه افتاد	در مدغم مییاد آن حال که بود آرد
آخرت بحسرت آنکس که مال بهمار	احوال گنج فارول گایام داد ران
با حواصه مار گویند تا در بهال ندارد	
ماند بهال نمودن عشق که سد جگر تو	آهی گشت تو ای حال در شد حدیگ دل
ار آنق تر نشی شمع خود را در دور	ایدل طریق رسدی رخت بیاموز
است در حق او کس این گمان ندارد	
اندر غم ذرات حالتش جز درون	هم سینه است هر دم ماسد دیگر شاد
در گوشش میفرمود آن ییمنی درد	گر خود قیامت است احوال و شاد
کال شوح سر بریده و مدد ران ندارد	
کس چهره ندارد نامده همچو خط	هم روی خود در در حتمده همچو خط
مستی بریرک و خوشی حدم همچو خط	کس در جهان ندارد یک مده همچو خط
را که خود تو شاهای کس در جهان ندارد	
راهبان بهر تشنه از حار ستر می کنند	عابدان باد و طاعت شور گویند
صدیایا کین حرد و سالوس در می کنند	واعظان کین جلوه روحان می کنند
آه آن مخلوق می بود آن کار دیگر می کنند	

میکنند

ظاہر اموی صفت باطن مثال سامری	صوت ایشان ملک معنی طریق آدری
سگری احوال تن چوں دمایان آدری	گوئنا ما در مس دار بدر و در او درے
کس بہت خلق محل در کار داد و می کند	
اندل اسرار حقیقت را تو از ہر ہرایی	شہوہ جان با حق ارعاشق جاما ریس
فقد ہمد ہمد ہر دم از دم سازد پیرس	سکلی دارم رد ہستند مجلس بار ریس
لو بہ و مایان چرا خود نہ کنتری کند	
کز تراد دل حال با یار باشد آرد	حرہ سر کوہیں مرد ہم کو چہ دلہر کو
جہاں میگویم حرایمت دگر گنگو	مدہ پیر حرایمت کہ درویشان او
کنج راہ فی بیاری خاک بر سر می کشد	
کار را بر خود تو آسان کن کہ آسان	درد حمانا بدروت صورت دریاں شود
مکر راستی خود را رونق ایماں شود	جادہ حالی کن دلا تا مہرل جاماں شود
کس ہوسہا کاں دل ہو جاہی گیر سکند	
سوختہ از عقل ہاں کہ عطرتاں کم دیاں	سوختہ از ہم اس دو ہمتاں نے اساک
سوختہ از مکر اس بی دولتاں ہاں	سوختہ از دس صرافاں گوہر ہاں ساک
ماوہ حرمہ را ما در بر امر می کند	
ای گماہ فرحت از سر نصیر گو	لکھ عشق از داہاں پایہ پر تو صبح گو
ہم سخن از لعل جاموشن ہے نصیر گو	زرد مینا بہ عشق امی ملک بنج گو
کاہ در آنجا طشت آدم محمد می کند	

یارهای جور سلطان ابرار اسرار	یارهای نامور بارادور ترادر نشان
یارهای امروگار امیر اسرار نشان	یارهای دود نشان امیر خود نشان
کای همه محراب سلام	ایستاده تری کند
مادر و روی و رید و ماع عشرت شکفت	گفت پیدا از سیم لطف حق تریت
منقش اندر رشته جان بر آیهی سبعت	وقت صبح از عین می آمد خرومن و عقل
قدسیاں گوئی که شعر حافظ از بر می کند	
در سرم نکست رلف تو خوشودا میکرد	سرسودارده ما مادحسا ما میکرد
مار باحان صلب وصل تو پیدای میکرد	سالماد دل طلب عام حم را میکرد
آچو عدد دشت رنجار میا میکرد	
کرده ارماد کی مرکات نگار اصل بود	هم ما و متوق حال تو رخداد اول بود
لیکیم گشت بودا که مگر محمول بود	که ببری که صد کون و مکان سر بود
طلب از گم شدگان لب و را میکرد	
حال امروده کج بود دل سرد آگسا	دل بخوابد عکس جگر در درد آگسا
حمله بر صورت خود آمده هر درد آگسا	آسمه شعله عقل که مسی کرد آگسا
سامری پیش عصای بی میا میکرد	
در سرم هست ترور از دل اچله خردین	در دلم هست اران و سارک صد دین
چو که ارشته اسرار بر منم از هوس	شکل خلق بر بر معان بر دم دوش
کو تا ناید نظر حل معنا می کرد	

دیدن تن از می تو جید سر است	دیدن تن از می هر سی قدم کیست
دیدن تن از قف و هم از اسرار است	دیدن تن از حرم و حلق و داده است
دور آید صد گره با تن میگرد	
گفتم این راه را می تو کی دادی حکیم	گفتم این راه را می تو کی دادی حکیم
گفتم این راه را می تو کی دادی حکیم	گفتم این راه را می تو کی دادی حکیم
گف آرد که این کس پیدا میگرد	
گفتم در هم عشق تنی دلم اندر شد	گفتم در هم عشق تنی دلم اندر شد
رسم این راه را می تو کی دادی حکیم	رسم این راه را می تو کی دادی حکیم
در تنش آن بود که اسرار میوید میگرد	
عاشقی با همه ارادت اما او بود	عاشقی با همه ارادت اما او بود
حفظ اسرار و قوت با صفا اما او بود	حفظ اسرار و قوت با صفا اما او بود
او میباید تن از دور چشم را میگرد	
آنگاه که اسرار را می تو کی دادی حکیم	آنگاه که اسرار را می تو کی دادی حکیم
این دلم و دار و در می تو کی دادی حکیم	این دلم و دار و در می تو کی دادی حکیم
درین خاطر این کس پیدا میگرد	
تا زبیرم اگر از باره می تو کی دادی حکیم	تا زبیرم اگر از باره می تو کی دادی حکیم
نوا و دو چو در می تو کی دادی حکیم	نوا و دو چو در می تو کی دادی حکیم
دیگر آن هم کس پیدا میگرد	

سرخه شاتم کمان را چشم تنه لعلی	ردل سیم لعل و رمان هم سرمه آفتاب
خون بخورم و در کوه سنان کلک بکشد	چون من گمانی بی سنان کلک در کوه
سلطان کجا حدت نهان باره مارا کشی	
احمدرحم مسودا رویتش هم مفرم	دور فکر وجود می هم خوش فال طشت کمر
از من شد آن نامم آخر نگار اور هم	از آن طایفه چه و هم بهل سرگرم هم
ا سده در کجاست و کجاست آنکه کجا کشی	
عش مرچون سبب مانی مانان سر	اراد من تریک مده کم به لعل حس
بر من که اسود سبب مانی دل بهامی کشد	سبب تریک هم سبب دار بخت سحر ابرم مدد
ماجر دین حد الحمد مانتد که غمخوار سی کشد	
سستی نهی رنگ و میر میس کن در رنگ	بیرون مسودا رنگ مگر در چشم مگر
به پیر کن سار تو رنگ دیدان تولد و رنگ	سنان چشم به پیر رنگ ماکمل آنک
ما غمخوار و رنگ بسیار مکار می کشد	
دل در بهوانی کجاست خوں و لعل بر آید	اندیشه شام حاتم بومی سس بر آید
گه بر قدم چه چشم صدر ابرو تناید	دست طلب دارم ماکام سس تناید
مانش سبب کمال یا حال تن بر آید	
ماسا گلی تو ماسا صخره قرار دما	نگر من که ماسم بروی تو قرار دما
مارا اگر در حالت یا هم بهر سال	سایه دو کوه طغی و آله وید جلال
کسا نئے رنگ دریا دارم در دل بر آید	

عاقبت خود هرگز تکیه بر تامل	خود که آن پروردگار هست را ملاحظه
تسکین هر برهانی سر بردار بر	حال بر دست و دست بردار اگر در

مگر کس هیچ کاری نماند

ارسطو دعائش بر قهر گم	مار که این دعاست و هم در ملامت
بیکس می آید جانش بر دم چرخ	از دست دعاست آنکه در ملامت

خود کام نگذرد سال کی نماند

حماها مانو مار اندر جات مگر	هم در ره و جایت مار مات مگر
از سوس قهرافا مگر برات مگر	کما در تم مار اندر جات مگر

که آنس در دم خود در کس نماند

یا این اقا مار است سادست	علی سادست آمدی کی سینه عاقبت
هر دم دسوی هر نام آید پیر	ریخته میس از امار سادست

هم سر در بر آید هم مارون را

خشت هر دو مایه کس دارد	رخت هر کس میس است دارد
مالات در مادی هر کس دارد	هر یک کس در مادی است دارد

کی این دل بسته ناآن کس نماند

سند و ناجی نیمه کاره کوب	هر آهوی در مار مار سادست
هر گل گیسائی بگفته تدبیر	روئی آنکه در ماح یا مادی است

اید سیم و هر دم که در ماح نماند

دل منو طلعتن سوید سر قماراں	کاش تو هر تنگ سیر جل بیابان
سمن است یک سیر یک ایل ایل	گریدد که چیر ترن جل خستد ایل

هر جا که نام حافظه در انجمن بر آید

نظم نقش یاب و لم سر اعداد	که در ان سے کسارت سوئی طاعت
سرم سر بیاں مثل کلا اعداد	دل من در سیر یک سلسله اعداد

که کوثر باقی مذهب چون له داع دارد

چو مراد چشمت یکدیگر دین رحمت من	حکم اداں تسامد چو یں یں
بیکستان بیاد چشم سب چو من	سرماد و بیاید مکان اردو کس

که در دل گوشت گیران جهان نام دارد

سر بود چو نام سر به چو سر	سکه امی که ارم به چو سر
شعر چسان دارم به چو سر	سبیر به چو سر ارم به چو سر

مگر آنکه حکس رو لب بر هم خراج دارد

بیک سر سمن ایسم چو سر	رسد ما دم ادم ز عذایر بر سر
جوگر که کم شتال ناظم رخصه بر هم	از معتبه مان ارم که در لغز ارم

نویسایه کم بهائیس که چه در دام دارد

اگر ت سیر سمن ایسم بیکر نیم	هرم عشق که کلاه ناریں اتم که نیم
در سمن که شتال ایل ارم بیکر نیم	مس و سمن صوگلا سحر دار هم که نیم

که خوشبسم دار نام را در اوج دارد

محمد دیگر

هر اسکت هستن و حسن بدست	که هیچ و مالکست صد چرخ بدست
چو هر سکن بر سر کس بدست	هر دین و هر دین بدست
چو لا و دست در دمی که کف چراغ دارد	
چو کرد ماه روشت رلف توست	همان مان دل چو در دم با دوا
تو سالی تا ساله صراحی بسیار	بخش شوم و دیگر رنج گل که لاله
مدام ساه ماند که کف باغ دارد	
تو دمان که در فراقت هم و منم که نیم	رو میکسی تو ما را تو در کس که نیم
نگرای بدال نگار که این سخن که نیم	سر داری و این سخن که نیم
طرب آسمان تل که کراغ دارد	
بکد که هست یک طبع مله حافظ	که پسند شد معنی عمر لطف حافظ
سر بر عمر محسن کند یسد حافظ	سر دین عشق دارد دل در دمد حافظ
که حافظ تا ساه جوانی باغ دارد	
عشق مرا به دای تو بود که میکید	گشته عمره ترا کس که میکید
دل به بسوانی این در که میکید	سر و جان من بر ایل که میکید
مدام گل بدو داد که میکید	
هر روز گل نگارن چشمه حال که میکید	هر به سیم طلق تو نیست که میکید
در دل سب مزار تو نیست تمام که میکید	تا دل هر روز که در دست که میکید
راهن ساه و در دم و طلق که میکید	

دورسم بحر تور درو آہ بھی ہم دے	شہرہ شہر ملک دیکھو دور ہم دے
بیس کو کو تھک دے دل شکم دے	بیس کہاں اردت لاء بھی کم دے

گو سہ کسیدہ بہت نراں گوتس میں میکد

بہت مس خیا محنت ارقوسہ دے	بہت حرا رقت تو حاصل ہے عجب
ہر گل دور رنگ تو ماتر گہا عجب	تا بہر خط کہ آندم ار صاعب

کر گزیر تو ماک ارتکب چیں میکد

آئندہ ہر ماں میں رسو درماں میں	دل کمال دئی اور دیکھو کونتر
بہت میں سخن گواہ جو در و طمان	جوں لیسیمو صاعب صاعب شکر

دہ کہ دلم یاد آں جہد سکس میکد

دوید مطاویس ہی بہت سحر مگرد	دل خیال بدلتی دور بہت صدد
نہ بہت گفت گو گدگد جس لطافت	ساتی سیم ساق میں کہ بہر دور دیدہ

کیست کتس جو عام می جلد دہش میکد

ساہد میں حسروی جو کمال لکھو	ایرانی جنت و جوی اور وارندہ
لیک میں ساق چہرہ جویتیں خوش تر	دسی کڈر طرہ اتک کہ ڈال صبر سوسر

گفت کہ ایس باہ کچ گوتس میں میکد

میں ہوا نی اور عجم کہ یکم ہائی ہو	تہ دام لاف تستائیں لہشتہ
گفت لیسیمو خلق تو خط و ماں کار سو	مخلوہ ساقی صفا دہیں باکت تارہ

ماک بہتہ راز رات کچ عجب میکد

دال و ب ایسم موسی هم بود	اده عید عید توتیر و ملک هم تر
چو که سم جلد است چو که توتیر	دست کس کس کس آب هم که عید
فی و د و تر تک من فی و د و تک	
کست و عمرات بخشه مان نمود	سم بحال و دنی توتیر و خال می شود
هم بود یکم جان یک جان نمود	دل نامه و وصل تو به هم جان می شود
حال بود اگو توتیر و تن می کند	
توبه حال و دست کمال می شود	صالحین و دمی است است
مستی این مان با کس جلد	کس عمره توتیر و با سید
تبع سر است هر که او کی می کند	
مستی این مان توتیر و با	کمال است هر که توتیر و با
توتیر و با توتیر و با	علام هر گشت توتیر و با
حباب ماده و با توتیر و با	
سأ و حال این مان توتیر و با	بحر و با توتیر و با
روستی و با توتیر و با	کد و با توتیر و با
کد و با توتیر و با	
دمی و با توتیر و با	کد و با توتیر و با
سیر و با توتیر و با	کد و با توتیر و با
و گره حاشی و متون و با	

کوئی اہل صبا چوں گد رگی سگر	سوستان و خاویں گر رگی سگر
سوئی تہا و گدا چوں گر رگی سگر	بیر رلف و دوا چوں گر رگی سگر

کار یمنی با و با و میرا سگر

و اخل جانان بہر لباس مرد	جو بہت است اساست با اس سگر
رستان کریم اورہ ہلرس مرد	بصبت است بہت با اس سگر

گوستی گہمت گہنگار سگر

سا کوئی معانی شکرانی کس	سا دیار گشت عام و دامانی کس
کوئی اور تر کرار و قاتوا سگر	رو سیکدہ و جہرہ اروانی کس

مرد صومند کا سب با سگر

دل مرآت گشتہ آن نگار و لعل	ولی سہم در آستین گشتہ خاں لعل
بائیم بہر مطلق سبج و پیر رس	تو دستگیر تندی خیر چیت کیر

با دہ میر دم و ہر حال سگر

مرآت و تیب ہجرت پختہ لعل	ولی سکوت رسامدن بر کھدن
دام خاک در سبکستیم در دیدن	رعلس چہرہ مساق بدیناں

کہ ساگان در دست خاک سگر

رس خاک درت دیدہ را سبکستیم	رس سبک دلباساتک خوں سگر
رس صوف حالت ترا سبکستیم	رس سبک آن گل عارض سگر

کہند لب تو در ہر طرف ہر سگر

مخمس تو نگار دگر نگار مراد	حرا سطر تو در جسم سطر مباد
بهر تو معنی دگر مایه مباد	ملکین خاطر من ملکند ایزاد
کر سگهان کند تو رسنگار	
دیده ای دل که من را مستحق کرد	دید ای دل که من را ستم ساز کرد
دیده ای دل که من دیده هر ساز کرد	دید ای دل که من هم حسن دگر ساز کرد
هری شده دل و نامار و ماد از چکر د	
عهد مانس سر و حمار گریخت	اشک کمر گشت زین بدنه حمار
ز ان من سده دل از یک ما مال گشت	آه در ان گشت عاود کرد از ان گشت
دای را ان است که نامردم تیار چکر د	
ایس کرد دل و سگاف ر بهر کرد	دل صد شعله عمت ر بهر کرد
رست جان الم مات ر بهر کرد	اشک من گشت معن مات ر بهر کرد
طالع بی تصفقت من که درین کار چکر د	
چهر منی تو حوادیده و یاس	چرا من سپهر من بدین یاس
ما هم ازیر تو حسن تو ساد سحر	سحر من مرل لیلی حیرت سحر
و ده که اسد من محو دل نگار چکر د	
و در سار منی شکر و سنی سحر	است گردید صهبائی از جان
گویم از کس مستعدیق دل الگوین	ساقیا ما منیم که نگار از عیب
ست معلوم که در رده است چکر د	

آکبر در بر جویان قلم میبایست	آکبر در در سر عاشق جوین میباید
آکبر در دو جهان همه لی بردا	آکبر بوقت تن این دایره میباید
کس بد است که در گوش بر کاچیکرد	
پوکر از مصحف دین حق مهر آفت	مغنی تسبیح دل جسم ریح بر سن
یار جوی جهره در دور جو زیند و جت	رتق حش آتش هم در دل نادار و جت
یار دیرینه به مدیکه ما با چیکرد	
در آفتاب است یماش بگو میمرد	در اسل هم قدر غاس ماتن هم مرد
در اسل حسرت نکات بر لعل نسیم	در اسل بر تو حسرتی بر تحلیله دم
غن غن بیدار داکش همه عالم مرد	
یار در عرصه جوی مسلم را فزانت	از سر بر مرده حواص سر جوی رشت
که چه هر کس حشر در راه او این گشت	خانو که در حش در بد ملک عشق گشت
عین آتش سلا این عسرت را دم مرد	
عاشق است که ماتد ره او سبزه	حل دار من و میانیست هو مار مار
نسود گوشتی که بر سنجشش آوار	مدعی خواست که آید تا تا گداز
دست عیب و دیرینه نامحرم مرد	
دکیمحت که انک دواج او درد	هم بهمید که ان ماده ایام او درد
پوشش بدیکه مل مسعله راع او درد	عقل میجو است که ان عطیله جراع او درد
رتق عسرت بخشید و جهان بر هم مرد	

سرسنوق فراوان خوش اهل دل داشت	حاطرم هر سر سیرگستان بوداشت
دل من پند ساسان داشت	ماں خلوصی جو شاه بکندان بوداشت
دست و حلقه آن لب خرم اندر خرم رود	
دیگران در عیش و طرب نشین بودند	دیگران ماره و حب و سادگی دیدند
دیگران که سودی جست و بهت رودند	دیگران ترغیبه قیمت همه برین دیدند
دل حمله داده مانود که هر چه خرم رود	
معنی نامه پست ارباب و پست	سیتن سونق قمانهای پست تر
ارم و مامد اید که جوت و پیر	حاطم آن در طرب مامه عشق تو
که کلم بر سر اسباب دل خورم رود	
ترک چشم تو که نام مستجاب داد کرد	که همه عمره ات اسماں کعبه یاد کرد
حامه ات که در جبهه من اسباب داد کرد	کاکت کین بود دوری که ریا یاد کرد
سرد آید و صبر کند آید داد کرد	
سکه ساد می ای بار ماست ادا	شاه جمله معدس سلامت ادا
مادم اسیت امید ماست ادا	فاصله حضرت سلمی که سلامت ادا
چون شود که سلامی دل با ناساد کرد	
رح رسامی آید نیامستی تا	سیر لهای توار سهد تا مستغنی
قدر عیاشی توار در شامستی	گوهر پاک توار در جنت تا مستغنی
دست ساطعه با حسن ادا داد کرد	

عادلان گریه دل خود رسدات بید	عاشقان رنگدات عاشقانه داند
گر مرا خام می بسلی بیادیت بدید	انتحال کن که کسی گنج مرا بدید
گر چه لب و چهره لطف تو آید و گد	
صیبت پیش من نوحه محو و یار	پیش جگرگان هوایت جو گویم سار
گویم از سوت حالت لب رویتی	یار باد در دل آن حسرت سیرانی
که رحمت گداری رسد مرصاد کند	
آنکه پیش رخسار داد سر داد و رفت	آنکه در سلوئی محکمه سپاه و رفت
آنکه آبدی مالیکت است تا و رفت	آنکه چون دل بایست به بداد و رفت
کاستن بر آید و چون بر دو میداد کند	
بود جریب سخنان او دین از رند	از بی عشق تو گدشت چه سار رند
هر محبت کند بی رخ اتر ماله رند	ساده راه نود و ده طاعت صد که رند
قد بر یک ساعت عمری که در و داد کند	
حان من سر می لطاف تو را دادم	هم هوای سیر کوئی تو را دادم
سپاه اتیکار عجم به ما را دادم	مالیاعت و عشق تو را دادم
تا دگر کار عجب به ما دادم	
گر متن و دم و لاکل دل من بکشت	نیست تر لطف تو در عانی من
هر زمان الفت اندام است تو	در حضور تو هر دم نظر است تو
ماند آید که حایت عمر را داد کند	

عس دیت مدلم رول انماں تید	ہر دسم بد عالم رہ داماں تید
من فرودہ من شئی جان تید	ہر یک سید ہر اسید جیلاں تید
سہریں بارہ رستم کہ رقم صا د کرد	
سہ احمد من ایس کو من صا د	ماکہ راہ رول من اتوارا تید
خود ہونم بدل و حاستار دین	حان کیا کوستہ والا مدھی اریاد
سہ خود مارہ بجان تو حوت آما د کرد	
معے حستہ ہی لووہ پش تو سار	کہ درویش دیت سہاں گومار
آندارہ ماطہ سار کوستہ تار	رہ سریم مقصود خود اندر تیرار
خوہم آندور کہ ماطہ رہ صا د کرد	
یا واد آکہ من صورت ادا د کرد	دادا آکہ مرا مارہ حوت آما د کرد
دادا آکہ ماہیج ہم اساد کرد	دادا آکہ رمارہ قت میر یاد کرد
نورانی دل عمدہ ما ساد کرد	
سہ لند او کہ دار مدعا میں صول	خط و تار کہ سند ملو مرا توں صول
حوت افرادہ پشیائو دہر رہیو	آں حواں مرد کہ سر در رقم حرو دل
مدہ سر مدام رچہ آراد کرد	
حان من طاب من آس بہ حرت الطید	ہم نامہ صال توں سوید
حسم رہ آب حاک رہ توں مسد	دل نامید صد کہ گرد توں رہد
مالہا کرد بریں کوہ کہ کس ملو کرد	

هر رانی ره در دیو نم که فلک	هر نفس من دم مرد مو نم که فلک
هر دمی این حسم با تو گویم که فلک	هر تنی جامه بخت با تو گویم که فلک
هر پیویم با نخی حسم داد کرد	
تا رستان سیاهی دهنم و سحر	تا رفتی رنگی و سر و دهنم و سحر
تا گشته رگستان سمن و سحر	تا به نامار گشتی ریسم و سحر
تا سیاهان در شکس طره ستاد کرد	
دلبری ارج و ولی دلت احوال دلد	تا دلم حلیت سدر لب حلیت
در دمی می دهنم تو بهر گنگ	تا دلم اید پیکت او و سامور دکار
تا که فلک ترا بر حرکت ناکرد	
هرگز طمحت رسد اندر یاد	هرگز سینه دل را نک حلق آ ناکرد
خامه بر لوح حلیت مکش حلیت ناکرد	تا که سینه صفت نکش حلیت ناکرد
هر که اقرار بدین حسم داد کرد	
بستاند لوح مارچ و زو رشتاق	در دلت ارج و سینه بستاند
من سبق به بیداد بجایم سنان	مطربان به مگر داند من سنان
که این راه سندان و رمانا و کرد	
شدید و دودوی لود و دود و خط	تا سطر عرل جود و دود و خط
معیط ح و که کد و دود و خط	عرات عراقت سطر و دود و خط
که سینه این راه دود و کرد	

دلایلیت ارد در رسم خاکم	دلایلیت او خط در عا کس
دلایلیت او در معانی اکس	دلایلیت او در سویر و کار خاکم
و عانی نیم سیم دفع صد ملاک	
عمار کوس تو در جسم او در گستر	ملائمی دور شی ما ماه عانی ما کش
نهاد و رار ان سوخ مخلصا کس	غبار مار پر سی جهره عا سماء کس
که یک کس در ملا می	
رکس نهجس چو ساد رگیرد	نصیر کس سوال جواب رگیرد
رسم صاحب دل خود جواب رگیرد	رکات تا خلوتش جواب رگیرد
هر اکو مدیت عام همان عا کس	
نگار و همه ما تو سب مرقی	انصاف حس خود تن تو سب متقی
خال او در استسب مرقی	طیغ عشق بیجا مستحق لیک
چو در دور تو به مید کرد او اکس	
عدا ترا تو مدان عا کس ازل حس ناسر	خدا ترا تو بدین عین ناسر
عدا ترا تو مدان عا کس ازل حس ناسر	تو یا عانی خود امانا کس ازل حس ناسر
که جسم کس در عی عا کس	
رسیده روح بطولم تو که سالار	کلام سبب حصولم بود که دمار
دعا و میت سولم بود که بسیار	رحمت همه ملولم بود که بدار
وقت لا نه صبر یک دعا کس	

دلم کو سوخا تم باحتیایا رسد	ناکسار سرد و ما قهار رسد
سور میس باره مکلندار رسد	سوخت حافظ و نویی ر لب یار رسد
نگره د لاله رس و در لب رسد صبا کند	
آن یار که در سر رس معش سبزی بود	آن یار که در چشم مرادیده در بود
آن یار که در دلم سر سبزی بود	آن یار که در ماه ما حاشی بر کرد
سند قدم حوین بر می رخت کرد	
دل گفت که حوین کم کم بر دتر	دل گفت که تمام بود صبر بوش
دل گفت که خود کام تو نهی بکوش	دل گفت که سبکین اسم سبزه بوش
سجاده بدست که یار تر سر رسد بود	
نهار دم من به عشق تو بهاد	نهار من به یاد تو دادم به بهاد
نهار من خستد دل دین ده براد	نهار من در راه لاییده خستاد
تا بود فلک سیوه او دیده دمس بود	
سپه به است که به دل تیدا	رخس رخ ما رستمگار دل تیدا
مرد و مرد دم لب را پیش لایا	مطهر و مرد دم لب ما که اودا
ما حسن او سیوه صاحب لطری بود	
ار حلق من یار بهر کس که حشر کرد	وین نگه اسرار عالم که حشر کرد
امید دگر بود فلک کار دگر کرد	ار یک مستی احمر دهر دگر کرد
آر حشیم آفت دور تر رسد بود	

دست نام احسان کو دل ریزی آورا	ہر سر دہی ستر نوجو بیٹے آورا
غیبیہ وہام اول لوگد اکیستی آورا	حد رسی سایہ دل کو تو درویشی آورا
در ملکوت خمس ستر تاوری بود	
صیاد من در سر گد سب دل انگرا	دار کیمیں سب لوئی اسفند سگر
دقت و صافس نوشتن سب گنگر	خوش دل آب و گل سر و دلیکس
امدوس کہ آن کج رواں بکدری بود	
فی توجہ کیم مار گویاں گل بل را	تو سر دم دمدم ام بحر نعل را
مہم دقیب و کماں سب گل را	خود را کند نعل دین سب گل را
ما ماد صا وقت سحر سحر گری بود	
آن مار و بگیم و چشم لطافت	ایچہ سب این چشم ترم جل گرفت
ار سیدہ من مالک آہ سرور	ادوات خوش آن نوک کا و دست
مانی ہر سیاہی و سحرے بود	
پیدہ و لاکم کماں مانی اکس	ما نور آہ سبید ہر صد گرفتہ
رکیر و سلطرت رخ دایت بیت	مادر د کماں کیم چارہ رنگہ
سے سب عس اہاں سے کھر بود	
میں اراد کہ حد اود کا حد	زاں معص عبادت کہ حد اود کا حد
ہم حرمت اود کہ حد اود کا حد	ہر گم سعادت کہ حد اود کا حد
ار میں چ عائی شب در سحر کے بود	

ایں سبک اور دیار کا عد	ار میں تو یہاں دیا رکھو
دیکھو چوٹ لگا رکھو	سویں دیا رکھو

لہرست تان لگا رکھو

افتد چوڑا لگا رکھو	می میں تو کھستہ تان سوچ
ار میں کہہ دھستہ تان سوچ	ایں نادھستہ تان سوچ

ار عاشق قیہ رکھو

داوم چکرے اردو کسے	دل راست ہوا سوچ دتا ہے
ار کیت کھستہ تان چلائے	ہر گر سوید ادھو لے

گر سوید ہوا رکھو

عاشق سحر و سحر اوراد	دسار دہان دل رکھو
ایں ست بابتیاق بنو	نام تو لکھتہ شدہ اوراد

رہو دور گار رکھو

منفے رمان سادہ مانے	آمد درت کھاں مانے
اردل حشر تنہا رہاںے	نویس دی مھر مانے

رہا فط دل لگا رکھو

مچو پستہ خوش مند درستان غم	آہوئی مچو رگڑ دیکھیں غم
دلیری ہر وقت خود آید حراں غم	یوسف گم گم آید کھان غم

کلاہ حراں سو دورے گلستان غم

ای دل نسیده است بدین دل کس	ای دل نسیده است بدین دل کس
ای دل گردیده دوست کس دل مگر	ای دل گردیده دوست کس دل مگر
دین سروریده ما ساید با ماں تم مجور	
کر بودیدی جدا نامی دوران نیست	سریرت که جو مار گردون لب برود
اگر تو بودی مایه دود و اداں گره و د	دور گردون گرد دوری می مراد با
دایما یکساں بهاسد کار دوران هم مجور	
کر عیبتی گس و ماری آخر دطر	سد گاهی گردودوسی قیامت قدر
گر حیات نامد کس بدی الی حسن	اگر بهار جرم اسد مار تحت رحیم
ختر کل بر سر کشته عمر و خونخواں هم مجور	
چون نویی مایه دود و اداں گره و د	ماں باں دوست و دوست بد و بد
دیدم معشای چون بد و اداں گره و د	حان به دوست و دوست بد و بد
ماسد اندر پرده مایه مایه بهاسد هم مجور	
در ره حسن ار سد رحان قیامت قدر	اگر گناه خوان گری دل الم
اگر بودی معشای رقب بد و اداں گره و د	در سا ماں گرد و کس و کس و کس
سرور بهاسد کار دوران هم مجور	
ایدل ایرج و ملا صدیق دل یکد	ایدل ایرج و ملا صدیق دل یکد
ایدل ایرج و ملا صدیق دل یکد	ایدل ایرج و ملا صدیق دل یکد
چون رانوح است کس تاں خاں هم مجور	

خبر و در آفتاب بد عایت رسد	چند روز در اندیشه شت و حال به درخت رسد
خبر و در آفتاب بد عایت رسد	هر که مرگ و انان لم رسد و محواری رسد
آخر الامر از محواری رسد و محواری رسد	
در دمان محو که میدارد و میدارد	در دشت محو که میدارد و میدارد
می بر آید هر دو می رسد و محو	حال او در دشت محو که میدارد و میدارد
حمله میدارد و محو که میدارد و محو که میدارد	
نفس که هر دو روح میدارد و محو	اگر می رسد و محو که میدارد و محو که میدارد
گوشتش عالم این بار را تعجب می رسد	اگر چه هر دو روح میدارد و محو که میدارد
پس به این رسد که می رسد و محو که میدارد	
مدتی رسد که می رسد و محو که میدارد	اما هر دو روح میدارد و محو که میدارد
مقیاد در دلت که می رسد و محو که میدارد	حاصل او در دشت محو که میدارد و میدارد
ما بود در دلت و محو که میدارد و محو که میدارد	
اصی و محو که می رسد و محو که میدارد	اصی و محو که می رسد و محو که میدارد
اصی و محو که می رسد و محو که میدارد	اصی و محو که می رسد و محو که میدارد
سرانده دل محو که می رسد و محو که میدارد	
حرف و محو که می رسد و محو که میدارد	مرد و محو که می رسد و محو که میدارد
سمن عقده که می رسد و محو که میدارد	نکته و محو که می رسد و محو که میدارد
ما به محو که می رسد و محو که میدارد	

بسته ساعه جسم دل من استام	جسم من در پراں و حلقه در سام
سگارد سرم این شورچه هستم	تا معطی کیم از طلع لیم و سام

سعدا و نعمات نفس بار یار

گریه مادر کیم هیچ درد نمی تپ	لیکم هست لسی سج سر در کرب
گرونت از سرش منقذ بود در وقت	گردی در ره گداز دست کورنی

هر آسالتی این دیده حو سار یار

بهوشت که مرا تنب کسی کار عری	ولایت که تمام سده سار عری
نعمایت که کماست سار عری	نوحانی تو که ما که ره آن بار عری

فی حار می که بدید آید در حار عری

سکایر که تو خوش یعنی اشمنه دهر	سکایر که تو در به معنی اشمنه دهر
سکایر که تو خوش فانی ای سم	سکایر که تو در به معنی ای سم

ما سیر نفس مرده گلزار سار

از سر در تو سکایر که در دم بدست	در عزم در هم و الم شرج در دم بدست
هم گرسوس عالم تو هر دم بدست	کام مان نام سار صکر که در دم بدست

عشوه مان لسنس و تنکوار یار

دقبات فاقه بر دسار ان	در عزم بار بدوالت هم از ان
در سخن لاف بی طر سار ان	صاحی و سادو فی شیوه سار ان

خبر سار بر آن دلبر چار سار

مارم ار مارے سنگیرے آید مار	عمر کدستہ میں سرے آئے مار
ماں ستارے تیرے آئے مار	دل دیوارے رکھ کے آئے مار
حلقہ ار حم آں سترہ طرار بیاہ	
سالمارف کہ ماں عنوت ہوندا	عمر کدستہ کہ اس دیدہ روح شوبہ
مے تہ کہ سام تھی ار جو دیدہ	رور گاری سی کہ دل چہرہ مقصود
ساقیا آں قسح آب کہ در بیاہ	
صفا مٹھنے بہم چلیں گے	لکارت دئی فائن بہم چلیں گے
بہم شمس سر طرہ جو دنگیر گے	دل قحاط پچا اور دنگیر گے
دھگت مست و حباب رہے مار بیاہ	
سبح و مسل سدا چلیں سام تہ	جسم حیراں سوئی آں جسم چو داؤم
تلخ و شگار رہے ہر چہرہ کلام	رہے یادار تسمائی است کلام ہو
راہیہ دام ملت در دئی شام ہو	
رور اول بہت نامشیرت میں تو	رور اول سرم شوریدہ سو پلیر تو
رور اول عین میں دس سدا علقو	رور اول رفعت دیم در سر لعلیں تو
ماہ حواہت در میں سو اسرا کلام ہو	
چوچ اس سار میں آرام مال گے	دہو اسے کوئی اور مار سرم پلیر
ار اول بہم راہ عشق جاں گام پلیر	ساقیا یک حرخہ وہ راں گے گام پلیر
دریاں کنگاں عشق او حام ہو	

تاب آه جوں شد از شک لب یار	دیدم کس سو گز است با منی چهر
در سرم سو دایه کوف سر ج این کمر	از خطا گفتم شبی که در شک من

سر در هر لحظه منی و مراد احم میور

مادس از مادر من اندک باران سپید	ما که سدا را دوس کدم خندان
بکدی در بحر من شد جسم او گریان	نام من است سوری از زبان

اهل دل با نوسی جان می آید ارم میور

ما چو سوار دوش لب است چو دانا	چون می با سم رویی دهر اند
است در نام تو در شک او شان	پرتو رویی ترا دوس لوم آه

مده و چون سانه هر دم در دوا م میور

سبب جز آنم که در بوی راند کامل	چون سو دوش احاط من دوا م
خال لغت دند هر دار سدر دوا م	انکه گسی جان دقا مادت انا م

جان بهایت سر دم بیت انا م میور

گم شد آخر عمر تن دل جویید	سایه آن سویده بهان تیج طرا
معه ما ازل است بهایام	دینم آورد و ماط فضل لب

آب حیوان میخکد هر دم انا م میور

دارم از آنس حقیق دل سوزان کیر	دارم از سحر مود ما گریان کیر
دارم از جسم نواس دیده گریان کیر	دارم از لب سیاست گویان کیر

کچان و مده دوا م سحر دوا م کیر

دارم از سر خود مال گیران گیرم	دارم از آتش حسرت دل گیران گیرم
دارم از ملت ساست گلچند آگه گیرم	دارم از چشم عیاض دنده گیران گیرم
که چنان روزنده ام بی سرو سامان گیرم	
کس نماید دلا دل تو ای کجای صفا	کس نماید عطا بهوش سار و صفا
کس نماید صدا دم محبت را داد	کس نماید دوازک دل دین کساد
که جام من برین گرد و سماں گیرم	
مهرج دل ای صفا فی قسم بودی	گوش بر باغ صفا فی حرم بودی
ساد فی حبس و طرب بر لبم بودی	گوشه کیرتی سلامت بر لبم بودی
چه بیگانه آن رگس مان گیرم	
کنه ام در ره عشق بهیوم منی	حسن و بدیت محام بر کنه منی
سابقا بر چه دادم که محام منی	میگه هر خد که آه از کشتن منی
رجعتی مشکتم از مردم اداں گیرم	
صح عشاق که خوب نگای منی	بستار عارض گلرنگ بکای منی
تج سار و جو موتی لب منی	ترا ابدار سلامت مگر بکای منی
دل و دین من در دست مامان گیرم	
از بیم عشق ملامت تو ان گذارد	بیتیم بچکر و دل و جان گذارد
ظاہر اتس تب نامہاں گذارد	عکس صفت دین آہ کجاں گذارد
رگس سر دہ ایس که منس آگه گیرم	

گر دو آید موای تو ب رو غم	راں تکرید بر سخن دل ابل برسم
هر کرین رشک دگر نه گویند	گفتم ار کوئی ملک است تا مالی برسم

گفت آن مکسم اندر هم جوگان که پرس

گفتش ماں کین گسسته گدا	گفتم اس دل منی پخته گدا
گفتمش اری مید گسسته گدا	گفتمش لاف بول که شک گدا

ماوا تفریدار است قرآن که پرس

اگر چه هست بحر شمایان پیر	مید با حست عالم گم بهیتر
چه حامی صفت نگارده ام و پیر	دلم دیدم مدد عالم من و پیر

کراں تکراری سرگردان آید بپس

کارواں و صامت جی می برم	درین سدا بد چرخ اسب یاداد برم
اگر چه حشمت تو بهی برسم	و بد در میرا بماند ایس ملزم

که دل است کمان اردت کاو کیس

بیارم آن گمست تر و سر جوس	مارم آن پس بچو عجب عاشق
بیارم آن ره جانی غارت پیر	مارم آن مژده سوج عجب کسرا

که موج میردش آب دوش از سر پیش

ز رنگ دمی تو ازل در ارجو یکد	ز کل رشک حساسی نگار جو یکد
ز تو ارس نظر انگار جو یکد	ز آستین طپیاں هزار جو یکد

که تم نغمه دست بهد دل دینر

دوست تہجد دل میں گو گوں حکیم	جیساں دیدن آیت دیدہ رودم
ہو رہا طلب چویدم کم	کوئی یکدہ گراں و سرکس دم

جس کہ ترم ہی آید مکر دہ جوتیں

بحر مان صالیں سرم بہات	چو نادیر کون جانی دم بہات
دیں پس سرگشت میگم بہات	خال جو صلا بحر سے پم بہات

چہا ست و سرائیں شہر حال بدیں

اگر حاکم نہ دواماست دیار	اگر نگاہ محبت یکدیکار
اگر چہ یکشد وجود عمر سدیار	تو سدا گلا اردو شان کمن ہیار

کست طبع من بیا بد سکایت ار کم پیش

یاد و سادہ نادر حاشیہ دور	کھا ست نعت سلیمان کھا ست دور
کجا ست ختم حقیقہ در رستم	نہ عمر حصر نادر ملک اس گدور

براع سر مائی دون کمن دروش

شد چو سم حلال تو اور معافا	گفت حققی مار قوم مرصافا
میں کلام ترا دید بستانا	مداں گمر زبست دہر گردا

حسد نہ مکھ دور کہ فاروں کش

اگر مار و رم و ہستان اعلیٰ مصر	بیا کہ سید میں تان اعلیٰ مصر
بیا کہ ہر ملک شد ہماں اعلیٰ مصر	بیا کہ می شوم و می جان اعلیٰ مصر

کہ یا فتم دل در اسان اعلیٰ مصر

نہاں گدشت دل عصاراں تا	نہاں عس ہر گشت تا و راقاں
گرفت نعل محبت طرار راں	نعل عادت سر و مار راں تا
سکون ستہ دل بر حواں راں راں	
معافی کرے سر گشت میگوید	معافی کرے جوش سر و نشت میگوید
معاف کرے درج شرف میگوید	معاف کرے درج و رشت میگوید
سکون میرے ماں ماراں راں	
گرفت نیم تو بر جسم آہواں کہو	گرفت شمس قمر و دو ہم صا انا و
گرفت عین عباد سکراں سو	گرفت دو چرخ بوی مسکال گسو
گلاب مافہ بوی جان ہماں راں	
گرفت لعل رنطق تو بچہ طوطی	سدا ہمار حال تو در جبین وں
ز بخت صبح و سالہو بخت	ز ہر بخت بوی و غور یہ گشت خرق
ترار مادہ آسمان راں راں	
ماں میں بہت گریں ایں انعام	رتکشت دل عسیر ایں اہم
یہ ست عین حاور عین ایں انعام	اسرم رفت تناسیم ایں اہم
خس بدست گل بوساں راں راں	
ہر دہاں تو مگر راں عداہ عین	ار ایں سدا میں لالہ مار دہ گدا
ار ایں عداہ کل سدا رتکشت	محل سدا و حاک مسری ارا
در آستین سخاں جاوداں راں راں	

این اهر سه بدار مصف

سوی سستیل مرد و دل اسطر	سم چو لاله دایع که بر اسطر
ریخت حو گر جسم من اسطر	تدم رد سر و گیس که بر اسطر
میں دو دید و من حو فانی ان عارص	
اگر کماں کیاں اتو علم اں رو	هر از جسم دل ماں کتم اں رو
حمده گنت جین قاتم اں رو	قوسون حو می مگر اں رو
ندست روشی و رعبان ان عارص	
بدن کماں بدو تسم مدام اں رو	سوا هم اں رو جان شیش کماں رو
مرا نگه می اطمینان و دوش	کسم پیک سم حو ش کلام اں رو
نگل سوتی کسایم زمان اذان عارص	
سحس لعل است ای نگار شیدا	سمدل تدریس حو ش سات است
گمشت معنی ما هم روشی حو صفا	در لطم دل کتر عطف یکید آ است
چون که حو می و حو حو کماں عارص	
حوں عم یار و گوت مادل و کماں	سو مگر حو اں بر دد و لم حو
اگر بر اتک بر اوب گو هر حو	طالع اگر مد کند دمس آو حو
در کتم نسیم طرب و مگر سی تریب	
سل بر دقت مدید کس کماں حو	ماده ای تو دمس اں کماں حو

دوست دین طبع خوش بیا مودور	طوف کرم رکست این دل بدار
گرچه سخن ہے رد قصه من بہر طرف	
مار حق تو گرفت لوط لوطہ رگدرا	ایک قیبت سے تہمت بیتیہ نگدل
کر دین حال ہم جس سنگدل	بند ساریہ ورم ہر ماں سنگدل
ماہ پر یکب دین سیران طلف	
ہول لکھوان کو تو بہت باواں حم	درہ اور عار و سگنیتہ ناموس
بہت کس حال جو داند لکھ درج	اگر دوست کی خود دست کس کس کج
کس دوست میں کماں تر مراد در پٹ	
در خط ہر گز اس بہت سدا ہول	معنی میں ماں گز در بہر دست محمد
صدقہ میں سندہ لکھ سن	بجھرا در اداں لکھ سن کو ان لعل
ست راست محسب مادہ کو مدلا	
ماں در رقبہ ہوا لکھور ساجی بند	ماہ ہاں سکایتی طرہ یا کسیت
اربع نور اضم گنگائی حد	ارجم اندوئی تو ام سب کسائی حد
وہ کر دین حال کم عمر عریس مدلف	
میں نکال اہل دین ناہک میں دناک	میں سال صومعی صومہ میں دناک
بہ طریق عامہ سی جھو کر میں دناک	میں سچاں راہی گویہ میں دناک
معجز بہر طرف بہر دم سگ و دو	
داعط حلق بہ اگر جوں بے ماں	معنی بہر دم مدان لکھ کور و

تراہ دیہر خون و دوا سر گیا مجھ
سودنی تہر میں کیوں فقرہ سید سچورد

مال و دوستی را ما دآں حواں خوش طالع

چونکہ مرشد و فاضل علم لکھ سکھ
مائی تکتا تکتس کجا تکتا ریشہ

لیک حکایتی عجیب کتب لکھ سکھ
مں کلام دلوسے و مں طراک

کہیں دینش طرم لکھ سکھ کتب

بند مصنف

شیر مد است جیدر می خانم ابی بکر
ایں عجم میرے ماسیر دست

ساقی جو من کز می بہت بر صنف
در دو جاں است با در پانی کھٹ دلا

کہ کہ دوست و دوا دست بوج کرم

معنی ہا جو میرد حرف رشتاں صدق
در دل میں مردوں سہ ہر شہاں

تا کہ چشم لکھ صلوٰۃ تہاں
حافظ اگر قدم ملی در رہہ مالدان

لہر تو بہت سود بہت تھی بچ

لہر رتبع رحمت روئی ہاتھ لکھ
رشتاں کھٹ تو گر وید کھا کھ لکھ

سرک می مہم ارموسم نہ لکھ
مہم کھ لکھ تدم ارم تو نہ نہ لکھ

لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ

چو بہت ذات خدا و دین عفو و رحیم
ار اں کھ لکھ لکھ لکھ لکھ

ولی کز کز عصبیاں لکھ لکھ غظیم
لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ

لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ

اگر چه در ده حسنه و حسن تحت	حاصل روم رحمان من تحت رحمت
صلح من بهر عام من در من تحت	اگر چه جسم کمال من می باشد تحت

هم رسا بدو ساقی بهر ما حاصل

سور و فاسم من تحت جسم من	تمام سگ ها ام طور و در من بهر
ساقی و حسن من تحت جسم من	زحون کرد در من عارف از سر و جسم

مدکم در نظاره بر دال جوا حاصل

سازش نگاه تو سر ما من	سج ما داری من باک در ما دادم
هر یک و دم و دم نظر ما دادم	سج از عباد تو عالمی دیگر تا دادم

بیم یاری تو من برین جان حاصل

ز محنت مراد با الطور و برین	که هر یک من می بینم در در من
مراس در سر من دیده برین	سج و هر یک من است از هر یک من

کشته رسیده آن جسم بر جان حاصل

نوقت چو دلم با دماره برین	ز جسم جواس رد جان هر یک من
بیاں جسم و هر یک من در خود	چرا برین جسم من هر حده رد

اگر سار لیس من تو سار من حاصل

تورنگه در عالم حجاب من	رنا نموده دلم از عباد و سگ
دریده من من عباد و سگ	و خوب من من ترخی و مان و سگ

کسب من تو در روئی آوا حاصل

مدگ میتم ترا سید من است بد	عنت لغافیه بحال من گرفته رود
سایه بنگ بگویم هم این صده رود	اراد بفرقه مع خوش در لعاب صد
اگر صد و عظم جوتت لولوی حی تن آب حمل	
شعر عاطیه را رفته است ار خود	بحال مصفی تبارده این مان لاند
نگفت هم رسیدن این من بدید	لعاب طمکت را راست آب کمر کردند
رشته عاطیه و آن طبع بجز آب غسل	
متونی بگوئی خورده شریقی مثال	مدد حق جوئی تو ای خوش تر بنی کمال
نقوس برده حم دار تو بلال مثال	لصحیحیم تو ای مست محسنه حاصل
محس خط تو ای آیت بایون فال	
لبص غمزه ای هیش خاوردانی من	رین عشق تو ای رتو حالت نامی من
نگار آیت آسوس بهاسی من	موتن بل تو ای آب رد گامی من
مرنگ و نوی تو ای نو بهار حسن حال	
سایه تو یمنی بگوئی مثال	مار بجز تو یمنی بهیهاں
ناب صل تو یمنی میرمان	مکرده رای تو یمنی بهاسمان
سجاک ای تو یمنی برنگ لال	
لبص قصر تو خوش مصفاوتن کک	رفقش نامی تو خوش دای رفقش کک
سایه کک بود صفت به رفقش کک	سکلو نامی تو و ستیو نامی رفقش کک
مهر ای تو و ستیو نامی چشم حرا ل	

مسک حید تو دور ایچہ عامہ گل	سکھاسی تو دور یحییٰ حاتمہ گل
رنگ سار کو دودن علامہ گل	لطیف خلق تو دودن ستارہ گل
سوئی رلف تو دودن گیت نیم شمال	
ماں میان کہ دروست فکر گل رسم	ماں دماں کہ اردو شیعہ میوہ درسم
ماں حق کہ ازسم تو یکد ہر دم	ماں عقیق کہ مار است مہر حاتمہ رسم
ماں کہر کشا است در ذریعہ مقال	
ماں خیال کہ سر کے در درون عقل	ماں قیاس تو کان نام کہ دوس عقل
ماں مہیر تو کان جان مادہ دوش عقل	ماں صحیفہ عارض کہ گشت گلش عقل
ماں حدیقہ نہیں کہ شد مقام خال	
ماں حریم حصیت ماں حجاب ملہ	ماں لیل نصیبت ماں کتا ملہ
ماں کلام حریت ماں عناب ملہ	ماں سرواہ حمایت آفتاب ملہ
ماں آستان نصیبت ماں سماں حلال	
ماں ملا کہ تو زمینی حرم کے	ماں عمار کہ تو حرم ماں مویش کے
بوجدت تو کہ دوش ربار ماؤسے	کہلی رخصت تو حافظ اگر العات کے
سبہ مار نامہ در جامی مال و منال	
جوں سہرا سر لعل فی حق سودا سکم	سرسود کہ تو اندر دل تیدا سکم
سور و سور عار تری تا تیر ما سکم	دیدہ دریا کہم و مصر دریا سکم
داد میں کار دل خویش در ما سکم	

در طاعت روح عالم رواں افتام	اسک جو جس طرح رود رواں افتام
میر پایش بگه چو رواں افتام	خبر بد جام بدین تجس رواں افتام
عمل چکاس کند مدافسم	
من این سوخته هاں مار را رم آهے	من این خاطر افکار را رم آهے
من این سینه پُر مار را رم آهے	اردل تنگ گنہگار را رم آهے
کاشق اندر کتہ آدم و حوا شکم	
مزدوم دهم عشق که اند نامم هست	مزدوم گوی ملی میر رسید ان است
کرده ام رو بستر تا که دید با رم دست	حورده ام تیر لطر ماده دہ تا سرمست
عقدہ در سد کمر ترکش حور شکم	
کتا خشم ما امر صمیم ہے صبت	کتنا رخصت اری بی نامی صبت
کتا عین و فاسویں عقیدہ کتا	کتنا مد قبا ایہہ حور شید لغا
ناچیز لغت میر سودا رده بریا شکم	
سایہ ایردی انجاست که مار انجاست	بایہ توکتی انجاست که غنچہ ار انجاست
دایہ یقینی انجاست که سالار انجاست	بایہ خوشک انجاست که دلدار انجاست
میگم جید که حور را اگر انج شکم	
چو کہ در لہو و لغت گداز صبح و صبا	اندین دهر عیان صیت میر ہر دو فا
مغنیاست درین دور فاک محض و غنا	حافظا نگہ بر ایام جو بہر دو حطا
من چراغ است امر در لغت شکم	

اگر لب سرج مار گلعداره کم	دوش تار ز چنجان انگاره کم
چگونه ترک فحل جو سگواره کم	عزم تو یحیی کفتم استوار کم
سار تو یحیی شکس میرسد چو یار کم	
مهرت رو در صالت شمال یوم لعل	یمنی قیاب تو این دور عید غم و غم
لیم چیت سهرار لب پیاله نصیب	سحر دست لگویم ملتو ام دید
کوسه حور مدح لعلان من نظاره کم	
سناشتران اگر ایدم رفیق حال سید	رجال شمیمه من برام دل تشوید
به من میر معام بهان مان سیرید	مدور باد دایع مرغ سلاج کید
گزار میاید برم طریقه کم	
به این زمان بگایم حدیث تو رود	کجا مد کردیم حدیث تو رود
به در حال به هم حدیث تو رود	اگر گوی رانم حدیث تو رود
رسل طهارتی آرا به عیاره کم	
وصایای بار در دل آب در مالی	اگر گد رنکد سویم آن یریت لے
رم گاسحق ارتون بهم نساک	به تحت گل مقام سے چو سفلای
رسل و کف عشق سار طوق دیار کم	
رمان من شیر لعل دوست شکر رر	ولی کلام رنگ دریت است تو را نگیر
همینه عام شتر است مرا کفم لریبر	مرا چو یب ره درم لهره میر
چرا دست زید شتراب خواره کم	

نگار من جو من مارگفت سرسخت	چنانکه گوهر منی سلک صورت سعت
دل من اسارت شد لغت سعت	رودی دست مرا چو گل مراد سعت
حواله سرد تن من سلک خار کسم	
در آب ملک تقاسیر بگ هستی من	روحیت در گرد و دوار حق سستی من
کتاده دستی مارانگ سستی من	گدای میکرده ام لیکت سستی من
که مار در فلک حکم بر ساره کسم	
من آن بیم که در عشق تو روی بزم نام	اگر چه در تب عشق بهیج دهم نام
گرمیت عمر و در بگ سب کت نام	اگر ر فعل لب مار لوسه با نام
حوال شوم در سر و زندگی دو مار کسم	
کسی که درین آن یار متوج را انگاه	که مایه ام بهرامت شکسته حال تو
بهین سب که هر روز در پشت نام و بچا	خو عین مال خداں بیاد مجلس شاه
ساله گیرم و در متوج حاشه یار کسم	
اگر دور تو من در تریق سیه	هال زمان شودم خاطر از نشاط طیه
مرا بی من بخردم است و چه در حیه	رفا صیم به درین به محنت به فیه
مرا چه وصل که مع شراب حواره کسم	
اگر گاه کیم بر حال مهر لقاستس	کیم معانه نو جو مهر هزار اش
سراب تو هم در هوتم و ستم قلات	مرا که از در تقاضاست سار در بگ معا
هال بهت که میجای را احاره کسم	

دعای حقّی بدیل قول سدّ حافظ	کر میض طبع تو او را حصول شد حاجه
مقطع غزل بود حصول سدّ حافظ	رما ده خوردن بهان لعل سدّ حافظ
سازگاری بطوری را درین آشکاره کنم	
نگار احوال به واقف رجال را بر مکرم	که می نالد به جرب دور و حساین حال
بحیم حتم میگوت روان من اتکاح ختم	مهرگان سیه کردی هزاران حسه در بیم
ساگر خشم ساربت هزاران دور و دریم	
سعادت ای ته عباد اودم دین دل بریا	ولی اطلعت ای ظالم بحکم ارم کسی دین
واموتم تو کردی را تو عادل و سر به یاد	الا ای همسین دل که امارت بر لب ارم
مرا دوری ساد آمدم که سبب یاد تو عشقم	
بیم کوی لدارب رسک را و عمره بر	مرا اندر میوای دوست اسک ارم دیده بر
لشوق لعل و بسق موتوم خام لمی بر	صباح الحیر ذول لعل کجائی ساقیا خمر
که سوخامی کند در سر حروش حگن و دشیم	
سحام می خند لعل حرمیامی که قلقل	سور وقت و دینم کلن لوسم کل
کجا آل عارض چون گل کجا لعل خوش کل	رمانک من دوری ام عرق عرق چون کل
سایزای باد سبیری سیمی را ل عرق صمیم	
اگر دست دور بهرست دارد حکم بر باقی	و داد ارم و فاحم نعمتانی و ساقی
سو که آهر و ده بیم بهر سحر من بخت	جهاں عالی و باقی و دای ساه و ساقی
که سلطانی عالم را طویل عشق می صمیم	

به جوس بهر باب پس بری طاعت ملاکت	مدین کسبوی شکلیست که دامن من بهر سب
حیال حال سودی که در دل تداخام دوست	اگر رعای من غیر ی که مدد و حکم او
حرام مادگر من حال بحاجی دست مگر بیم	
بیاد صحر شیرین بهی دقتی خوش مراد	رطلم حج سکینت حق حر سرتی افتاد
اگر حسن بدقتی به خود اور دست خویش دجل	جاس برست ولی میایدین فرما دکت و با
که کرد آهول و برست لول از جان شیرینیم	
بهر آن طریحی که جان نامده صبر آمد	به درای کلیم آمد بدر فکر طهیر آمد
به من طبع مهر دوم محل طبع انیر آمد	به هر کوفت قطری در کلامت دلیر آمد
قد روی طریقه می گیرم که حالاکت تا ایم	
ساراں حر جان سخته و فای صحت یار	مستاقان بهر حال کلام لطف لدار
دست دگی نشان داد و مهرت دل به کار	لست مکر نشان داد و حقیقت می سوار
اسم که عایت جوان به با آم به ما ایسم	
فتادم تلک علی جول مدم و تو گیر	به این تنی نامی سخن از من است شیرین
تدم قن کجا تو خود دم تدم تو خویش	تنت حلت هم از ستر و دم بر قصر حدیث
اگر دو وقت جان دادی به ماشی تنع ما ایسم	
به مثل قد رعایت چه دارد قدر خود مسا	به میسر و در نشان بهریت خوش را از
مگر بهیستی اردن طبعیت این نشان دل نهاد	حدیث از رومد که در این نامه شت افتاد
همانی حلقه ماستد جو حاوی داد تلقیم	

دفع دہاں کہ ہر سام و سحر می نیم	احکامیت کہ ہر وقت و گرمی نیم
دسم در دل اختیار و در می نیم	این جد و دست کہ در دور قری نیم
ہمہ آفاق برار قہ و ترے نیم	
کن طرسوی فلک میں تو شکل ہلکم	ہر راست بی اہل راں حول ہلکم
ہست کیوں کہ کد تلخ سا کابی کام	مرد ماں دور ہی ہی طلب دار ایام
شکل امیت کہ ہر دور ترے نیم	
یجر دور بہر حال محب حور سست	حائل اربال دور و نیم جید و بلند سست
اعمار اسر ولت بی دامن دست	الہا را ہمہ شرت و گلاب قد سست
قوت دانا بہر احوال عکرمی نیم	
یست اہل جود و بوقت رفارعالاں	دست اسوں ہم بہت و حسرت مالاں
گیماں اہل جود بہت بخت تالاں	اس ماری سده مخرج بریرالہاں
طوق دریں ہمہ در گردل حرمی نیم	
کو کسی ماہ کسی دی محبت آرد	فارس فصیح حد سیدہ ہر کس خار د
ہر کے ارگرمی کیسہ دل انگار د	باچ ہر سے برادر نہ مراد راز د
ہج شفقت و بدر راہ سیر می نیم	
در کس جوہ نیم رحمت چادر	ار بہت عدوت بی ہر کس خادر
الفت حور و کلاں بہن دین دم ناں	دختر ارا ہمہ جنگ سب و عدل ناں
سیر ارا ہمہ نہ جواہ مدرے نیم	

مفتی رود پهل اس بکٹ بیک کن	سر صدق تو ایار ستو سکے کن
تو معقول ہیں میت گرو سکے کن	سید حامد ستو ای حواہر رو مکی کن
راکھو ایں سیدہ ارکج دگر مے میم	
جیش لستوہ فانی مدیم ہندہ ہودم	موتو تر حشر ریشانی مدیم مدیدہ ہودم
حور در سحابتان مدیم مدیدہ ہودم	خط برعدار حمان مدیم مدیدہ ہودم
رگل دمیدہ ریجان مدیم مدیدہ ہودم	
رشتک ریت رویت منات کن یرو	چون تہدو تہدویت چوتوہ کن شکر جو
جلد بریں ست کویت مثل تو کو حیں کو	رودن حشر نگاراد رعلق و دو گیسو
ای سلسلہ مدیم مدیدہ ہودم	
ماست کت یکسر قول قرار و عہدش	یاران مل جلجویم کہ حریہ کردہ دہش
ماست بہد عشرت میم جو کا کہدش	آب حیات ریردار مل جو بہدش
تہد اندر آب حیوان مدیم مدیدہ ہودم	
در کلمہ حریم مار اور دوی حشاش	نامیتو دورت آن کلام در حشاش
لعل تو حشر اتش کو تو عسراشان	چون لف رکشادی تہد تو مرج یسار
کلمہ کافستان مدیم مدیدہ ہودم	
چون مدیم پیشیت خود را سادادہ	ہر تار یا پیش بردست سیاہ
دیدم نگار خود راستہ بر سیاہ	چو دی سیاہ بدستش بر گردیم سادہ
مار کے سیاہ بچان دیدم مدیدہ ہودم	

آب سرکش خیم آئے ر آب روشت	راں مہر او فردن شد حام حراب روشت
اوردی محبت یکسر حجاب روشت	آمد جو لگام اور حلقاب روشت
ہوئے سرور و خشان بدم مدیدہ لودم	
جوں عادت نگار اندر سر خیم شد	جوں ربیہ ہر دم پیش تو عادت شد
سگر کرد و غایب ہیں بیتا اول شد	ار کھر لعل دل سر دین و دلم ہم شد
دیکھ رعل یان بدم مدیدہ لودم	
ایہیوں شغاف بدم جو رخ عشقت	گسم مل تو گر خانان و کج عشقت
در دست دل کند ہر دم ترجم عشقت	ہر مدلہ کو رویت شد مدلہ غم عشقت
مسل نخل غزلوں دیدم مدیدہ لودم	
ہر دولت نگار تیریں سب خوشکر	شیریں کن تو کام راں لے عصمت کر
گویم مکتوب دینے سب خوشکر	تیریں راں تہا در ہر دلب خوشکر
طوطے شکر ساں دیدم مدیدہ لودم	
مکد جت تن دروت خان العباب است	آسم رویدہ آمد صرم آس و اسوت
آخر سار بھرت عشرت شراب است	در تاب گلعدارت دل شد کام اسوت
رگل کام سوداں دیدم مدیدہ لودم	
یار ان خیم و رفت جوں ہر ماں شتر	رشد ہر ماں طاقت ای سناں شتر
اگر خیال رویت شد دیدت پرستش	مفتی باست بیدار توج خیم مستش
بستبار دست و حیران دیدم مدیدہ لودم	

درود و حقیقت آنست عیان و پیرشتم	ستم ولی کار خود را راعی و دیشتم
در کوئی دریاست مرا عرت و حتم	مرد و ست و آرد و عورت و حتم
مناقی حتم مست و صاف می شتم	
گفتی مرا به عشق و محبت رسد رسو	گفتی را آب است که در حقیقت است و
گفتی ملاش یار کس و یار را سحر	گفتی رستم و عید اول بکشد گوشت
انگه گوشت که دو پیمان در کتم	
در عاشق محروم و مستم و مرار	در عاشق توفیق تو حیات در گزار
در عاشق سار و تو دارم سیر نیار	در عاشق گر نیات در سوار
استاده ام چه شمع و مریان انشتم	
بهر تماشا یار گشتم ز در بدر	را آن تماشا بود مدارم کسی ضر
من چسبم و گوشت کم بر عشق نظر	من آدم هستم اما درین سمر
جانم سیر عشق حوا ماں بهوشتم	
سخت ارم و کد که درم و درود است	سخت ارم و کد که درم و گوشت است
سخت ارم و کد که درم و درود است	سخت ارم و کد که درم و گوشت است
گفتی حور گرد و اندر ممر شتم	
مارا الوصف صورت آن یار گشت	ما قد چو سرو و عقیق و بن تپا روت
دل بامد بدل روح او عین حق و حقیقت	حسن عروص طبع مرحلوه آرد و است
آینه دارم ال آه می گفتم	

تیرا رقص رنگ بپاست و نشان خوش	تیرا رقص بپاست که دارد میان خوش
تیرا هر طرف مکتباید و کمال خوش	تیرا هر محل لعل است و کمال خوش
مس جوهری نفس و اراں و مشو ششم	
ار که صوت عشق بر سر شنیده ام	ار که بهر دیدن جوان دیده ام
ار که تمام جهانش گریه ام	ار که چشم مست درین شهر دیده ام
حقا که میجو رم الکون و سر جو ششم	
شهر بهر بهت رونق و باران شربت	شهر بهر ارادت و سالار شربت
شهر بهر خوش عمارت و تیا مال شربت	شهر بهر ارادت و کریمه و جوان شربت
چهریم مست و در حریدار و سر ششم	
حافظ به مدح تیرا دم زد	مفتی حیران مدح تیرا رفتن کند
این شهریم رب کائنات کند	خان بهر دیدن در علم صبر کند
در عشق تیا مال پیش و سر ششم	
یارا در دوح حسن و حود و در حوت	یوسف متاع حسن و داز و در حوت
مفتی رعیه آن بت عیار دیده حوت	حافظ و تاب و کرات و حاصی حوت
ساتی کجا است تا رد آنی را آتیم	
ما یں دو گبه مال حام الحبه آمده ام	ما یں در گبه ماسید نگاه آمده ایم
ما یں در گبه صد حال تیا آمده ایم	ما یں در گبه شست و جاء آمده ایم
ارید حادثه ایجا - بیا آمده ایم	

کسی یار و غمخوار و ناز و نسیم دم	که کسی آید اسرار و رفیق و محرم
چون نهادیم درین عالم ماسوت قدم	در هر وصال عقیق و سرحد عدم
یا با تسلیم وجود این همه راه آمده ایم	
شد یوار آیه است همه سالان بهشت	از هر دست همه یزید و زندان بهشت
هست شاداب رود و یو گلستان بهشت	سر و خطا تو دیدیم رشتان بهشت
طلعت بخاری این محسوس گیاره آمده ایم	
رقسم عشق کسیدیم جو بر لوح جبین	حرف خواندیم رطوبت و محبت لب جبین
میت اندر میرا الفت و دوس برین	بجین گم که شد طارن و روح این
نگدانی در حنا رشتاه آمده ایم	
صدق عویم گو صادق و صدق کما است	کشف خویم دل کاتب و توفیق کما است
ایریدان صفا صاحب تحقیق کما است	سیر حکم تو انکیستی تا قیق کما است
اگر دین کبر کرم عرق گیاره آمده ایم	
عوث اعظم شبه لعلاد و بی قطعه دار	بست در پرده و جابا بهرین آتش بهار
در پیش حین سلطنت جو حکم این تکرار	آرد و میرود کار خطایوش سیار
که بدیوان عمل بامه سیاه آمده ایم	
مفتیا در ره خلاص تو نمراد که ما	ستوار گمید افلاک تو آواز که ما
سور در آتش بهورنی و در سار که ما	خاط این حره یقینیه میدار که ما
ار بی قافله مانا له و آه آمده ایم	

سیار دیدہ من رنگ چہرے شکس	دروماۃ نقد تر و ترے شکس
مستحسن تو فرسکدے شکس	کرشمہ کن و مارا رسا حری شکس
مسمرہ رونق ناموس سامری شکس	
نودا مانج اسرار عالمی عیسی	کس آستگار ہم آمار عالمی عیسی
در آفتن آرمرو کار عالمی عیسی	سادہ سرو و ستار عالمی عیسی
کلاہ گوشتہ آفتن دل کے شکس	
مخل فامت ربانیتو لستہ ستاد	ریتیں قد تو سرو و صورت آراد
اگر ہار گد ارت چو درجیں ستاد	چو عطر کے ستود لعل سلل ردم ماد
تو تمیقش لعل لعل شکس	
ترا کہ گفت کہ سر و خود لقا بگیر	رما شقان جمال بقید حجاب بگیر
آفتاب رحمت نور مابا بگیر	آہ ال نظر ستیر آفتاب بگیر
ماراں دو آفوس شکر شکس	
اگر کہے تو حیاں میریم نگار عین	عیر دین تو میت درو و دیدہ ہو تر
توئی بھگتس جونی چو گلکس ورس	روں حرام و سرگوسے جوئے اور کھس
سہا حورید رونق پرے شکس	
بختیم گوی کہ تر حگری سے مکار	بعل کوئی کہ دستور جو کھو کے گمار
لستہ آئی کہ تیں شور و شکر گد	رلف گوئی کہ آفتن دل کے گمار
مسمرہ کوئی کہ لب شکرے شکس	

سُئی سحر تو مصفتی جو نوشتہ کا حاط	زہر غزل بی نصیم کو نوشتہ کا حاط
دلتس تاریں سحر از دوق جو نوشتہ کا حاط	جو عند لیب حصا فروشتہ کا حاط
تو قدر ادب سحر کشت درے دشمن	
دلدار لطف یزدور ریاضہ مار مس	عیار ستیج دیدہ الفت حوار مس
چاکر حرام عرصہ دل یکہ تار مس	لالہ مستوہ گرد سرو مار مس
کونواہ کر قصہ رہد در مار مس	
دھستہ تاکہ آخر پیسے ورد علم	اجڑ داکہ آخر پیسے ورد علم
می میں حاکم احسہ پیری ورد علم	دید ی دلا کہ آخر پیسے ورد علم
نامس چکر دیدہ مصتوہ مار مس	
ہر دم کسہ تو سرہ رماں گریہ میکیم	ہر روز و شب ماہ و معاں گریہ میکیم
ریں درد دل نہاں معیاں گریہ میکیم	رجو جو شمع خضرہ رماں گریہ میکیم
تا ماتو سنگدل چکد سور و ساز مس	
یاد تار جاں عمرہ آرسے میرود	اردست تو کد نام سکار می میرود
بک دم دلت میل لگا کے میرود	راہد چو ارمسا تو کار می میرود
اہم مہیتے تسانہ و سور گدار مس	
ایجان نہیں تو درد دل حصا لکان عشق	شدیتیر رحلہ رمانہاں مال عشق
چوں شد درون جاہ حان مہیاں عشق	گفتم بدلق ررق میو شتم نشان عشق
عمار لود اتسک و رواں کردار مس	

جنت یک کرستہ حواری مردہ ملو	دوم ہزار یوسف سسکے ہی فرد
حسنت کلومردہ عشاق برورد	تیسرے اسم ارجائے ایمان کے مرد
چاب اردئے کو حضور نماز میں	
دل در تپ وراق تو صدآہ میرد	در پیچ و تاب رعب تو رجود ہی
ریں گشت کو شکر کسم اوردیدہ فلکد	سست آیدو یاد و چراغاں میکد
اگرش نچرتے سکیں نزار میں	
عام جو گشت محرم خاص حریم او	رار و رتد لعین اقامت کسم او
میگوید ارعایت و لطف عظیم او	یاد کے آن صباور کر لسم او
اگر دستاؤں کر مت کر سار میں	
لے رویت انگار دیاج دید عمر	اد و کسم فراق تو اوس دو پیش
آخر ہمیں بھی رہاں برگزیدہ عمر	محمود را دیکھ تاحر سید عمر
لے داد جاں تلکھ و سلک لایک	
در کرد حصہ بہت مسحت ماحرا	ار حال میں حرکات آن صم جوا
ریں آرد و کہ بہت مل جان آفتلا	نقشے راکے دم اگر یہ مالیا
ہم کے شود قرین حقیقت محار من	
ہر حید و طعت دل کار بستہ ایم	لیکن بدوق وصل تو امیدستہ ایم
در یاد تو زیادہ کرم صاف بستہ ایم	ار آب دیدہ بر سر آتش شستہ ایم
گو فاش کرد در ہمہ آفاق دار میں	

یاراں مال و دولت و عرق محترم	یاراں نصرت و شوکت و عرق محترم
یاراں بریت و عرق محترم	یاراں سار و نعمت و عرق محترم
اے سار کا جس کے کار سار میں	
حیویم و در حضرت اجاب ماصفا	تا ماتم اگر وہ محاسن کے یا
ہر صبح و شام مفتی بارہت ایدعا	حافظ رخصت گویا شمس صفا
ماتاہ دوست پروردش گداڑس	
جرا یا رب ختم دارد و ختم نہاں ارد	جو می مہ ہلال عید ختم حیاں ارد
درست ترک ختم اولمان ہم ہاں ارد	متر بیت حور شاں رستہاں ارد
جہاں یرفتنہ حواہ شد از ختم داراں	
نایر قامت ریاست کرم ایہہ ہستے	سوار حال اولک بہت دہم ہستے
دلچسپ و شوہرین پیچیدہ ہستے	غلام شیم آن تک کہ در خانہ ترستے
لگا رکش شمش رستہ متکلیں کمال ارد	
حیالی شد دل ارستہ صہبک و دوستیش	سوا شد لیم ماہم کئی شہباز و ستیش
لالی شد سرشاہ لعل شکوای قیامش	ہلالی شد تہم ریں ہم کہ ماطعرا کہ متکلیں
کہ بات نہ کہ نماید رطابق آسماں ارد	
زہر دلدار و حیاں پرورد کہ خوش تر دہم	در لالہ حیاتش میں گل خرم دہم
حسینت بھوہ و بدیم بخش ہم لطر کردم	رعیان عاقل و بار اداں ختم و حسین دہم
ہزاران گوہ پیغام آفت و حیات دہم ارد	

سمجھارا تو حور سے قاتل رلف ہو کر	یرو اوارہ دلیہ حواس آرد لاف و تیرسم
تو ارتو جیء ایک سے جمال دلف و تیرسم	لوکا و دل بھی جسک لقا کد لاف و تیرسم
کد محرام مکر داند سم آمد لستان بار د	
بہی آن حور تو ارد رلف سر جس	انگر جسار گل گشت سین پہ چس جس
تے ماوک گیا ارد کمانی شرم گشت جس	دگر حور در را کس گوید ما جس جس
اگر اس ملا انھیں چشم بہت دآرا آجیاں ارد	
الا ایل سیر رلف دست حورہ مگدا	حردا دومی مگدا آستے سے ریا کارے
یمین صفتی سدا گوید حافظ آرد ار	اگر حور مرعہ ریک بود حافظ در سوادار
تیر عمرہ صیدت کر چشم آن کمان ارد	
سرد چمن محل کہ اس قدر لکے تو	رنگ رلا میرہ عاوض جوشما تو
رگس عشق تو دار رخا لکے تو	ماستہ مدیدہ طرہ شکے تو
بردہ عشیہ دود حورہ دلکشے تو	
حان پس اروق حور حان سر جاسور	امرت حان لوار من عاشق مثلاً مسور
ایمہ رودع من لکنا ل مر مسور	اس گل خوش لیم من نکل خوش ل مر مسور
کر بر صدق میکدش بہت دعا تو	
در سر کوئی آن لکنا سر جو گشت کشت مس	ہت بہت بہت حان مگر این بہت مس
گر گد رت قدر دگر تہود گشت مس	ہر جت سرست مس خاک دوت بہت مس
عشق تو سر لوست مس راحت مس رہتا تو	

مسکد دل گدستی ارکلمات ہیں و آن	مسکد وار کرمی از حسان عرومان
مسکد حرمی در سوکاران تن جان	مسکد دل گدستی از نفس و رشتگان
قال شمس عالمی میگویم از سر کا نو	
مار بر دلفیادار تو بهر ار مار پس	میچکد از کلام تو قند و نبات انگبین
هست رشتان تو را در صفا حسیس	دلق گداز عشق را گنج بود دماستین
رود و سلطت رود بر که بود گداز تو	
چشم میا به تو حیاں سحر گار میرفت است	از دل به تو یار پس چون تو قرار کس است
عشق حال رو تو در دل مرد و هم دل است	حرقه ربه و حسام میگریم در وجود کس است
اینه به نقش روم دو طلب و فای تو	
از تو اگر کمال پس جور تو بهر روم	لیک بر محبت کے تو سرم مرور و
بل سرم دیدن است از چه بر سر کرد	نور و شرار سود عشق آن نصیرم سرور
کین سیرت میویش و خاک در سر کا تو	
بهر گریں جو جان من شیم به حال تست	ماں مله پس هر دل و دین به حال تست
بهر گریں زمان من در گداز قیل و قال تست	شاه دستین حشیم تنگیه بهر حال تست
حاشی و عاقل جان من شیو ساد کا تو	
هست نصرت عیان دیب ما فقار حسن	بلکه رشت جان من نبی و رور گار حسن
ستل تذکره مفتی با تم کار حسن	عوش حسن است عارضت حاصه در بهار حسن
حافظ خوش کلام شدم معشوق کا تو	

ایکے رسید دلم نامک آرا آمدہ	ایکے آیتیم سیاہ عمدہ سار آمدہ
ایکے بر سود رواں ماسیہار آمدہ	ایکے ماسلسلہ رلف دوار آمدہ
فرصتت ماو کہ دیوارہ نوار آمدہ	
ساعتی رلف میار او مگردان عادت	ساعتی شعده میار او مگردان عادت
ساعتی ماش میکی او مگردان عادت	ساعتی مار مصر او مگردان عادت
چون بر رسیدل ارماب میار آمدہ	
بہت دہیمرت لکے بخار ادل سگ	راں مانتہ بدل یرم جو موسم ہمبر سگ
ریب اور سگ توٹی مار دہریت او سگ	میں آکا تو یرم یہ یصلح وچہ سگ
کہ ہر حال ہر اندہ ماز آمدہ	
در سر عشق تو در میل ستد این یک دلم	سر سر در سر سودا تو شد رے یک دلم
طاتم آتوچہ اردو کہ ہو غاسے دلم	رہمیں نا تو چہ سید کہ سیمای دلم
مست و آشتتہ سکلو حکم رار آمدہ	
آتش عشق تو ای یار دلم کرد کباب	عاسق سوختہ رہا قتل ہووے کباب
آدمی ہر تران لکوں سج اکندہ لقا	آفریں رول ہم تو کہ ار ہر قوا
گشتہ عمر وہ خود راہ مار آمدہ	
جیتیم آلتیم جو ہر وقت نہاں کو داست	راں ہر حال مرادیدہ تاب آکو داست
منفشی تہر کہ خود لکے آسا کو داست	گفت حاطط مکت حر دہر آسا کو داست
مگر از مدہب این طالب ہار آمدہ	

شد عامه ریج مان آستوم ریج عامه	متلست کسے میم ار حسن تباد کامه
شد تہمت لم چون بداء اود و گامه	ار چون دل بو تہمت ر دیک و سب نامہ
الی رہیت دہر اس تہمت کالتیب امہ	
ایں دیدہ ارمحت در دیدہ صد علامہ	در حیم من مشتق کردیدہ صد علامہ
بر دیدہ رحیم دادیدہ صد علامہ	دارم من بر وقت در دیدہ صد علامہ
لیس اللہ موہمتی مدانا اللہ علامہ	
در عشق آن پری رو آفرالم در دم	ار حمله کار دہم کار سی نہ رکشودم
ار نادر ہر شتر آن مد اورد مار و دم	ہر چہ آرمود دم در و می خود سودم
اس حرب الحرب حلت بہ النہد	
میل و فامدار در عشق یا در دم	ار آتش برج ادر گمست آہ سردم
مردم چو در ملامت دیدہ نہیں مردم	القم ملامت آید اگر دوست گروم
واللہ مارا بیاخت ملا ملا مہ	
ختم مل رختھار فال دوست گفتا	نامن ہر سیر موار حال دوست گفتا
رحسگی کسے ار فال دوست گفتا	پر سیدم ار طبیعہ جو ال دوست گفتا
سے قرہا عذا کے لہ نامہ سلامہ	
در و دل پرستیم محتاج شمع نہ لود	ایں سوز جان جو پرستیم محتاج شمع نہ لود
اید ہر کج پرستیم محتاج شمع نہ لود	حال روں پرستیم محتاج شمع نہ لود
خود می شود محقق ار آب حیم خامہ	

سور دل جرمیم عوار کما بر دست	آمدن بر دین عطار کلاب بر دست
مست جیم سوختن لاله از شراب زده	ما و صبار ما هم ما که نقاب بر دست
کالتمس فی الصحا یا تطلع من العمامه	
ای آهوی رسیدم بهستم سخت دعوت	عزم لصد تر دد اسی یاد سو سویت
ماند که مار ماتم یک لحظه در وقت	آمد و تمام حاتم پر دم رسد و کویت
الروح فی رمال سکت م الحما	
هر لحظه تار و گرد عشقت که بست دیو	دین حق من و دست از سر دست تیرین
یست سحری رویت در ده بجمعی دین	خاوند چو طالب آمد دلمه رخام شیرین
تختی بدوق من کا سانس الکرامه	
رسول ایرد و سلطان رخن آقا	سی و دامت اسطر وقت اسما
وقد تو یک لاله تاج لولا کے	کت قند شوقی و منی ما کے
سیاکے تو سماں آدم رنما کے	
سیاکہ اتور و حرف از عریضه حوت	سیاکہ اتور تو یلیم دل رسیدہ حوت
سیاکہ دست میم قد حمیدہ حوت	سیاکہ لعلہ ام از شوق یاد و دیدہ حوت
ایا سائل سلما فاس سلما کے	
مرار حواں دل تہ لعیب حادثہ	مہیتہ بہت کام قریب حادثہ
بریدہ ام جو عشقش عجیب حادثہ	عجیب واقعہ و عریب حادثہ
اسطرت قتیلا وقت تلک کی	

حضر نامہ کمال شہ جو مالیت آریے	حضر نامہ مدل در ولایت آریے
حضر نامہ ساکم و حایت آریے	حضر نامہ رمن در تمالیت آریے
ارے ماثر حیات فی محباب کے	
جو ماہل شگفت سا قیاس حیر	ہو اچو روح رواں گشت سا قیاس حیر
نسیم وصل در گشت ساقیا حیر	صاعید و تان گشت ساقیا حیر
وداں منتہ کرم مطیب الہ کے	
بہار حسن رخ بار رونق جیہی است	سورج حاش دروغ اکھی است
رہا رشت نگہستان بشارت سمی است	نار دہی محل و خاک سپا سرکہ پیہ است
جیہیں دریغ حاکے را آبی و خاکے	
مناہوں لطیف الرجا قد وصل	مناہوں لبا لرضاء قد وصل
مناہوں سوم الرضا قد وصل	دع التماس فایع حد جری مثل
کہ را در راہ رواں سستی است و چاکے	
سختہ بے تو در مات موسی لالہ و گل	سحا کی بے تو در آریے لالہ و گل
سیا کوئی تو در آریے لالہ و گل	نعاہ جو بہت ہم سرکہ لالہ و گل
چہ صبح کلاک رقم در رکتے و خاکے	
کرا رسد کہ عید عامں پاکت	کرا رسد کہ مسجد میاں پاکت
کرا رسد کہ مداد سکاس پاکت	کرا رسد کہ کد عیال من پاکت
کہ بچو قطرہ کہ بر برگ گل چکد پاکے	

نوصف تو چنگار دستم کہ حیرانم	ہر پنج لوحی شمار دلم میدانم
درای عقل دقایت تراہ میخوانم	ہر آئینہ خواست آہر بکدر نامم
مدرک و صفاک لایدر کست و درکے	
راک سرم کہ ہوا تو در سرم چکید	ہر حور تو دل مفتی مستلاست کید
سیم صبح ز رویت چو پردہ بر فکید	ز حس رو تو خا ط چو بہ لعل زید
کہ چوں صفات آئی دورے اورے	
اگر کلمہ و مس جو دمی بہد قدے	راہست بجز دمی وجود دہم قدے
لشوق مائے ادگویم ار سرور ہے	رد لیرم کہ رساند لوارش سقلے
کجا ہست یک صفا کو یا کس کرے	
حیاں اتم ارہ فلک مدور کہ حلق	لطرہ ہست بہتم بہدہ مگر عشق
لشکر رفتہ ہر ارتش بہت شکر است	قیاس کردم تدبیر غفل در رہ عشق
چو شمس ہست کہ در بحر میکتد رنے	
بیا کہ ما تو مرا خوش خیال مہر و وفاست	بیا کہ ارتو بہ سرم کمال لہر و صفاست
بیا کہ در دل من نگار صلح و صفاست	بیا کہ حرف دہم گہر وقف میگردانست
ر مال وقفہ ہی ہام من درے	
صا اگر من ار تو حرد ہرے	سماں من ر سرت از دہدے
در غار و تہو لہر و لطرہ دہدے	حدیت چوں چہا در و سر دہدے
بیا کہ گیر کس سار بہر حویث دے	

سبح و مدح یارانه در امواج مستقیم	هر راست درین علو تم تکراریم
چون تیوم ریاد و درون غایبیم	دل گرفت رسالوس و لیل و یلیم
حوض آمدی که میخار بر شمع علم	
بیا که عشق قیاسان و کون شناسد	بیا که اهل سیاسان و کون شناسد
بیا که مهر اساسان و کون شناسد	بیا که وقت تاسان و کون شناسد
بیک پیالامی صاف و صحت صی	
اگر چه گویی تلخ میوه عشقت	میں سو رہا کہ میوہ عشق است
گنج درج ہونے کیلئے عشق بہت	مرا م عشق و تعم رشتہ عشق است
اگر معاشرہ نامی ہوش جام ہے	
رہو توں ہم امیدم کیست ہیشا	رہ دل گدستہ ہم آخر کیست دلدرا
باز معرود قدر و رعب گستاخ	جہاں ایک شے قدس میر مد آئے
اگر دھند شکر آتش میں ملے	
مست و حیرت خاطر و عین حیرت دوست	میں تو حیرت عالم مد و حیرت دوست
یہ حاشی شکوہ اگر مست میر و عشق دوست	میکم گلہ اور اکہاں رحمت دوست
بکشت را در حرکت کجاں ادا ہے	
دل ہر در کریں در عشق تاسد	طریقت یقین در عشق تاسد
محر قیامتین در عشق تاسد	طریقہ یقین در عشق تاسد
برود مست کنی امروہ دل میر دے	

سحر وصال تو ای جان چه سود و دار درین	حیات معیت محروم من بایز شد که گشت
همه منتقمی تیدارین من بگریت	سحر آقد تو شادمانیست حاطی عیست
بجز سارسته و دعای صبحی	
صفا تو اتم کیوش تا تو بود ابر	صفا تو متکل را نطره سوسو دار
صفا تو لعل را در حدیقه مودار	صفا تو گهت آری لب مست گویار
بیاد کارهای که بود اودار	
راهبان من راه و رشاد رو	صفا دل من هر خود هیچ و شاد رو
سحر و صبح حالت مانتاب رو	و من از مالک جوی مانتاب رو
آزاد کردی فلان ماه رو و دار	
دل که خود همه معرفت است	دل که غیر تو هر که میتاسد و دست
دل که از پریشانی غلظت آینه است	دل که خود هر که خست عشق در و دست
تو ای بدست تو دادی گشت کج و دار	
خودش تر از دل مرا مید و بس	بیاد و نگر و ارادت مرا مید و بس
بیش قد تو هر قد و تار مید و بس	قائمی خوش و دوستی ترا مید و بس
که هیچ گل همه آئین رگ و دار	
دل اسبوح روح یار حمله حشمت ماد	بخی محبت و عشق همه حردت ماد
بنا ما دهن برود بهجو و دست ماد	سحر تو هم گشت و دست ماد
مرا که دام خم است این در سودار	

سک طراش آهوشی تار مار	سختیم تنوح خود اکول آن تار مار
سور رنج خود ایسے رو بار مار	سکشتی خود ایسے رو بار مار
اگر بادری از سرم سرور دارے	
ساجو ستمہ چال رعتے حال گشت	ہر کچھ گشت رجال لہر پرتیاں گشت
سورے رتو خوش مکشہ پراسان گشت	سراں متناہل سطوع سہیہ توان گشت
خرا قید رکھتیاں شد خود دارے	
در عشق تو آنکسکہ درد سہمت	ہمیتہ بردت افتدہ ارجمہمت
گاہش تو رسد گرہ س ملتہمت	لواہی ملت اگل کھایسہمت
اگر کوش ہوش بر حال غلہ گودارے	
سستم پھر تو مادر و بھم ہر دھمت	خوش آنکھ حاک دوت راسول تر گاہمت
زبان سہن چھین میت دیر ندرت	دعاش کتم و حنداں ہر ریسے گشت
اگر کیتی تو ماس چہ گشت گودارے	
زمانہ گرہ عاشق چوس دہر راد	زمانہ گرہ ہر یک چوس دہر راد
زمانہ گرہ ہر دوس دہر راد	زمانہ گرہ ہر یک دھت دہر راد
اھامی تو کہ خط و حال مت گودارے	
گھٹ بھفتی مایوں بیادیت جوہر عشق	سرور و دول و حام و دہت و دیر عشق
جوہرست حسادتیں سلسل عشق	رگج مدرہہ حاد و محو گویہر عشق
قدم رونخ اگر مل جتو دارے	

تراست ماس دیوانہ سرگراں دار	ماسر کہ میر بار ہر ماں دار
ترا کہ ہرچہ مراد است در جہاں دار	ترا کہ یکہ برید کھود ہاں دار
چرخم ر حال میں راتاً تو انداز	
میں دو دیدہ گوہرست نماشا کس	سیا کمال میں ستہاں تماشا کس
گیارہ ڈاندر اں تماسا کس	عس جو پیش تبار میں تماشا کس
سواد ار حطہ مشکیں برا عرواں دار	
تجیم خان میں بہت در نظر عیبت	راں وصل تر بہت حو تر ساعیبت
میاں مدار دوارم عجب کہ ہر عیبت	نوبت دیدن تو بہت حو تر اتر عیبت
میاں مجمع حواں کی میاں دار	
ہم ار ر ماں تو در ماطم حرد گوید	حور و صف و اہل رزم حرد گوید
چو در لعل است میکم حرد گوید	ز گشت گوی تو بچوس صبر حرد گوید
حدیث ماسکرت ایکہ در دماں دار	
معاکہ سببہ میں ستار تیر جفا است	احمدیہ تو اگر شیار تیر جفا است
ماصیار تو گر صبر ہر تیر جفا است	دلہ مستوق تو امیدوار تیر جفا است
نقصہ حال میں راد در کماں دار	
مسرور کے قافل میں قرار مرا	کسے نو کہ گوید ر من لگا ر مرا
اکس عتاب اربین پیش حاں راد مرا	میں لطف کتیم تو انتظار مرا
اکس بر نیچہ نوالی کہ جا آں دار	

مدام رلے جسم تو مدام دل خوش دار	سکار خود تو میں ستا دکام دل خوش دار
نگر رلے جس صبح و شام دل خوش دار	مکس جھکا قیاس مدام دل خوش دار
کہ پہلے مل شدت ارا را مہر پاں دار	
یہ کمال است مانتیہ محفل از دورے	مثال تسبیح تو مگر کجاں میں سورے
والا ملطف کرے ہدایت امورے	وصال دوست گنت درشتے دہدے
رود کہ ہرچہ مراد است در جہاں دار	
اگر کہنتے مامی حوری ہی حادط	میا رشوح ہم آغوش ہمیں حادط
محکمان محنت سمجھو کے حادط	لوکل بدہں رساع می سر حادط
چہ جسم رنالہ دور ماہ غماں دار	
دو یار ہم نفس ہم زبان ہم دلے	دو یار مجرم و ہمدم دم ارت طیلے
دو یار قیاس اسرار و نیرنگار دے	دو یار ریکڑا رما دہ کہیں دوسے
راغبتے و کتلے و گوشہ چھپے	
درمقام جویر شد قراح و حامم	درمقام جو حاصل شد مراد ہم
درمقام جو شکست نامراد محکم	میں امقام دیا و آخرت مدہم
اگرچہ درمیں گفتند خلق اچھے	
ہر اکہ نقد عبادت کلمہ و یاداد	ہر اکہ دور سعادت کلمہ و یاداد
ہر اکہ جو ہر طرت کلمہ و یاداد	ہر اکہ کلمہ قناعت کلمہ و یاداد
فروخت یوسف مصر کے بدگتر میں تھے	

سکوتے مگر یہی محفل قہاشا کس	دھرم تو میں ساحل قہاشا کس
دروماش درمیران قہاشا کس	گھومتے عین حیدر قہاشا کس
رحا دنا ت رمانی رخ شکر ہے	
عسم بخار عیار رفتا ید کعت	اگر گھی دل عمرہ را ید کعت
راں دہر ہر کس حر مکا ید کعت	درو حادہ عسم با شرا ید کعت
کہ اعتماد کس دست چین رسمے	
سیاکہ رونق اس استاء کم لتود	سیاکہ مترع دوع دس بہاہ کم لتود
سیاکہ ریب ہار دو گاہ کم لتود	سیاکہ رونق ہکا رجاہ کم لتود
کہ رہا سچو تو سچا بالحق بھیجے	
بھر بار حروں عیاں بھی میم	کہ فرقت ر قطروں داں بھی میم
یہ سنگ کسی درجاں بھی شیم	لگا دوش دست کساں بھی میم
چیں ناحت فلک حق احد مت چوئے	
بہر دہرے رحم من فاہ کد	کہ گویدش کہ ماتش تلاحا کد
کہ ام وقت ماتش کہ جان سا کد	صورتاش تو ایدل کحق را کد
چہاں نذر کیے بدست آمرے	
موسخار چہ شتر مدوں لا اعداد	اگر گکارا ماتش کل است صورت حار
میں سیر چین ردول سکوں قرار	تو ہم سیر قہاشا کوستان بکار
اگر رسد بکار دم بکار کل دے	

سیت حال میں اندر حوش و بیداری	دل الم و عرق نگار و دریدن
نظر نگل تو آنکھ حاشی کل جیدوں	رستہ مادہ ادت می توان بدیں
دریں چین کہ تنگے کو دست یاسے	
بد و جبریح و فکر است متلافا	دریں رسد بخت ماحدا حاط
مکیت از سر و کت و بدعا حاط	مراح دہر تہ تد دریں ملا حاط
کجاست فکر علیے در ہر سہ	
امی شادہ محو ماں ماحولی و رشتہ	امی دلداراں ماحسن دل آریے
امی حسد و مستحقاں ماسوکت زینا	امی مادرشہ جو مان ادا رعم تمہا سنی
دل ہیو سجان آما وقت تہ کہ مار آئی	
در کوئی تو ایجا ناں عشق تو مکالم کرد	ار مام دلتاں تو بانام و شام کرد
در و کرہاں تو در و کرہاں کرد	ستاتی و مہجوری دوراں تو حیاں کرد
اگر دست نخواہد متد و اماں شکسے	
ہو انرج دولت ناماں مامد	اس جوئی و ہی طاعت و این ساسے مامد
آہر چیں دور اس سراسے مامد	دیم کھان سن نشان شاداسے مامد
در ماں صیغہ مارا در وقت تو مامے	
در ہر طرم آجانے سیکو تو رنگی میت	در کوئی دہر مر رسے کو نورنگی میت
در گلشن آجاناں لے کو نورنگی میت	ساتی چیں حارے کو نورنگی میت
نشت ادھواں کس تا ما غریباں	

درود نمی کنی در دل بسیار	چون توئی دوستی رزق و شوکتی خوش
ای درود تو در زمان بستر بامی	چون تو بادهام است مار لاف تو مادی
ای یاد تو مونس در گوشه استی	
میدل بهی تو خوش ده دل بر قصد	در محفل مشتاقان نیم مله میر قصد
در حال لولا تو صد لول مر قصد	صد ماصدا خال سلسله شیر
ایست حریف ایدل تا مادی	
در درخت ماخو در سر قلم	از کج قدم ساری اری سر عظیم
صاحب اگر کم صاحب تکرم	در دایره قیمت ماقصه تسلیم
لطف آینه آید بینی حکم آینه تو فر	
آینه ای برسد یکبار را عالم	هر تسلیم بخرش اسوزی عالم
هر لحظه ماین قالم پر دم بهین عالم	مار یک شاید گفت پس مکتبه که عالم
رخسار کنش نمودن شاید هر جا	
چون درخت رانار شته حال ختم	حاک در حمار اراد کمره رنتم
ارطاقیت خود طاقم ماقصه او ختم	دی شب کله رلعت ماصدا گفتم
گفتا غلطی مکررین فکریت سودا	
سر و کلاه ای ساجو شطرم می ده	افتاد رگیت سودا سرم می ده
برگشت ارس سودا فکر دگر می ده	در دایره مینا چون شد حکم می ده
تا مل کم این مشکل ساعه مفا	

خون یمنی است در عالم ریخت	آمارش نامی در عالم ریخت
طرز محرابی در عالم ریخت	فکر خود خود در عالم ریخت
کفر است درین سخت بی خود را	
دین گردیمی سیم ما که سوار آمد	مخصوصت سیم ایش بیکت قرار آمد
ای مفتی ما حشمتش بهر تو نگار آمد	حافظت بحضرتش لوی حق یاد آمد
شاد است سارگاد ای عاشق شیدا	
مار آبی و ماین خاطر شکسته همان تر	مار آبی و ماین تشنه مگر چشمانش
مار آبی و ماین حال حریفان باش	مار آبی و ماین دل تنگ مرا بوس جان باش
دین سوخته را محرم اسرار بهان تر	
مستان که نمی مایا تو بوستند	پیوسته بهوشتد سوختند و حروشتند
هر جید که رها دارد بس پست نکوشند	بدان داده که در صطبه تنش در کشند
مارا دو ساعه برده و کوز مصالحت	
دین داده دوست آمدی عیار سالک	ارجو تو بخو میرد تنگ عیار سالک
خارج چو ریکت می عیار سالک	در حرقه جو آتش می عیار سالک
چک کن سر حلقه در عیان جان تر	
در توفیق خیرت جان بهم دل گران است	ایمان درین تاب و بیم دل گران است
خدمت حصار که بهم دل گران است	دلدار که گفتا توام دل گران است
گویی سیم ایک بپااست مکران باش	

حال دہم عشقت کہ ہے۔ لستہ	دل ہم کمال تو کھارے۔ لستہ
دور مان دل رکھ کر قرار ہی لستہ	تا بدلتا ارجمہ غبار ہے۔ لستہ
اسی سبب ہر شاک عقب نامہ داں ہاں	
ماں تو دم چھڑی سترہاں کھس	ار سترہاں تو ہمیں بیان کھس
کرداں دات بہت اریں دگر ان کھتر	ہوں تندہ لہر دستہ آن لعل دواں کھس
اسی درج کھس تھاں مہر و نشان ہاں	
ار گشت اسرار تو مالوے کر مہم	ار حلقہ طہر تہہ ایس سوئے کر مہم
رہی جو بہت مہر جس رو کر مہم	ماہور دھکا تو جو ماہورے کر مہم
تو مہر و فکے تو سر آکر ان ہاں	
راہد اگر تہ تو دل بہت مہر خواہ	راہد اگر تہ دوق تا شاہست مہر خواہ
راہد اگر تہ عشق پہلے بہت مہر خواہ	راہد اگر تہ وصل تھاہست مہر خواہ
ار بہت میراں دو عالم ماں ہاں	
رہو دہیاں میراں شہر ہاں ہاں	ہم گفت حسن ابھکر ارجاں ہاں
دار مہتے عشق بہت میں شہر ہاں ہاں	حافظ کہ موس مسکد ار حام جہاں ہاں
کو در نظر آصف حشید کھاں ہاں	
سے دایم کہ مارویش قمر مکیاں ہاں	تو دایم کہ مارویش قمر مکیاں ہاں
سے دایم کہ مارویش قمر مکیاں ہاں	تو دایم کہ مارویش قمر مکیاں ہاں
بہار ہمارے حسن خطے کھل ارجواں ہاں	

مرا که لعل آنجو هر شد غدا چون در شارب	دل در عشق اویا بد بخته یروزش یارب
لو که تا می که می نیم جمال چون مستغارب	سار خطایه شناسید خور تید چش یارب
حیات حاد دیش ده که خوش دارد	
مرا در عشق آن خانه مانند پریان مهود	لستق اوجی میم که تدبیر ترس من معقود
سور نیست شکل ما و حیرت دل مشهود	خود عاشق جندم لقمه که مردم گوهر مقصود
بد استم که این دروایه سوح بکیران دارد	
رسود این مسم در سرحد و روان غفل	در رستن باد مسام چو میا سبکد قلقل
سحر حاد است من متوق و دگر بلبل	چو در رویت بحد و کل مشود در آستان
اگر بگل انصاف نیست که خوش جهان دارد	
حیرایار لستق اورد و صند ناموس	چو من بدر خیال دندم بچرکت و خس
دلی گویم لصد حسرت گویند چوین جاسر	حدار داد اس ستان اودای شحه و مجلس
که می یاد دیگران خوش است و ماس سر گرامد	
ندم چوین عاشق بد استم در حسن خستاق	مرا در عشق او میں احساب این میاق
شکای یا چوین محسوس فی شهره آفاقی	چو دم طره استانی سرگرد خاطر عشاق
لعل صابر که در آرا نهان دارد	
میان محم حوین ترارید میانه اشک	دروغ چهره روش تر خور تید جهاندار
رتاب آتش دوزخ حرا حاتم تپاندارک	دخوی بهم این کال گر میاید آل داک
اگر از چشم جهان پیمان صابت در مال دارد	

کدرار صورت طاهرین ابوالمستی را	ماساکن کشیم جان دلستان معنی را
همگیویم جویم نیم بصورت سان معنی را	چیه اعداد است در این که هر سلطان معنی را
درین درمچه می کشیم که سر راستان دارد	
درست بگریه و سماردن را بگریه می کش	که اکثتم تار تار به صلاحت بر می کش
میگویم بدم را که خود مادام تم کش	افتراک زبانی به حد ادا را در صمیم کش
که آههاست در تاج و طالب ریان دارد	
توای دلدار است کس محروم کشیم را	بهم از سیر سر کیت کس محروم کشیم را
روح لطافه زوت کس محروم کشیم را	در سر و قد دلوت کس محروم کشیم را
درین سر حیمه تن بستان خوشان بجان دارد	
مرا آن به که مهر تو کجای حیت بگریم	کل ارباب حالیه ردیت حیمه ترسیم
چپان باشد لعنت تو که ما را هم کشیم	رحیمت جان تسلاید در کس سو که می کشیم
اکین در گوشت که دست و تیرا در کجای دارد	
تو که تادید ادر آن رنگ بلایت می	کس هم ما حیمه دل اهل صولت می
تو من بعد غرض محال بر دل اهل حیمت می	میشتان مجرعه رجا که حال اهل شکست می
که از حیمه و کیم و ادا و استبان دارد	
ز صفتی مرد و دل جوان دلدار بهر شو	معان و صبر و شوم زرد آن طرز بهر شو
سوا ما بن بست می آن شو که در بهر شو	چو عذر را بخت خود گویم که آنجا بهر شو
در تلخ گشت جاندار او شکر و مان دارد	

دلاریطریقت کوطریق محسوس	کراہ گشتی توقیف مست حدود ملحق
یزامداری متاقین می اقدار	سین حلال مخرم کوا و صاعرا ۱۰
کراہ و اہل ایمان شہاد	صلح و صلح
ہمیں کراہ و صلوٰۃ صمد آدم	مگیر طور بد و نامرں شکست دم
اگر وصول شود تا و اندر اعلیٰ عالم	عزیر دار و ایمان صالح اکا میں دم
مقابل تبت قدرت و درو استعجاب	
دل عداوت ہر یک و دوسرے کی	سمنہ عفتہ ہر کس حراں کسی کس
حیثم ہیبتہ جو در اکسی کو کشت	مراع ریزہ و یکا دوسرے کی کس
تاستی سر کراہ و دیدہ کوئی صلاح	
دلا لطر تو بد اگر پیش می ترسم	دلا گاہ تو گروید میں سے ترسم
دلا و واقعی ارجان میں می ترسم	دلا تو فارسی ارکار جو میں سے ترسم
کہ کس درت مکتا بد چو کم کسی مستح	
سیار مادہ کدو و جہاں است ایہہ بود	سیار مادہ کدو کدو کدو کدو کدو
سیار مادہ کدو کدو کدو کدو کدو	سیار مادہ کدو کدو کدو کدو کدو
ہر ایک جام صوخت بہد چراغ صبا	
مراخص عمل مست صبح اندر مست	مرا کہ کثرت عصیان کمر مار شکست
اراس پیالہ دل در ترابہ آریہ مست	کدام قاتل تالیستہ آید ارمس مست
کہ رنگ صبح مدہم رفاق الا صبا	

چند مهر و وفاست و غصبت شرع	بهین چوین صفاست و غصبت و شرع
که نشاط و قناعت را گشت شرع	راش شاه شحام است و دو حرکت و شرع
حرکت از دل و حال کوشش و صفاست	
سیاکه دیدن تو شد شفا هر دو دم	سیاکه نالو شود معتدل هم هر دو دم
سیاکه یاد که حال من را هر دو دم	سیاکه خون دل جوینش غسل کردم
اگر بدست تو خون عافیت صفاست	
دلش به گدازد دلم جو مقایس	افروغ و دوش مهور ترا در دم بر حسن
چو رساخت رشتن رقبه شکل طیسر	مدا و لعل لیش لونه بعد تلخیص
نیافت کام دلم رو لصد مرا در صفاست	
حال رویتو نیم کمال هر جت روح	نظر سحاه و حلال گویش کیت روح
حسن جو تهید و مات تو یا جت روح	لجج آب حیات تو هست قوت روح
وجود حاکمی مارا در دست قوت روح	
چو آفتاب رحمت حسن دل فرور آورد	نخا چه چشم تو صد تیر سیه دور آورد
رعل لعل دل مفتی بسا و دور آورد	مویی رلف تو حاطت می برور آورد
اگر بگویی حد گل سختی ر شعله مصباح	
عاشقان بجان من حال چشمه است	شاهد اکس شدم هم اوسته شمس است
هست رینک و سالم از دم رینک است	استقامت و شاهی رینک است
باج شاهی را فرودم از گوهر والا است	

صحت تو بہارِ صبحِ عبادت کے وہ	ہر سحرِ ہنیمِ نیر امید تو حوتِ لشکر
بہرِ دہرِ پروردگار و تنہا نہ دیو حشاں شود	آفتابِ جس ماہِ ہر دم طلوع سے مید
ارکلاہ سحر و سحر و سحر و سحر	
ہر گئی بہت ارگنِ لطفِ کفایت	صوتِ سختِ دلِ ماس مارا اقصا
مکتہ سوروں کو ہم فی دہرِ نیست است	درِ ہر دم سر و دھرتی ماس مارا حشاں
مکتہ سحر و سحر و سحر و سحر	
چو کہ ما اقبالِ طاہرِ شہتِ محتاجِ نیست	ارِ نیرِ ظلِ بہا ہم ہمیتِ محتاجِ نیست
باقی میں فکرِ دیگرِ فکرِ محتاجِ نیست	عرصِ حاجتِ دہرِ حضرتِ محتاجِ نیست
راؤ کس کس کس کس کس کس کس کس کس	
اردناست دینِ شورِ کلاستے جیکہ	درِ راتِ ہر ماں شہدِ قصتا میجکہ
یگیاں شیرِ نیکو ارِ ہر کلاستے جیکہ	آجہاں رہتارِ کلاستے جیکہ
طوطی خوش لہجے کلاستے جیکہ	
اسیادِ درِ صریتِ صریرِ تو مار	ارِ حضورِ صریرِ دادارِ تو غماز
اجہاں محتارِ رقی بہرِ تو کلِ جستیار	آجہاں سکندرِ طلبِ کردِ بدادش و درکار
خضرِ لودارِ دلالِ جامِ حارِ تو	
مس جویم چن ترا میک حرارِ عالمِ سنہ	لیک و زنتِ عبادتِ جملہ قبلِ مقامِ است
بر ماں چوں آدمِ اینست ورمِ عالمِ است	اگرچہ حورِ شد ملکِ جہنمِ دہرِ عالمِ است
رو سمانی کس کس کس کس کس کس کس کس کس	

یزداد سارک فال گرد و سرک	سپه مقام سر و جاد و مال گرد و سرک
سپه آند و مک ال گرد و سرک	ملو و کاه طایر اقبال گرد و سرک
سپه اند و سمای خیر از سبب تو	
سپه مدت هر سوختن و شکند	دولت امان که او سپه خود را بکشد
سپه د مارگو مست و سر و مکین	حافظ اند و حضرت لای سبب سر
ارامیه عموماں تحت جهاں گشای تو	
رست و سر و سر و سر	دکتر و سر و سر و سر
دوب و سر و سر و سر	مکتب و سر و سر و سر
دوب و سر و سر و سر	
رزم و سر و سر و سر	کریم و سر و سر و سر
رزم و سر و سر و سر	لعل و سر و سر و سر
ارامیه عموماں تحت جهاں گشای تو	
رزم و سر و سر و سر	کریم و سر و سر و سر
رزم و سر و سر و سر	لعل و سر و سر و سر
ارامیه عموماں تحت جهاں گشای تو	
رزم و سر و سر و سر	کریم و سر و سر و سر
رزم و سر و سر و سر	لعل و سر و سر و سر
ارامیه عموماں تحت جهاں گشای تو	
رزم و سر و سر و سر	کریم و سر و سر و سر
رزم و سر و سر و سر	لعل و سر و سر و سر

دست بهار مگر دره سبک یار گیر	حد شاسته در دهن قرار گیر
می پس ناه سرج او پستار گیر	نویسمت نشود رلف بخار گیر
سگر بر دلا و غم شراب کن	
این عقد دماغ بوی خوش کس	چشم چویش تو سوی قبح کس
لایع دوق بر لبش قبح کس	بهمچو حساب دیده بر دق کس
دین جاره را قیاس اساس حساب کس	
پیش از همه چو چشم برویت کشیده ایم	عشق تو از دل دل حال مرده ایم
ای سیه فامیده و دادار مرده ایم	ماکت خویش دهری ترا آرزو ده ایم
ما دشمنان قبح کس و ما مغتاب کس	
را آگاه طر دشتیوه این سر خوشی نیست	را آگاه هم طریق عامی نیست
را آگاه از شراب طرب قدسی نیست	را آگاه رسم و عادت عاشق گسی نیست
ما خصم باوه و من و دل آگاه کس	
هر حید دل به پیش تو از حال مصوم کرد	مهرت شد چونند که در اوان چشم کرد
چون خمشتن بهار عیاب متروم کرد	خورشیدی از مشرق ساع طلوع کرد
اگر برگ عیش سیل طبع ترک خواب کس	
رو یک عظم المجد جمله لک شد	رو یک مکوت حکام همی شد
رو یک از مرار عیابم گره زد	رو یک حیرت از سیرا گره ناکند
از بهار کاسه سر بار نه اب کس	

ما را رسالت تو مهر است یا وفا	در کوئی تو بهتیه نسیم است و یا صدا
دیار تو دیدیم و میست است دعا	خانه صال میگوید در رو دعا
بار و خاسته دلائل تجاریک	
گداجت سحر که گرد حصول کام و نشد	گداجت دیده که نسیم صسم سام و نشد
گداجت دل که کسان با اسطام و نشد	گداجت خان که سود کار دل تمام و نشد
خویشیم درین آروسی و خام نشد	
مدان سپید که نسیم جو لعل کل لب لعل	مدان بر خاکه پیام جو احوال لب لعل
مدان بوس که کم من با حایل لب لعل	مدان طعم که سویم ستی آن لب لعل
چه چو دل که دلم افتاد و سوچو خام و نشد	
جگوه بر میراست پرده کوثر دل	که چو لعل صفتش فتد کوثر دل
سحاب عشق تو چو لاله در کوثر دل	روست ده مرغی صید کوثر دل
که دیده در ره خود نسیم و نام و نشد	
پیام داد تو می پیرت مار دانا	پیام داد که نسیم صد دست مار دانا
پیام داد مرا من توست مار دانا	پیام داد که تو بهیم تست مار دانا
بند برید و در دل نسیم نام و نشد	
ملاکعت که ما تو شراب استم	ملاکعت که من شمع محبت استم
ملاکعت که روز سیرم تو گد رم	ملاکعت که سیر محلس تو تنوم
شدم جرئت خویشش عین غلام و نشد	

سبیل عشق بحر رحمت ساقی	درین مقام ملالان هم گو که مسهم
کرت بود که ماسی تو در جرم محرم	گو که عشق مسی دلایل راه قدم
که من نخوش نمودم صد اتهام دلشد	
عنان که ساقی مطلب روغن بود	عنان آه که بر من در طرب مسود
عنان که یار رحام قرار و صبر بود	عنان که در طلب گیم با نه معصود
بسی شدم نگذاشتی بهر گرام دلشد	
در بوی و در دکه زار من آن نگار آرام	در بوی و در دکه زار من آن نگار آرام
در بوی و در دکه زار من آن نگار آرام	در بوی و در دکه زار من آن نگار آرام
اندک خراب چاهای رنم تمام دلشد	
سود عشق تو دوست یار جوهر فکر	ماین کاه سحر اردو گو تو گوهر فکر
بگفت مفتی دوران حیان بهر فکر	بهر حلیه زانگیت حافظ ار سر فکر
میان طهم که شود رام و آن نگار شد	
من آن کلم که بر بهت نصارت جسم	روح انجم در و تن صیراء انجم
ولی عالم صوت یقین که سم	حجاب چهره جان منتود عمارت سم
حشامی که اریں چهره پرده بر جسم	
رنگ سم و عرق مجید ایوان است	رنگ اسم و عرق مجید ایوان است
ساحسده و طلی ام آستان رشت	حین قس سیمایوس حشامی است
زوم نگار شمس رصوان که مرع آن جسم	

مرا بدست در صواکن دجست بیا	که برکت نهیایم عید دوتا
گدر بسا جل کو ترسوس آب صفا	مرا که مسکن جود است سر دل و نادا
حیرا کاسے حراما تیاں بود و طعم	
در لم دور و کسے چہ ہر سوم	گرہ رکار و مہرستہ منہ مکتوم
اران ماں کہ را در لعلات ہر دم	عیایں تند کیرا آدم کجا بودم
ریح و درد کا عافل کا ریخویشتم	
اگر کسے ستودم رہاے عالم قدس	لعل کرم کسے رو کسے عالم قدس
اگر بیت دلم را ہوا عالم قدس	چکوہ طوفان کم در صفا عالم قدس
کہ کسرا چہ ترکبختی مہرستم	
سیم رلف تو ار کوئے شک تو اید	دل ہرستہ من سوئی مشکے آید
سوق دحد تو سر کسے آید	اگرچہ دلم ہی مشکے آید
عجب مدار کہ ہم درد آموئے ختم	
سوردار تہجرت دل جزیر حق شمع	مرستہ سور و گداز دلم جزیر حق شمع
اگرچہ لورہ برسم ارفیق حق شمع	طرار پیریں رکتم مدح حق شمع
کہ سور است بہا دروں پیر ہم	
سوست میفتی تہدایم ہر تو ہے یا	عشت فردوسی و مار تہدایم ہم حوار
در دہی ہر دو غاماز دے حور ہرا	پاؤں تہدایم حصار میں او دوار
کہ ماد حور تو کسے شمع در مس کہ مسم	

دل ہر اکہ سحر و درسیب در دانش	سیرا کہ ہمیں کے سرسیت سانا من
نسب بظرف شرمگ دست در دانش	چو شکست صارف صراف دانش
بہر شکست کی پیوست تارہ شد دانش	
ہر اکہ مادہ کلرنگ سکورد و دست	نام قصہ ہجران خود سمر و دست
رنگ خود دل شیکاس سیر و دست	سیر ماد صا مانہ کہ مرد و دست
روح دیدہ مالود نھر عدالت	
میں گزشتہ حیرم کہے آرد	میں قنادہ درار و دل کہے آرد
میں نہ متہ دار الحک کہے آرد	میں شکستہ سیتا لحن کہے آرد
لسان یوسف دل ریہ رکھ دانش	
دل و مشورہ تہا سیرا لحن خواہ	ملکت القدرت سیر سہاں خواہ
اگرچہ کہیں رہم و عمت اماں خواہ	حالی کہ مگر عدد رہاں خواہ
اگر حال ستہ دلاں سوخت دریا دانش	
دلگستاں ہم سیر کوئی آوت ہم	خوشاوی کہ میر خود آستان ہم
روایہ دل و دانش صد حفا ہم	کھا است اہل لے تاکہ شرم عہد ہم
اگر دل چہ بکشد ارور گاہ ہجر دانش	
رسید سرم او عشق تو ہر اکہ رسید	کہ در ہوا تو زین طایر دل نہ رسید
اگر نہ در شکر دل آستیاہ گریہ	بے تدبیر نہ شد عشق را کارہ مید
تبارک اللہ ہی رہ کہ میت ما دانش	

کمال تو کو دل ماں میں تو درجست	ساں تو کہ ہر شان ساں تو درجست
آں لو کہ ہر آں اس آں پر جست	بر ماہ اور گل گل سال برے جوست
دلے رستم تو در عجبی کرد ہبا لسن	
نکار مس جو مایہ حال بسجو ہم	سید ام برید جوں حد گ خوش ہم
اگر دست من افتد وقت یک بجم	نمیرم آسیر لعل و دست خواہ دہم
کردا دمس نشاند رکزد دست افش	
سر رشور محبت مرست عد لعل	خار و شدہ دامن سے کم لعل
نگہتے سہراں ماں باگت بل	سحر طرب میں سے شدم ار لعل
نوبے حافظ خوش لہجہ خوش کائنات	
ہزار سکر کہ دلدار دلرو دمسار	نور کہ قدم سو میں نباید مار
چو اریسم وصالش سبک گلش بار	صدا یہ قدم گل ساح روح بختہ مار
کجاست بلبل جرسگو کہ مردہ آوار	
شرف ہیں لو عرض رہیں جبر و شرف	اگر تو قائم ہم با گلش جبرست دوست
مرست مائل ہیں لبیں رحبر و دوست	بہیم در بر دم بعد از رحبرت دوست
چو کعبہ یافتیم آیم رست پرستے مار	
ماہ در میر عفت نہخت حواستہ ام	رست میں خود مار رحبت خواستہ ام
ار رقیب مہربان رحبت حواستہ ام	سے جیں سحر کہ رحبت حواستہ ام
کہ با تو شرح سحر نام خود کم آغار	

دل از غصه سحر خیز شود حور مسد	دام رلف تو دام بیان کسد
اسید قد تو سید استم رخت ملد	ولی ملطف حد امد پاک خود ارجید
اسیم رلف تو سیم خود استم رعد و ار	
تمام کتب فرست مار سہولت حست	ادب عشق مرا چون سق زہر کشت
ستم ر ہجر تو حستم ار جہاں مرد مید و حست	ار اں رہاں کہ حست ہیچو ماہ و بہر خود
اسید وصل حال تو داد حام مار	
ہ سر عشق تو مکتوم در جہاں ماند	وصال مار سر یم مثال جان ماند
ہیچو پیوستہ اس کجاہاں ماند	چو گل شکستہ شود و گر ہر مان ماند
دل مرا کہ نسیم صباست محرم رار	
عکسہ ہم سیر مار حست مور کسد	خون مفتی میل ہر ستر و شور کسد
عصار خاطر جہتیم حصم کور کسد	رقیب دیو صفت چوں تمام رور کسد
تور دس خاک ہر ہیچا طار مقیم ہار	
مست شوقی دو دیدہ ام کہ میرس	لوسے رلفے تمیدہ ام کہ میرس
درد و غصہ کتیدہ ام کہ میرس	حبیب عقیلہ دیدہ ام کہ میرس
رہر ہجرت جہتیدہ ام کہ میرس	
ہ عیان رہاں آہر کار	ہاں شکستہ گمان و آہر کار
گستہ ام در جہاں و آہر کار	دادہ ام دل بجان و آہر کار
دل بکسر کر دیدہ ام کہ میرس	

چوں شوم مسلسلہ در لطرش	ایک صورت در آدم برش
عیسیت رحمی بریں دو حیت تری	آسیجاں دہر ہو خاک درش
سے رود آب دیدہ ام کہ میرس	
مس سرخو خوار رانست دوش	مس لہو خوار رانست دوش
مس بہوش خوار رانست دوش	مس گایت خوار رانست دوش
سحائے تنیدہ ام کہ میرس	
عام سوداچہ میرے کہ گلو	تو لعل چہ میرے کہ گلو
مل این گشت گریے کہ گلو	سویں مس لہ چہ میرے کہ گلو
لب لعل گریہ ام کہ میرس	
اسی تو ماراں بیو فائے حویش	مس جہ سارم ماہ صغائے حویش
مار گویم سارے حویش	سے تو در کھنڈ گدائے حویش
رنجیائے کتیدہ ام کہ میرس	
دور ماتیں ہر قریب رہ عشق	اک دم حوشت نصیب دور رہ عشق
گفت مصطفیٰ لطیف دور رہ عشق	ہمچو طاعن طعرب دور رہ عشق
مفت رسیدہ ام کہ میرس	
حاماں ترا کہ گشت کریں مستلا میر	حاماں ترا کہ گشت کریں مستلا میر
حاماں ترا کہ گشت کریں مستلا میر	حاماں ترا کہ گشت کریں مستلا میر
بیکار کرد و قصہ ریح اشما میر	

میں نے

مشکل خود در وراق قرار بہت رسیدگی	تا در وصال وں سا ارمہ -
لاکس کہ گویت کہ تو را بایسدگی	نقش حقوق صحت احلاق و رانی
در لوح سببہ مالک کس و نام ما میرس	
راحا کہ فکر عادل طمع ہمہ نت	راحا کہ بین کامل قلب سایہ نت
راحا کہ ہر حائل جوی رحیم نت	راحا کہ نصف سال خلق کہ نیم نت
حرمی مکر وہ عقول و ماہر ایں	
ہر حد حال میں سدا مال درد عشق	لاکس سدا دل ریاں قال درد عشق
علا کہ ہم بر توں ایں حال درد عشق	علا ہی کہ روشتت شود احوال درد عشق
ار متع بریں نقد را دہوا میرس	
اند دلہم وراق تو میں نہ دو غم مرود	درد در آہ سرد و شب نالہ نمود
اما ہر اندوہ ہم نگار سود	ہیچ الہی رحالم درد و یسین سود
آئیں کہ ما تو گفت کہ درویش را میرس	
ای دل بحر کلام محنت دگر مگر سے	دسال لہاں رہا در طلب سایہ
حراب بیدہ چہرہ تاب دگر منو سے	اردلیق نوسن صومعہ نقد طرب کھو سے
یعنی رہاں سحر کیا میرس	
در بحر بی و طرب آب عشق میت	در آہاب عیت قریح تاب عشق میت
در سجدہ سرور تو بحر آب عشق میت	در دتر طبیب حرد تاب عشق میت
ایں درد و رخس و نام دوا میرس	

ماقصہ حمام و حمام را نخواهد ایم	ماقصہ خطا و خطا را نخواهد ایم
ماقصہ یهود و نصارا را نخواهد ایم	ماقصہ مسکین و دارا را نخواهد ایم
ار ما کر حکایت هر دو فامیرس	
مس ملاح مهر تو نام بر دست	مس بزم غزل عشق تو حاتم بر دست
مس کعبه تو حجاب جام بر دست	مس دق سوز عشق تو دالم بر دست
ارد دره پر سرس جال ماد صامیرس	
رد در اول جو عشق تو رجود گریدم	آسائیم بهت مادر دم دیده ام
سرخس حال آینه بخت کتیده ام	مادر کن تو یار که من آر صیده ام
ارد یگراں سیرس دمس و خدا میرس	
مثل بخار شمع دل من کین حورس	هر دو لعلش جو شهید و سکر صبر سیت کو
در عشق اوجیست بهت گشت کو	حافظ رسید بوم کل معرفت بگوئی
در یاب وقت را و رجون و جوامیرس	
ای دل عشق با عیان شکمال تو	یکسره زور یاقوت حاد و حلال تو
در وصف حسن اوست حبیب قیل و قال تو	ای آفتاب آئینه ارجحال تو
دلف سیاه مجمر گردان حال تو	
رنگ دگر نمایه جان بگ تو نمود	خارا دلم عشق تو بهر دم آر نمود
گوید آه گرم در برادر صیده دود	صحن سحر آید پیشترم لے بر سود
کیس گوشت میت در جو رحل خیال تو	

شیریں زکرت مرا ہر زمان	بیرتہ روز و شب ہر لحظہ ام دماں
تا میتوم رطالع مسعود کا مراں	تا پیش تخت شاہ روم تہیت کہاں
کو کفر دہ زمزم عید وصال تو	
تا عاشق کہے تو سناہ رس شود	تا میل تو یکا رس ماد مست د
تا عرش و الحلال مرا خوش طرس شود	تا آسمان حلقہ نکوستان مس شود
کو عتوہ راز کو سپو طال تو	
تا رعت ارحطاطلم رس طال کم	از میستی رس طالع ن بہا کم
تا کی وفا بہر تو ہے یوفا کم	اور میں شاہ عرس کہ ہیں حاکم
شرح میا رس کہ خود یا مال تو	
ایجاں عشق عارض رہیں جگہ	در تابعد یارہ سکیں جگہ
ایدیدہ تو مدیدہ جو میں جگہ	در حین نفیس دل مسکیں جگہ
کاشفہ گفت ما رس شرح حال تو	
آہست گل بگل جیس راجوش کرے	بیرتہ رم کل تو میاں شگفتہ حاسے
ریاست شود و کل تو زج رقم رکشا	رفاستہ کل رو رستہ درے
اسے نو بہا رہا رخ فرخندہ مال تو	
بکر مقام عشق کہ محمود را یا ر	دار دہیتہ بر سرِ غر و لصد نیاز
کہ کف ہر من جو در عشق گشت مانو	سطوع قر قش قد صورت دست مار
لحرا لیس بر وئے مسکین مثال تو	

بر اوج عیش و سرور ای باد ساه چس	بر اوج عود جسمی ای باد ساه چس
بر اوج مال دولتی ای باد ساه چس	بر اوج مار و نمستی ای باد ساه چس
یار باد و القیاست زوال تو	
بر روی مهر و دروغم هزار تو	هم از حال بد حس و متذات تو
رخا صفت تفسیر و تفسیر مار تو	این نقطه نیاید که آ، هاء و و
هکسی است بر پیه من بحال تو	
مستی بر ساه و بحر عشق که کیست	آنکس که عشق یار و مکرید ما کیست
ناکس که مرست که طاریب مول حیست	عاطف و دین کد سو تر کماں لسی
سودای کج مکر که ماسد بحال تو	
ای باد ساه صحت بد باغ دیده	سر سار حالت مر فصل باغ دیده
از دیدت ماستد یکدم فراغ دیده	ای باد و روح و روت و روتش حراغ دیده
باد و چشم مست کس در جان ندیده	
مسم مدام دارد این جسم می برست	بر قلم از نگاهش سریت هم بدست
حال دلم بداند دلدار است	در قصه جان ریشم از روی چشم مست
گاه این کین کساده گاه این کماں کشیده	
خشم است و وجود ای در ما لطافت	مل بر دست مگر بد صد مر ما لطافت
سگین دلت یار لاکس ما لطافت	همچون تو ما ریمی سر تا به پا لطافت
گیبی نشان باد و پای و دیا در دیده	

ماکی مرالعتقت ماستد هراست شکل	ماکی مرالعتقت ماستد هراست شکل	ماکی مرالعتقت ماستد هراست شکل
ماکی کورتول ماستد چومرغ نسل	ماکی کورتول ماستد چومرغ نسل	ماکی کورتول ماستد چومرغ نسل
اور رحم ماوک تو در خاک و خون طبعیده	اور رحم ماوک تو در خاک و خون طبعیده	اور رحم ماوک تو در خاک و خون طبعیده
رین انتظار جویم اریده را ید	رین انتظار جویم اریده را ید	رین انتظار جویم اریده را ید
ار سو ریسیه هر دم و ددم سر را ید	ار سو ریسیه هر دم و ددم سر را ید	ار سو ریسیه هر دم و ددم سر را ید
حول عود چید ماستد در آتش آریده	حول عود چید ماستد در آتش آریده	حول عود چید ماستد در آتش آریده
هر را ید که دیدم اریده را ید	هر را ید که دیدم اریده را ید	هر را ید که دیدم اریده را ید
هر را ید که دیدم اریده را ید	هر را ید که دیدم اریده را ید	هر را ید که دیدم اریده را ید
سجاده ترک داده بیا در کسیده ۱	سجاده ترک داده بیا در کسیده ۱	سجاده ترک داده بیا در کسیده ۱
در راه عشق بچین شد سوز دلی حافظ	در راه عشق بچین شد سوز دلی حافظ	در راه عشق بچین شد سوز دلی حافظ
س شکله مار گویم که مدلی حافظ	س شکله مار گویم که مدلی حافظ	س شکله مار گویم که مدلی حافظ
گرافته دستم آن میوه مار سیدیه	گرافته دستم آن میوه مار سیدیه	گرافته دستم آن میوه مار سیدیه
حاروی شلم در دل اضطراب زده	حاروی شلم در دل اضطراب زده	حاروی شلم در دل اضطراب زده
در سرای محال فته نو دوا آب زده	در سرای محال فته نو دوا آب زده	در سرای محال فته نو دوا آب زده
استه میر و صفای سیج و شتاب زده	استه میر و صفای سیج و شتاب زده	استه میر و صفای سیج و شتاب زده
لش حره صها س لعل و دم تر	لش حره صها س لعل و دم تر	لش حره صها س لعل و دم تر
سکوتان همه در سکوت شست کمر	سکوتان همه در سکوت شست کمر	سکوتان همه در سکوت شست کمر
دلے ر طرف کله چر بر سحاب زده	دلے ر طرف کله چر بر سحاب زده	دلے ر طرف کله چر بر سحاب زده

لش و حرم صہبہا لعل و یدیم ر	گلشن کو محبت ر لب جیکد گو چہر
ہمسد بدنی عاشق ر تہر مار حرم	سو کتاں ہمہ در سد کیش اسہ کمر
ولی ز طرف کلد خیر بر سحاب زدہ	
شیر عشق و محبت لسوق نوشیدہ	سرا و عشق پیئے وصل یار کو نشیدہ
کچھوش بر دم ولی خود حشش کو نشیدہ	شعاع حام و قدح نور ماہ پوشیدہ
عدا ر غمگناں راہ آفتاب زدہ	
ر مار و عمرہ حادو گراں شیریں کار	ر مار و عتوہ تیریں لہاں شیریں کار
ر مار و علوہ رسا قدان شیریں کار	ر مار و سربدہ ستا بدان شیریں کار
شکر شکستہ کو کل ریختہ ر ماہ زدہ	
ر ہر طرف مطر میرد عجب و رحمت	مستام حالت معطر در آئینہ رحمت
برو ہی اہل دانا مار مند در و رحمت	آرمہ ساعر عشرت و مستہ رحمت
ر حرمہ روح حور و پرے کلمات دہ	
ہر کو تن صاحب برمت ادرب آوار	ہر کسی است رسا ماں پیش خوشتر سار
سر و حملہ در حور می بہت کیسہ مار	عروس محبت در ال حملہ ہر ایش نار
کشیدہ و سسہ و سرور گل خضاب زدہ	
دل پر دیدن آن شد شادمانی حمت	رحم و گل ر نسیم ر یار تن شگفت
رمان بن بسج و رساتس گو بہر صفت	سلام کردم دامن سر و حدان گشت
کراے خمار کیش مطلق شراب زدہ	

نکست کجایے تخلص در ہے	کس پہلوئی ماسیر کی تکلف ہے
ولی تو صورتِ جہاں خود ماسک	کہہ کر ایس کہ تو کردی روی حکمت در ہے
ز کیم خاد شدہ خیمہ در جوابت دہ	
ز دم الب ماریر کاں جاں ہرید	کہ سرکشاں جہاں رکشد ستاں ہر
رحاں بچھرت ماسدہ حملہ مادہ ہمد	وصال دلت حاویدہ ترسمت بر ہمد
کہ جعتہ تو در اغوس بخت جواب ردہ	
نشو رعرعہ جام وچ سر سرسب	بگیر از منی درخت جو عام منی در دست
نشوق محال و ماتس مست و مادہ بیت	فلک نسیبہ کس تہا غمی دین خہست
سیا سین ملکش دست در رکاب ردہ	
بجہر تن تو مایکس در مراد ملک	کس تلامی عمری کی کردہ تو تلف
نظر تو رطرت کس گدو رطلہ طر	خرد در بلہم عیش برائی کس شرف
رام عرش دودھ بوسہ بر خاب ردہ	
اطاعت امرش جوں سماؤ ارض کد	جگہ ہفتے مافاشش لعرص کد
کسے چیاں درس ہم طول لعرص کد	سیا میکدہ حافظ کہ سر تو لعرص کد
مرا جعفر رد عالمکے مستجاب ردہ	
مشک جعد تو دیوانہ بہت در راہ	مد و چشم تو ہستیا رہست دیوانہ
کس چو شد رخت پر نور کا نشانہ	جہاں ردے ترا ستم گنت پیراہ
مرا ز حال تو ما حال خویش پروانہ	

حرکہ بمع نوا میں عشق می فرمود	حرکہ کا احدا کہیں عشق می فرمود
حرکہ سد سہا میں عشق سے فرمود	حرکہ عید محاسن عشق می فرمود
سوئی حلقہ رلف ڈگست دیوار	
مرا یاد تو کر کل میا درفت چہ ستد	اگر عمت صفا در بہادر فت حد شد
حرکہ عشق تو در اسدا در ف حد شد	سوئی رلف تو گر جاں سادہ رفت چہ شد
ہر ارجاں گرامی خدا سے حامی	
سہ رسد و نامق ہزار سکر و قد	سات ہم کلاس بھی خورد سو گد
دو عارض صبحاں داؤس و داؤد	راؤس صبح ریہا سی او بجا سی سند
بیر حال سیاہی کہ دید ہند	
میں سکتہ رہ عسب نظر کشادہ دوس	میں سکتہ رہ چیرت رواں سدا دم دوس
میں سکتہ رہ عسب کلہ مباد دوس	میں شکستہ رہ عسب بیا متا دم دوس
نگار جو یس چو دیدم درست یگا	
اگر چہ حال میں ار فکر عید دل سدا	ولی ہو در راحل عشق پر مرد ش
علم رہ سر سودا یار جوں مگر آت	چہ نفسہا کہ را نگین جیم و سود بد آت
میںوں مارا و گشتہ سدا سدا	
مرا سدا و جاہت میں ایسا لے	مرا عہد نگار ست منتقل جائے
مرا سدا سر طما و جو بخوری ہر تے	مرا دہ در لب دوست بہت بہا لے
کہہ رہاں سرم حرہ دیت میا	

سجاست مرغ دل اگر کسی تو در خسته	مدام رخصت تو دار دیو هر ماں سے
مراد و اول این دل جوتن تپسته	مزد و حال نصدا و شمع و لسته
از شمع رویتو من چون رسد پروا	
مراد سران لدا و صحرای آواز	مگویش چون برسد ران منم سور و لغوار
اگر تو منی عشق و هم من هم راز	حدیث مدرسه و حاله مگو که مار
تا دور رسد فاطمه و این منجه	
عشق تاسه مارا گرفت است	عشق تا دور تم سونا گرفت است
عمر در حق من تا حاکم گرفت است	عشق تا دور لم مارا گرفت است
سرم چون لعل او سودا گرفت است	
لست شکا گویا چون سات است	لست چون تبدل تیرین رخت است
لست چون قد و حاکم شعلات است	لب چون آتش آب حیات است
راش لسته در گرفت است	
رعد عشق دل دارم سحاماں	مردیم از ابل شد گوهر افتاں
مر این سینه ابرو پرست جوتاں	پامی جتم عمر بیت کر هاں
هواسے آن قدر عمر گرفت است	
چو اکام دل خود رو کھویم	چو مادر عرصه عشق کھویم
چو مادر یاد او مردم مویم	چو مادر سایه الطاف او دیم
چرا و سایه ارا گرفت است	

سدم عاشق لعل مجو مدین	سدم عاشق ردی از حسن دین
سدم عاشق نقد لب مدین	سدم عاشق سالی لب دین
که کار سالت مال اگر فته ست	
عوا احترامی شمارم احترامک	قدار ختم مگر جوهر اشک
مگس در گوشتواره این در اشک	رورهای دو ختم گویهر اشک
جهان رلو لوسی لالا گرفته ست	
حیا در دیده آهوست امر در	عزال دشرم در در دست امر در
سر بر صید بر راوست امر در	لبیم صبح عمر بوست امر در
اگر یاریم ره صحبه اگر فته ست	
مرا یاد تو دارد دیده را تر	مرا لعل لبت دارد چو شکر
مگونه مفتی دوران مسر	حدیث حاسلای سر و سمر
بیاد قامت مال اگر فته ست	
میم چو رکف نور یک شمع حمارا	کم می کم در دست می دست باز
چون بنو در کله چون گویم من ای گنار	دل می در در دستم صاحبه لعل دار
در داکه در بار بهان جوابه سدا سکارا	
آبیر شمع چو بافت نواد که بیامیر	صلح حوالات مان نوایز بنیر
گویم باید لغات کیرم جو حام لیر	کتی سکت حکایم ای ادر بط حیر
استدبار میم آن یار شکارا	

دقت سحر حاصل می کند چه فلتسل حوش جوایه دوش نسل در حلقه گل دل	نکر تو در جریان شور و دغا و دهم در حلقه گل دل عشق جوایه دوش نسل
نات اصوح هسوا یا ایها الکای	
دارم همیشه در سر جان حوصل تسور من بخت اس مکتب بیت مود	رحیم قه حیرت هستم مدام مقتول ده در دهر گردن اسب بیت اصول
یکی سحای یاران و صفت تمار یار	
حام حوگت عاشق دست از جهان در در حتم مست با چو کار دل ماهر	اسب محتار شوق در عرصه و فار آن تلخوش که صحو ام الحامقین جوهر
استی لما و لعل من تله اعدارا	
کو خشت سلمان کو قف هرور کو قرار و دیدن کو رستم دلاور	کو رب مردم عترت بلقیس حو کبر آفت سبکده جام حمست سگر
مار تو عرص دارد احوال ملک دارا	
از مار گریه یا ایجان من بیامت کس عرص مین جان بر روی تمقا	در عشق خود لوار مد کوس تنهی سنا ای صاحب گرامت سگر له سداست
ارور می عقد می کن در دوش منوارا	
که حال من نگارم یک سینه دما دل را به مهر جام هر گره نگسلاند	لاری مطره انک ابر حنیم حودسا که مطرح لیاا این پاری بخو
در رقص حالت آرویران بار بارا	

ایں حبیب جاگ ارا حرقہ جان بدورد	چوں وقت حمالت از دست تم فرورد
بہر حق جو کویکے در حاکم فرورد	سر کتن مشکوچوں شمع از بخت بسورد
دلیر کہ در کف ابو موسیٰ ست سازا	
خو ماں کس حلی عشرت دامن عمراد	خو ماں کھاوہ مار ہم عدو شان عمراد
خو ماں سر کچوں بہرہ جہان عمراد	خو ماں پیار گو سختہ گوی عمراد
سلف بدہ تبارت یمن پارسا	
گر تو حد ایسے نگہ در خود پرستے	دہشتیش تو تنوہیت از خود دل پرستے
گراں کوی تو از من اس بکتہ داکل رستے	بہنگام نگہستی دوش کوش رستے
کیں کیمیا سے قارون کھنڈ کارا	
گردم بدست دوزخا عیس حرم دادم	در شوق کوئی حاماں حر بحر روماد
راہ پر بہ مار اچوں حکم برداد	در کوئی یکامی مارا لگہ روماد
گر تو بھی ایسے نصیر کس فصا را	
اور اش محنت سخن بر اینا حرفت	آریتن انصاف نصیر اینا حرفت
کھا بیتن وعالم نصیر اینا حرفت	آسایتن دو کیتی نصیر اینا حرفت
بادوستان مروت ماو تہمان مدارا	
بہر تن مل جیو اور در تند رسیدہ دود	رستہ سینہ دم دو بہر تن مل جیو اور
مفتے کجہ دوزخ دین عتق اپنے سو	حاصل کجہ دوسو تہ اینا حرفت لے آلود
اے شیخ پاک اس مسجد و - - - - -	

وصل خانہ وصولت جو میثاق	عم مجور جو قیمت تو مستحق وقت
شد ازین مکتہ تسلیم و رضا حاکم	صحیح مقرر جس مامل و حوتہ گشت
ما رکم کس کہ دریں مانع ہے چو تو شکست	
مکل بسید یکہ این مکتہ پسند است	مکل نصید کہ این قول بہ اردو دے
مکل چو نصید گھسا کہ گفہ ہرے	مکل سجد یکہ اردو بہتہ رکیم دے
بیچ عاشق سخن ملخ معشوق نکشت	
تا ابد لوزم عشق سامتس برسد	تا ابد طایر خلاص بدش برسد
تا ابد شکر الفت کھلاست برسد	تا ابد بوسے محبت مستامتس برسد
ہر کہ حاکم و رسیخانہ بر خسار رفت	
مستاک کیس تو بدیم طلبم من نصا	دزد و ازم رتو در دل رلیم بحث نسا
موضن ازم بتوار کجرو منو بہر تیا	در گلستان ارم دوش چو ازلطف ہوا
زلف سنبل ز لیم بھرے آشفست	
گفتم اسی حشر شرم باہر مانیت کو	گفتم اسی کج عالم ساعراں میت کو
گفتم اسی برم کرم طرف ردایت کو	گفتم اسی سید جم حام جہانیت کو
گشت افسوس کہ آن دولت میدار	
زبان آہ نہ سچ و مر قمری لعل	حاصلت نیستہ مادل ملع مری لعل
ارینے شوق و مستعدین مرقم لعل	کرم داری رس حام مرصم مری لعل
در بقیوت موک مترہ ات باہر	

سحر عشق زار در سترج و سیال	سحر عشق زار در شعله آتش بدین
سحر عشق زار آتش بدل در حال	سحر عشق زار آتش که آید بر زبان
ساقیامی ده و گدانه کن این کشت و کشت	
آتش عشق جو سورم سر لانا انداخت	حال من رخت خود دار کو بصر انداخت
مرفقی عشق جوار عشق در عوا انداخت	اسک حلاط خرد و صبر در یاد انداخت
حک که سور عم عشق بیارست بهفت	
واعط شهر از مسری کرد کعبه را	لیک بود در مع غیر از حامی تشویرا
ای غریبان در خواست مبتلایان تقریرا	دو من زار سجد سو میخانه آید سر را
حبیبیت یاران طریقت احدا برین بدیرا	
ما بریدان چو سو علم از فعل بر خود برد	ما بریدان چو ملو نیم اندرین جرم برد
ما بریدان چو نیم شمشیر بر گول	ما بریدان ز سووی کعبه حمل نیم گول
رو سووی خانه حمار دارد میر مس	
حک که ما اولها ما بر خود دست ایم	سووی او گریه ما سووی دیگر چو نیم
ما میسر اسیر چو خود چو نیم	در جزایات معان ما بریم سرل سویم
کاسحین رفته رفته در عهد ازل بقیرا	
حال من کس دین ویت در اطلالی	ما سویم من ازل سبت کد ان عیسی
بریم بر سر خار سب یارب یارونی	ما دل سگیت آید سح در گیر نشی
آه آسار و سور مالک ستمگیرا	

بیت

ماذعین و طرب ہر دم بحام افتادہ	حال بحام شکر عشرت کام افتادہ
میرج دل اصدیہ جمعیت مدام امداد بود	ہر بخت آمدت من مدام افتادہ
رلف کننادی دست ماتت بکھر سا	
مرد آن بابتد کہ در میدان عشقت ہستم	مرد آن گویم کہ اگر عمر بوماسد ما رزور
حول در دور و درون رسیدہ ام شد آہ ہر	روی جوت آینی از لطف مرا کشف کرد
راں سحر لطف حولیت در تعیر ما	
اسک گزگرم کار انک بیتہ اگر آ	جو بیں را سو حتم در آسن حنقت چونکا
آن صلت جویم ما آن حیوان بیتہ آہ	ما در رلف تو آمد شد جہاں برس سیاه
مست حر سو دگر لعت بیتہ این تو قمر ما	
جیم مست ارمی حس تو ہر دم ہر جو	بیتہ مات تو جان و دم بر تہمت ست
صاحت من ارمی عشق تو ہر دم ہر ست	عقل گرد داند کرد دل رسد بر لہق چون سر
عاقلاں دیوانہ گردیدار بی ز بکھر ما	
امی بت دشتاں میں ہستی تو ماساں	مرد سر کویتہ ہم مصر کو کھان عرب
آن نہ ہستم جو ہسی تو ہر دشتاں عرب	بیز آہ ما گرد دل مگر روحاں عرب
رحم کل روحاں خود پر ہیر کن اوتیر ما	
المصنفہ	
ماں ہا ماہ را در بیت جان حال	رہبت گیم میگیم ہم برای اسحاں
ای بیجاں عص من میں ہا ہستیاں	اگر دد جیم مستن جان سہارم دواں

ار سب کو می کبدار دست خود نظیر	
یافت در دل مص لسم الله حسن الرحم مرد میجا به حوا هم گشت چون حوا مطیم	دیمعتی چون در بر خود صراط مستقیم بر سر سبز میگوید بهر بیت عظیم
چون حوا ایستاد بر طرقت میرا	
هر که دل به دوستی است او بر داند هر که چهره را فروخت دلبری داند	هر که دلجو دوستی را بر داند هر که عشوه میا دوستی را بر داند
هر که آینه دارد در مسکنش داند	
هر که کردگماں کیان سواد گشت هر که ظرف کله که بهاد و ساد گشت	هر که در مرغ کرمیاں گشت هر که اردی خود را بچشم در پیوست
کله دار می و آئین سرور داند	
هر که یزدی از حوا سوا بجا است هر که نگشته مار یک سچو بجا است	بیا که رنگ محبت ریا سوا بجا است سواد رلف معر صاصل و بجا است
هر که سر تراشید قلش بر داند	
تا دیده مکن سر محل عشق رس تو سگ گوی گدایان شر طرد مکن	سوا رنگ محبت گویا رس چو دققی تو در در ایل معنی کن
که خواجہ خود روش بند بر داند	
همیشه از من وصل بخار هر دورے وفا و مهر کو با تدا بر پامورے	اگر رات عشق تو خاں بر افروز مگر بجز تر دلا در جو بد بسوز

شکر

وگر هر چه تو می ستیزی داد		
ندم حال بی حایه و دلاستم دستی او شده احسان و دلاستم	قدم ردم چه دلیرانه و دلاستم ساختم دل دیوانه و دلاستم	
که آدمی بخد سال ستیزه پیری داند		
دل مشت بوسه گشته در میان شد شوق دیوانه این بیت گفت و مالان شد	بیا دیتیم تو بهم صحت عرلان شد نقد و حرد هر آنکس که شاه خوان شد	
جان بگیر و اگر قدر شکری داد		
مگور عشق تو اکنون چه سال کنار کنم سحر عشق تو احسان من آشکار کنم	اگر کنار کنم دل رستم دوباره کنم درآمد مدد خود عرقه ام چه چاره کنم	
درین محیط هر کس شماوری داد		
کمال است روحی وصال تست مرا سر در خاطر مصطر خیال تست مرا	دروع دیده حاتم حال تست مرا مدار نقطه سیدش رخ حال تست مرا	
که قدر حق هر یک ده جوهری داد		
رأسن رحمتی بایه عالم افوردم در مدح عشق و علائق دانستم آموردم	ست وصال تو در هر بار نوروردم حلام محبت آن رمد عاصمت سودم	
که در گدا صفت کیمیا گری داد		
سار و میر حسین مهر و مهره دماه دلکی مفتی با سدرین مقله گواه	صدار نقد رخت بپوشد کو تاه ر نظم دگستر جان ط کسی شود آگاه	

کر لطف نظم سخن گفتن در پی واد	
نامحالت هنگام مردهی وادار لغت	نامحالت میدان مرار ویدار مدعا
نامحالت سایه بار گفت از بار واد	نامحالت عاصف بار واد پوصل خود
جان و دل افتاد در حال بیعت و بلا	
آنچه جان حشمت گاه سوخت می کند	آنچه جان سید لال ای یار همت می کند
آنچه جان عاصف از مرط همت می کشد	آنچه جان عاشقان از درد همت می کشد
کس برده در جهان چه کس گاه کر	
رک ناگری کند اسلمدی جان من	رک ناگری کند سیری و سدی جان من
رک ناگری که خود جوید سدی جان من	رک ناگری که سدی و سدی جان من
رک سوری در همت کرد ما به اول	
دل در دامن وصالش بطلب او مطلب	گر در دامن و سر و سر و سدی و سدی
خو که صحبت سدید که ملا از حسن	وقت بیس و سیم شادی و سیم طرب
صبح در ایام عسرت راضیت لال	
حال سوزی که ملا گزاه دست سید	دین و سیم و سیم و سیم و سیم و سیم
مضتیا اگر حدش که گاه و سیم و سیم	حافظا اگر گزای او سیم و سیم و سیم
یا حق در هر دو سالم یا به عرو خلا	
خو ای نگار من سیم و سیم و سیم	مرا حول حکم طریق خو سیم و سیم
چنان مرغ جبین طرد مر گناه سیم	سال طرب اگر گزاست سیم و سیم

سجده

سجده

که یاد و عاشق را بیم و کار مار را نیست	
دل همیشه حسد را سر در طره دوست	در سبک در گنج حسرت حرد و طره دوست
مساک که هست که سودا بر در طره دوست	در آن چنین که سیمی و در در طره دوست
چه حاشی دم رول ساد و نای تا تا نیست	
مکن رقم تو دلدار چنین نامه برق	روست خویش بودن کن ستار حاشیه برق
همدیہ نوم سال پیش او همانم برق	میاراده که رنگین کنیم حسا برق
که سبک حام عرویم و نام هتیار نیست	
مدام رلف سباه تو تنگی می میرد	شکر شکرت ای صا بدم ہی میرد
نعارض بود که رنگ عجب را انگیرد	لطیفه است بهانی که عشق ارو حسد
که نام آن بدل لعل در خط و نگار نیست	
مخاطب شریعت حیران و سرمد	شهادت معرفت از گمشویش خجیرد
میں کہ اہل حقیقت روح اس نال بخور	عزیزان طریقت بدیم جو حسد
قبای اطللس آنکس کہ ارہر عاریت	
حوا و می گرد و چراغ مکن کاری	کہ نام دست تو افتد دلی دہلدا ہے
رودی عطر کن این بیتن یار گفتاری	آستان تو سبک دل تو اس سید قری
عروج بر فلک سرورچی بدست تو نیست	
حرم من نہ رحل بر مار می دیدم	کمی نگاه دگی آفتاب می دیدم
حال حمزہ اولی القاسم نمی نمودم	سحر کریمہ وصلن بخوابی دیدم

دری مرآت حوالی رحاب سید اریست	
گردش سبب امارت بر مکن و جود حق	گرفته سبب به عهدستان با حق بچون حق
سودگودن دل ای جان من گفتا هر	رسته اند در دوزخ حالیا می نوس
اگر بود وقت گل از حاستان گهگار است	
فصل عشق نصحت بچون عوازل	در روی یار نگردان دوزخ هیچ بسط
میں نصحت خن بسیار رنگ و لفظ	حالی سخن روی مستی زلف مسامحت
اگر از کبر درین کار و بار دلداریست	
و حتم گشت تو حلی سخن حافظ	اگر تو نخل سخن از تو هیچ و من حافظ
گروه توند مصطفی امر کن حافظ	دلش به اسیار از در حتم کن حافظ
که رسد گاه ای حاوید در کم آرازیست	
که رسد بر موده اند	
مسائق بر سر کزاد و حتم کن حافظ	مستوفصلی گفتا و حتم کن حافظ
شمار بهیستی اسرار و حتم کن حافظ	دلش به اسیار از در حتم کن حافظ
اگر رسد گاه ای حاوید در کم آرازیست	

بهر آں مست که آرد دل حسته قرار	ارمن اکبر طبع صبر دل جویز بد آید
کال نخل که نود می همه بر باد آید	
حس عزالل رو چست بخت مست	حور بای اری نمی شمس مست تند
خود تمیدان گاهت مکس مست سدا	باده صافی تند و مرغان حسن مست قد
موسم حاتقی و کار به سیاد آید	
راچه کویر خون باغ حمال می تنوم	نگهت رلف تو هر خطه بحال می شندوم
مشک حنوت شام تند و آن می تنوم	لوی پیروز و اوصال حمال می شوم
خاوی آور دگل و باد صا شاد آید	
دل به ششم و هم و جام حکایت سما	حد مرود و جامع رو آیت سما
سکوه گردش دوران بو عایت سما	ای عروس مراد بح حکایت سما
حکایت یارای که داماد آید	
که به حویان جهان اری حوی استند	سایه دل بر بحس اهل بلاحت استند
نار میال در گر حوائی دستند	دلبر سال سالی همه ر یور استند
دلبر است که ماحص حداد آید	
آن کسایکه دل کن خشم آید	بگیان بیق حدابروه میسکو کارند
حشر آنا که هم دیه جان مگر آید	ریم بار در حمال که مصلقی دارند
ای خوش آید و که مار غم آید	
سایه آینه که دارد جهان بخت حوان	بچمن جوب چه بهت قدش سر و حمال

دلاهن افسان نوکار مار سرد	گره ماد و مرل گره ماراد و درد
که این سخن میل باد و اسلیماں گفت	
مور لغوت ادم که سده مقل	سحر مقام و مهابهم که سده مقل
ریار سهد بدان سم که سده مقل	مرل و حول و چرا دم که سده مقل
قتول کرد حمال هر سخن که حمال گفت	
هار بهت حریاں بدای صیق رسد	انگر دمار رقیباں روی می شند
درین سال که محمان حق حال منید	عم کس بیجا ساخورده دفع کند
که حکم حوسد لی است بر دهنقال گفت	
ره صواب طلب در ره گناه مرد	در حد است نور ساد ماد ساد مرد
حد او داد و بدیش کس سباه مرد	بوی که سهرت دهم در راه مرد
بر اگر گفت که این رال برگ مثال گفت	
یار باد که ماسد سیدات صد حق	ما و بود بی یار کس تو حق و حریف
یار باد و بهر دم مسوق جان و سوز	یار باد و سحر را که سر می کند و دوش
سی حدیش و عود و جیم و در محس گفت	
شدیم بحق لوائی و تنوار من حارما	حما که کس من شد و بهر مقام سهار
گواست مضقی بیا چون و سبای این	که گفت حافظ از ابد است تو آه مار
من این به گفته ام آنکس که گفت تهنال گفت	
آن سیه حرده که هر لحظه حیا لم ما دوست	آن سیه حرده که هر لحظه حیا لم ما دوست

آن سپید چیده که از وصل سوا لم ما اوست	آن سر حرده که تیر سی عالم ما اوست
چشم میگول لب حیدان دل جرم ما اوست	
گرچه سبیل برمان جنت حاسد ولی	گرچه عدت قبال صبح و رو همدی
گرچه گریه بر حیا لعل لاسد و لعل	گرچه تشریف دهان مادر شهنا سده
اوسلیان جهالت که حاتم ما اوست	
لکه از سارص رنگین جگر با خوش است	داده مار عم بچرخش تو دای حجت
حال دارا توجه برسی که لغت عشق چو است	حال مشکین که بران عارض گد مگوست
ترنای دانه که شد در هرل آدم ما اوست	
بهر سار صحنه مهرش چو گریه غم خاک	سر مد نظر بحشیم بر سر که لعل خاک
صاحب سرطخا و لعل لولاک	روی حوست و کمال بهر دهن ناگ
لاحرم بهت پاکان دو سالم ما اوست	
دلبرم کرد در دم زود حدارایاران	دلبرم داد من در د حدارایاران
دلبرم گشت رس زود حدارایاران	دلبرم عوم سفر کرد حدارایاران
یکدم بادل مجروح که مریم ما اوست	
آه در کلبه بس کرد به یارم مهرل	فی مرا حواد به گام طرب در سرل
اود قنارست مرا آه چه کار می شکل	ما که این نکته توان گفت که آن سگدل
گفت ما را اودم عیسی مریم ما اوست	
عاشق حنه چه بهر حال فخر در آرزو	اکس بر آسمان مدو عالم رکرم شوار

منشی سوخته مال خور بر آور کار من	باعظاره متقدم هست گران دار من
را نیکه کسانین بین دح مکرم با دست	
ای صبا کمت ان طره طر آره کما سا	ای نجل ار لعل مکرور لوق دلد ار کما
ده پنهان سار بری دار کما ست	ای سم سحر آره اگر یار کما ست
سر لآن بر عاشق کش عیار کما ست	
سرم سز لعل اول من میث	سحر است راه خود لم دلیق بر لیل
سوز کما ست بر امانو نگار و حش	ست رست در دای ایس دلیق
آتش طره کجا و حده ویدار کما ست	
کو کسی بحث من از کله نیم بر دارد	ما که حاتم را لم روی لعل صحت آورد
ما صبح بدو این ح دل بجا دارد	هر که آمد بجهان لعلش حرا نی دارد
در جزایات میر سید که هست یار کما ست	
حام لعل شوق بر حید راید مگر است	حاطرم میر این جبهت راید مگر است
میر از حواص صحت لعلت راید مگر است	دلم از صده معد و صحت راید مگر است
ما ریز ساجده کو حاره حمار کما ست	
سحق عشق عمر رست در حله فصل	طاعت عشق و محبت بحد است قبول
مست از حیره راید حواص قبول	دلم از صده معد و صحت شیع رست قبول
یار تر ساجده کو حاره حمار کما ست	
گرچه در عشق بوحامان عم دل بسیار	لیک گر مگر دم اردوی نفسی در تو کار

. صبح

ہر سوزی مرا مالو ہزاراں ۶ بیت	در عشق کو ہر لحظہ مرا حوس بکراشت
اما کجا نیم و ملامت کر سکیا رکجا مست	
قصہ عشق نگو متعل دل و حام جو	ای گیار و دسا ر مر محنت برگو
عقل دلوایہ شد آن سلسلہ مشکین کو	آن بر بچہ ہماں کرد بر من جل جوت
دل نہ نگو متہ گرفت ابرو سح لدا رکجا مست	
حام ارد بر من محبت سلق عشق آجوت	شمع دیت بست لعل یہ جل آجوت
عاشق حستہ رد و دہم جہراں تو جوت	حارہ ہر دغا رفتہ دل کسیر جوت
اسح برسی لکر آن عاشق عسوار کجا مست	
رویت دمی معال قص بر یارت داند	دل جوار جل حکر عین طلارت داند
آنکس مت اہل بسارت کہ اسارت داند	ما کسی بطلے لکے رعمرارت داند
مکہ ہمت دلی حرم اسرار کجا مست	
حیمہ تن سکند دہم بر باست دل	سادہ پیش و طرب ہیہہ بر خا دلی
مادہ و مطرب گل جلد ہیاست دلی	محل عشرت و ہم فلفل نیاست دلی
عین لے یار ہما مستود یار کجا مست	
میتو طمع رجعت سراں کو ہر سح	جول بدست نسیم ہمت ہر تو ہر سح
طاوٹ ادا ہر جہراں دہیں دہر سح	معنی میں توئی جول دسح دکر سح
فکر معقول لعل ما محل بجا یار کجا مست	
صد جول حکر میں کہ رستم تر مار ت	آن دلق ایواں کہ کجوت اہر مار ت

آدم بریاں اردل عم برور مارت	آن رنگ بر چھو کہ دوس اہر مارت
آیا پھر خطا دیکھ اراہ خطا رفت	
مارت جیاں آیت صفت حال میں	ماگشت روان ادریں ماہ رواں میں
ماہ رس آن پور بصر ہر ماں میں	مارت مرا نظر آن نور جاں میں
کس خاص نامیت کر ایدیدہ ہمارت	
دودھ کرم چوں نگہ میر حکمر دور	ما سوز دواں گشت میکا رستہ دور
تا شد رس آرامت حال پاشند	ریشم رفت اگرد آتش دلسوز
آن دودھ ارمور حکمر بر صومارت	
لیشت حسین سر سحاب جیشم	سنگت حشر شد گرد شد اورنگ لیشم
دہر حیرہ ماتحت مدو منج چشم	دہر ابرج بود مہدم ار حشید چشم
سلاہ سر تنک آمد و طوفاں بلارم	
گفتم بحیال کہ برآمد عسم ہجران	ناما در جس دل بہ حرامد عسم ہجران
ہر در گدارم بخوشا مد عسم ہجران	ارہای فنا دیم جو آمد عسم ہجران
دور و ما مدیم جو اردست دیوارم	
آن کس کرم مات محبت حوالہ	دل ایت و حال مات ہم تان توان
عہدیت کہ حاکم ہار و بیچ لسان پاشا	دل گفت وصالق مدعا مار لوہ پاشا
عمریت کہ محرم بہہ در کار و عارف	
آن یار یکبارہ جو ارعدہ سر حاکم	تس کاس دلم کاس و کاکلت اماں کاشا

حرفت مرا بیم کجا سرمه سار است	احرام چه سدیدم حواله صایه است
در سیم کوشیم حواره صداره مست	
ار سده مهر بومرادل خور بلدرید	صده قطره حواله جگر اردیده تراوید
حال پیر این حسن من سجت بحدید	دی گشت طبعیه نهر حسرت حور اید
ایهات که بر رخ نوره قانل شفا رفت	
رکش بایار کمال را او کسی ره	برکش که مرا سندر حیات دو جهان به
امتنی مالک لای از وصل صلا ده	ای دوست مر سیدل جلاط قد می به
راش پیش که گوید که ار دار مار است	
ساده شهید لای طرح ده قان	رحمت لاله رحال سب عارض سمان
محر حوران خال شکست به بهان	ساده تمنا دقان حسرت تیرین و بهان
که لعمره بنگد قلب به صفت شکال	
علم به رحم حولی چه لعل عالم اوج است	حال من نقد دل خویش بختش در است
ار به به پوشنده بگشود و کوشش در است	مست بگزشت و نظر بر من در پس اید
گفت ای جسم و خلیع به به تیرین سحال	
ماکی اندر دل تو حیرت می خواهد بود	ماکی امید تو زور و ره می خواهد بود
تا کی این آرز تو رخ می خواهد بود	تا که ار سیم و درت کیسه تنی خواهد بود
سده ماست و سر خور به به سیم تال	
چون امی مانت تو ز ما حوس طری	منطل آتین و قوی باش تو در عشق طری

گوهری رسم قدرت تو خرمه میر	کمر در در محبت منور نور
تا عشرت گز حور شدی حرج را	
در جهان هست مگر سرور منی سالاری	خلق مگر آشته رو که بحالتی آری
ارجم دهر تو مگر از سر جو خوار سے	مر جهان بیکه مکن مگر خدج نمی داری
شاد می هر دخیان حور و تارک دمان	
یست اند دل طیر شایجان یاد	یاد آنست که میکرد شیریں در یاد
خان شیریں بی شیر مش خوش آمد را	سیر پناه کش ماکر و اسن حوسن یاد
گفت بر هر کس از صحت همان شکاں	
کوی فلان اگر است راق کسل	حیث خاک مکن رو و تو دهن کسل
سر عشق مامور و در دهن کسل	دهن دوست دست آور و دشمن کسل
مرد ویران شود مگر در سر ابر سال	
دوس ایازارین ندیده قری گفتم	قفسه در و افش ما زبسته گفتم
رو در دهن بچمن کرد و بطری گفتم	ما صا در جیس لاله سحره گفتم
که سدیدان کز او ایام حرمین گفتم	
گفت اطفال که ما دقت این ساریم	ایم اوج دران لایق بر واریم
منقیا ما تو خود محرم و اساریم	گفت عا و طس و تو واسط این ساریم
ارمنی لعل حکایت کن شیریں دهبان	
خوگفته من اجمان دل تو حرکه است	ازان سبب هر و حد و حجت حوسن است

مدیر روح تو بر لب اسرار است	خیال بد تو در هر طریق همواره است
بسم موی تو پیوید جان اگر ماست	
حلاف مثل کاسیکه معشوق کند	لعل مرده دلائی که معشوق کند
رزق قول کاسیکه معشوق کند	رحم بیانی که معشوق کند
حلال چهره تو تحت شوقه ماست	
نگوید بوی مست کسی همی نوید	وگره لوکل عشقت سماع دل روید
رآتشیده دلم بر میا د تو متوید	میں سیت سحداں بوجہ می گوید
هرار و صف مصری قناده درجه است	
اگر بوی میاں تو دوست ما رسد	به نرم عیش تو یار است ما رسد
بوصل و تیو چو بند دوست ما رسد	اگر لعل درار تو دوست ما رسد
گماه بخت بر پیاں دست کوته ماست	
هر زمان تو در جرم نگار دست مشو	راه قتل من ای یار من دلیر مشو
تا این دلم که در است نادل خود جو	بجاحت راجله سترای حاصل گو
افلاں ز گوشت تپیان خاک در گر است	
رعیت دل و حامم بدم مرحولست	مطلب دو جهانم همیشه مطلوبست
محبوبت معنی نگار محبوبست	نصورت از نظر ما اگر چه محجوبست
همیشه در نظر خاطر مرده ماست	
اگر دلفش دس راز عشق ما ادا	نظر کن که بهرین بهر کم حاشا

رسانی است هر دم خود در دلت مشا	اگر حسان باطل جاعط در سر دکتا
اگر ساهاست که متاق روی چو لاله است	
دل که با ختم سقیم بودیم افتاد است	هر ریا در غم عشق تو تکلیف افتاد است
لکه رسمی این مبت هم افتاد است	تا سر رلف تو در دست سیم افتاد است
دل بودارد از عصبه دویم افتاد است	
یا در دیو و شیخ تو مراد سحر است	ملکه در صورت سفیدت مباد سحر است
یا داور دل من بر و حید مباد سحر است	چشم جادوی تو خود من سواد سحر است
ایقدر است که این همه سقیم افتاد است	
سکله سحر تو دل منتش آسای است	لی کل رویتو در باغ غرق خوالی حبیب است
من و دست بحسین صعبیه مالی حبیب	در جم رلف تو آن مال سیه مالی حبیب است
لقظه دوره که در حله حیم افتاد است	
حل نگار تو نگار به مره نقش و نگار	بیت اندم من دهر جو تو دل رحا
و صوف رلف تو فساد در قلم سکه بکار	زلف مشکین تو در گش و در و صا
است طافش که در باغ نعیم افتاد است	
ماں جادیتو در دست لاله تیر جان	ختم در یاد دل لعل تو شد محل افشان
لی هم در سر سودا تو هم لی سال	دل من در هر من و تیو ای مونس جان
حاکم راهی است که در دست سیم افتاد است	
ماں بجای تو اگر من بکریم بر ما	چون نه کس مثل تو در دیر نگار آید

عاشق دگر کو ہر جید عالم و سوا سب	سمو کوہ این میں حال متواند بر حاکم
ار سر کو تیراں ہو کہ عظیم افتاد است	
دل جو سچو دند و ماد سکو دار مالوت	ماد من ار مد و سکر ستمد شد ار یالوت
ہدی وقت رطقیں حصار یالوت	آنکہ حرکتہ بر قفاست بہ نڈار یالوت
رد و میکدہ و دم کہ معین افتاد است	
ہر دستہ نہ بریں کے تو ماد آدم	ماہ و حور شید در حشاں روح تو دیدم
حور علیا است نہ میش و آنیں حدم	سایہ سرد تو بر قفاستم ای چہیں دم
عکس و وحی است کہ ر عظم رہیم افتاد است	
سر بہت کو تیراں بہت بہت منت جہیز	عاشق رویتو کھساں مگر کھسل نہیں
اکیوت لعل و با مسفتی سیر	حافظ دل تندہ اناعت ای یار سیر
اتحادیت کہ در عہد قدیم افتاد است	
قد اسال بود مر سودار کرم لولاک	طیل تست پلور زمین و ہر عالمک
یو بیت درد و جان بھر با تصدیق لولاک	ہرار دمہ اینی کسب و قصد ہلاک
گرم تو دوستی ار دشمنان مدارم مالک	
مرایم بر لعل بوستک می آرد	مر آئینم حدت عمیرے مارد
مرا جافقد و مت حیات انگار د	مرا امید وصال تو ر مدہ سے دازد
دگر بہر رہیم اور بہت نیم ہلاک	
ستود سرور مل بچال تو بہیات	بہد قرار سحان بے وصال تو بہیات

دو در ستون بی اتصال تو بہیات	دو دھواں و حیات و خیال تو بہیات
لو دھو دھل ارستیاق تو حاساک	
مجان حستہ رسد کر سروری ہر ہم	لو درحم دل را یاوری ہر ہم
رحم تو متواند دو اگر سے ہر ہم	اگر درحم سے کہ دیگر می ہم
وگر نور ہمدردی کہ دیگر می یال	
مکن حک قلی بجاتا اندا	محر و ملک سکری صعاتنا اندا
مدرس قشق شعل تاتنا اندا	نصرب سیدک قلی حیاتنا اندا
لاں روحی قد طاب ان بچوں خداک	
رواندار کہ ار آب وصل تو سیرم	کہ عاشق روح یزد تو س ار دیرم
سوق نور مالا سمہ در یرم	حماں بہ عجم اگر میرے شہتیرم
سیر کیم سر دوستت مدارم ار قراک	
تراہر کہ سید شہا حد اسید	روقت تو دل حماں رتق جہاں
مدین تو دلم شکل مد عالمید	ترا جہاں کہ توئی ہر نظر کجا سید
نقد و استس حد ہر کسی کدا وراک	
چو دمدم شوم یا رشک کیو بیت	ہم ہم شوم ار حد عبیریں مویت
قدم قدم روم ای حال بحاک کویت	نصن نصن اگر اراد شوم کویت
رماں رماں چو گل از غم کیم گریان چاک	
محر کویت کو میں یا رویا ورس	توئی ہر دو جہاں بادشاہ و سروریں

قوی بخاد سلیمان من سکدیں	حاک پامی لڑائی سہوار دریں
کہ دور واقعہ ماوا گیرم ار سر حاک	
رہی بطور آئی صورت شہرے	رہی شمع اعم دات اور عیب کے
جس میں ترجمہ حکم اولیٰ در کے	دور جی حد ہستی حد آدمی حد کے
مدد بہ ہمہ کھڑی تفتیست اساک	
اگر رشتہ مصطفیٰ تان شود حافظ	سیا دور دیو چوں در جہاں شود حافظ
اگر ہم بحر قنادر ماں شود حافظ	بختہ خلق عربیہ آرمیں شود حافظ
کہ دور تو ہمدادی سکت بہ حاک	
ہر وہ اندر دور کویت جویرک	جہنم اور دت بکھادہ ہزارہ پاک
حول مختصر من ارادت رفیق مر دک	ای دل بیت ہر مالک تو حق ملک
حق کہدار کہ میں سے روم اللہ ملک	
سہر یاد تو میر کوہر مان بایچ سخن	بھر تو سوخت مرا محل تسمہ ار سر دین
حول بی عشق بہر تختہ مرا تہر کس	در جلوس بہت از بہت سکی بھر نہ کس
کس عیار در حال صفا سہر جو محاک	
دردم ار پائی یاد تو رسم من م قدر	تا میں فیض بندم من بکھاں مجرم قدر
محرم دین ہدم ملکہ سد م آدم قدر	قوی آن گوہر پاکیرہ کہ در عالم قدر
دگر حیرت تو دور حاصل تسبیح ملک	
گر نہ نیرست زینت تو خود تیری	دل تو پر جو چہ نہ مصلحت آمیزی

میت جانار مای خسر ص کبریری کی	مکتا سیتہ خندان و شکر ریری کی
حلق را اردو ہن تمک میدار شک	
سعدا حاست خدا سر تو کارا سریم	ماکم بحر تو دار دل مارا ہر قسم
وعدہ را کس نو عاص کتم مہیا ہم	گفتہ بودی کہ شوم ست دو دوست ہم
وعدہ را خدا شد و مار دو دیدیم و نہ یک	
یاد غیر تو کجا یار سیا دم گردد	عشق دیگر بر راستے سہا دم گردد
چوں بیا صبح تو ہم سوادم گردد	حیرت و حسم ہم ار غیر مرادم گردد
میں ہم آسم کہ درونی کتم در حیرت	
ای دل از آریہ شش چہ نشیہ آری	کہ ہم در لوم ہر خطہ سماں آرا سے
با تو از مفتحی عشق ست مرا کمر آری	چوں بر حافظ خوشیتن بگزار ہی ہا
ای قیبا از ہر او یک دو قدم دور تر کی	
مرا بہید تو بہت مرا حافظ	کہ بہت تل تو دیگر عربی سرا حافظ
کم برای تو ہر صبح میں دعا حافظ	رجیم بدرج حور ترا خدا حافظ
کہ کرد حلقہ مکوئی سماں حافظ	
میا کہ برم طرس بہت رحیں ہر دو ہا	میا کہ مجلس حدیث ست و دوستی صفا
میا کہ محفل جن بہت و جس حلہ ہا	میا کہ لوت صلح ست و دوستی دفا
کہ با تو میت مرا حکم مرا حافظ	
ستو بغضت میں این وقت فی سر ہا	مگر توہ سیماں دوست سر گرد ہا

مسافر را در علم و ادب چو اصفی چو پال	اگر چه حول دلت حور و لعل مرستان
سبحان تو ارباب من نوسه جو سها حافظ	
سایین نور ما عرواح و هم مکیں	سایا محفل مایه رقیب ماستیں
سحر کن رس و خود در حشر و قیصر	سایا سحران تو عرل حور تارہ و تیریں
کہ شعر نست و جحش و غم و ردا حافظ	
حوصلہ بوقت تکلم شکفتہ ارباب	سحر گفتی دگوہر تو سفتہ ارباب
درار عشق رس و سفتہ ارباب	چہ دوق یاقوت دل من کہ گفتہ ارباب
مر است نغمہ حان بخت و دل را حافظ	
قزار کجا و مقام کمال اور کجا	قزار کجا و طہور جمال اور کجا
دار کجا و حیل جمال اور کجا	قزار کجا و امید وصال اور کجا
مد عشق برسد دست ہر گدا حافظ	
حراصلہ تو دارم بہ خست یار دگر	کس احتیاج من ای حیاں بہ ہمدگر
گفت مفتی ما اس سخن کجا دگر	بر لب و حال ناں دل مہند مار دگر
اگر محبتی ایں پیدا و میں ملا حافظ	
حسن تو حال حیرت آمد	ادھر تو فال حیرت آمد
سوقت ہمہ فال حیرت آمد	عشق تو مال حیرت آمد
وصل تو کمال حیرت آمد	
در عشق شو بچہ دیکار	تار و دو تنوی تو وصل تو

در اصل جو کجرت سب ماطر	در سہوقہ حال وصل کا آخر
ہم بر سر حال حیرت آمد	
مالاست بر عشق حرکہ عشق	راہست ملکہ در گہ عشق
تا مات ملاسکان بہر عشق	یک لہل ہماکہ در رہ عشق
رہرہ بہ حال حیرت آمد	
راہکار قیبت فاصل	راہ میت من وصال حاضر
گویم تو سگیان معصل	بہ وصل مامد و بہ وصل
آہا کہ حسیال حیرت آمد	
در عشق صدم جو گون کردم	ہر بر سر اردو ہوش کردم
ہم گون جو ما سر و ش کردم	ارہر طر فیکہ گون کردم
آوارہ سوال حیرت آمد	
حول عشق بہ ال بہت لبتو	در عشق نہ در تہمت جوتو
در عشق بہ دہشت و ملت	تہد مہرہ مار کمال شکوت
آرا کہ حسیال حیرت آمد	
در عشق تو تہد کہتو و حادث	در عشق تہد تہمت بود و حادث
مفتی تو کس ستود و حادث	سر تا قدم و حورو و حادث
در عشق بہال حیرت آمد	
ایں لہجہں چیں بہید سر و حراست	در وقت بہارست می لہل حراست

دست بردار هستم بهینست کلمات	مارکسی سارک بایرم سلامت
مار آید و بر نامدم ار جگ سلامت	
دستار من آتخته محال ندیدارید	ار لطف مرا هم بر محال شمسارید
ار عباس من چشم تلطف نگرارید	حاکم روان یار سفر کرده سیارید
ما حقیقتم جهان میں کمیت حقایق است	
رنا و یک مار تو صد تویش گشتند	مستور ازین برگس خفا تو مستند
خداں جهان از حم زلف تو رشتند	و باید که از پیش چشم راه رشتند
آن حال و خط و زلف و رخ و عارض و قاف	
عولم سوا تیور دم مر جسته کن	مولای دلائی تو تدم مر جسته کن
فارع حوس اریک دم مر جسته کن	امرد که در دست تو ام مر جسته کن
فردا جو توم حال چه سود اشک مداس	
ای ناکه حکامات محبت میکشی از عشق	تا حمله مداسد که تو رسته از عشق
ما شده بهورت سرا و می از عشق	ای ناکه تقریر و بیان دم رلی از عشق
اما تو بداریم سخن حیر و سلامت	
پای دل خود تو ز بحر احسا	تذیر بهالست که تدر سیر احسا
بدل کن اندیشه تو از تیر احسا	در ویت کن ماله رتمشیر احسا
کیں طایفه ار کتته شناسد عزت	
اسود و ساجوس که حم اروسی ساج	میں عشوہ و لکتن که حم اروسی ساج

بیخه سوار پیش که حم اردی ساقی	در حره در آتش که حم اردی ساقی
رمی شکم گوشتی محراب امامت	
حاشا که شود آتش بیج مانا لم	حتم تو کی صورتی لبست محال
ای بار که من شعله آب صالم	حاشا که من از جور و جانیه مسلم
عید اولیایان همه لبست و کرا	
دارم بهر دم چو دل لب تو حافظ	چو با خورشید سر لب تو حافظ
بهشتی دین گفت سر لب تو حافظ	کوته کمد بخت سر لب تو حافظ
میو سته تدایس سلسله بار درخت	
دنی تند سرج لوده و حیران است	همه شک و دوام حیران است
دنی تند که مراقت سینه سوراخ است	دنی تند که کشتن سودای او در خان است
راں عایتها که دایم بر دل ویران است	
دید و هر چو من آمد بر سر قدر آنگه	چشم چو من میخوایم از هر قدر آنگه
اشک من طوفان بود و هر قدر آنگه	مردم چشم میخوایم از هر قدر آنگه
چشمه جوی حق در سینه سوراخ است	
کی بود تا سکرم مادی و خود کورس	شاه حوامت یارم حله حوامت لیکر
سر زبیرت اعد حتم من خاک درین	تجیران قطره دران لعل همچو شکر تر
قصه جوی عکسی بهر یان نه نامان	
بلو که در بر قطره در بر لب لعل	مطر و آتش تو سکرات حتم لعل

راں اترا ساس اتد مال اترا عرس کج	انصحت دیس میں دتی ستیدم متد قیصر
رہیں ایمی کہ میں اس دیم اور ان سات	
ہر جی ہیت لائق سکیاں صراعت	ہر کسی ااکھی چوست ار حار عشق
ہر کی راکی دتونی ہست براسر عشق	ہر دل را اطلاعی ہست براسر عشق
محرم اس سر علوی ہی طریاں حال	
ہر ریا م ار دانی ہست رول میں	کی بود تا سگرم میں استخوان سادہ تاش
ما صی اتوار بصیحت سیدہ میں کم حرق	جند گوئی اسی بد کہ تیرج دیں خاتون
دیں ماورہ و دو عالم محبت جانان ہست	
راہد اگز رحمت انگر کوی گار	واعطا نگر راریں گھار و مرگور مرار
منہیۃ الحج حواں رحمت پردہ و گار	حافظانار و راحہ شکر ان محبت کے
کاں صہم ار و راول ہوس میں وہاں ہست	
روہی محل عسرت ت عیار ہست	مست بر شمع گاہت دل تیار ہست
رک مرگاں جو سالت پے آرا ہست	لعل سیراں بھون تہ لب یار ہست
ارپنی دیدل لودا دل حال کار میں ہست	
صاحب جس سخن سج گلام طمان	سرفہ فیجہ دہن عتوہ گری ماہیان
قعدہ اس اد قعدہ محمد و انار	شرم راں چشم سیدہ باوق و ترگاں آ
ہر کہ دل بردل او دد در انکار میں ہست	
ہر آوارہ کما متق باں ماہ کجا	لیکیش ہست میں ہر خود جلوہ ما

کرم استی و محبت رسیده است	سده طالع حوتیم که درین خط و صفا
استی آن لولی سرست و فادار من است	
هست خیر ال من مانه گویا تبار	هست خوریتیه را او ارج رحمتان
ویده ام عطش فروتن و اتیرد کاست	طلعه عطش گل و درج عیبر افتاست
عین یک بنده لوی خوش عطار من است	
عول میدان محبت و فاسد کوی	حرر حین و صا در سطر عشق میبوست
اتسراں توهم اورد طنسا بر گوی	ساربان محبت در واره مکرل مکرل
شاهراهی است که سرگله دلداری من است	
ما عاں است سابع و توجان پیچد مار	ما عاں ابره الطاف ماعم بر حول
ما عاں کات و تاس سخن تلخ ریل	ما عاں از کجوسیمم رود رابع مرال
کات گهر ارتوار تنگ و کلامی من است	
مصلحت دوم و شکین مرازم فروز	مسراد و دبدل مایه قرازم مسدود
مستوفتی کرد من لطف و مایه فروز	سرت قد و گلاب ارباب یارم فروز
رگس او که طیب دل یار من است	
آنکه اوجیه و خود حوسیه و خوریتیه و خور	آنکه او حرم من هستی مرا کیسر سوخت
آنکه مفتی آنکه حوتی بر ایت رحمت	آنکه در طریز لکته سجاد اوجت
یاد تیر من سخن و مایه نگار من است	
حزان جز من حسن و مایه رود	یک فروغی مایه و خوریتیه کاشانه رود

حرکه در گوش من آواز سرتو برود	دوست دیدم که ملائیک در سجاد رود
عجل آدم لشکرش و سپاه برود	
واقعا شرف خاص مقام لاهوت	در سیاه نظر رحمت و عین حروت
ناظم سبب عظم و نظام ماسوت	ساکنان حرم سحر عفاف ملکوت
نامن ماه نشین ساعر مستانه رودند	
عرض شد چو که امانت همه دار کشید	آکوه بی صد نه سنگین من خود حسید
هم برین لرزه دید ره بهیت لرزید	آسمان بار امانت تو است کشید
قرعه فال بیام من دیوانه رود	
حکمت هست اهل هم که کار اگر نه	اندین مات سکونت بی آسماں
خود این قصه چه حاصل تو خود انصاف	حکایتها و دولت همه اعدا رود
حول بدیدند حقیقت ره افسانه رود	
شکریه که من عین حساست بودم	شکریه که در صدق بودم بختاد
شکریه که بهادم دل از حق میاد	شکریه که مساں من اوستخ افاد
خور این بعض کنان ساعر شکریه رود	
ماجر سان مشوه دنیا به صلیح جویم	ماجر سان ارقن و مکر من در این شویم
ما که بر خطی نگارم لرزان جویم	ما بعد حرمس پیدار ره چو بریم
چون بد آدم سید ارمیک دانه زدند	
عشق لیلای مردم چو که در محزون کرد	حول حلقه کرد و دویم در حجون کرد

زین حسن ہم دل تیار را اصول کرد	کے عشق دل گزشتہ متیاں حل کرد
بھو آں حال کہ پر حارص جامہ رود	
ای بی دلیل و تیو جو دارم صد طبع	گو ہر اتک بستیم بہ سارت تہ جمع
لیک کہ گاہ بریں سو رزق نام جمع	آفتن آن میت کہ رزق او حدیث
آفتن آست کہ در حدیث بر وہ مذہب	
حق و عشق طریقت در معیت حقا	تہ طریقت کہ مانتی ہم دم با آداب
گو یہاں مفتی گو یا سہرہ صواب	کس جو حافظ مکتبہ لرح اندیشہ نقاب
تا سہرہ لعل و سہاں سخن ستارہ رود	
ناہور لہر چرخ یار نقاسے دارد	لیک روشن تر ہو رہے تاسے دارد
در رم دل و سہماں کناسے دارد	انکہ رہ سہل او حال یہ تاسے دارد
مار ماول بتنگاں مار و قناسے دارد	
ماکی ہن کم لہ حور و افق سیاد	چو رہر حدار دہستار و دہم داد
می کنند تیو دار کشتن میں لسن لٹا	از کشتہ حوری گزردہم بچوں ماد
چو قواں کرد کہ عمریت ستانی دارد	
میراج جلوہ زائیں لیں دلیا	چیرہ حور لہا لیں لیں بیدہ لہا
روی دیش مصفا لیں لیں بیدہ لہا	ماہ حور تہ لہا لیں لیں بیدہ لہا
آفتانی ست کہ درین سحابے دارد	
شاہ تہند سخن مل سخن شکر بار	لیک ہر دم نکمار وین پیدل نکمار

ایمان یا دلش بست مرا این تکرار	آب حیوان اگر هست که دارد و آب
روست است ای که خضر سحرانی دارد	
مکرار در دو چشم تو عفت یل مرشک	ملکه دارد بجز تو دل یل مرشک
هر صدف کوک تره هست عیان چیل شک	چشم من کرد بهر گوشت روان یل شک
تاسی سحر و ترا تاره آبی دارد	
خشم من اشک که بزم نو فامی ببرد	تو دای این که دست بجمامی ببرد
لبا لعل در دمر جان ما دامی ببرد	عمره توج تو حرم محطامی ببرد
و صفتش باد که حوس مکر صدای دارد	
تو مدار که دارم صمی حرقو دگر	روح است نظری روح شمس تو
حال از دست اریست یخت دوا	جیم محو تو دارد مدلم قصد حگر
ریک سفت مگر میل کسای دارد	
حال من چو تو گاری باین حال	در شمع سحر تو حرامم که شود صبح سال
لیکم میت دست در مان طاقت قال	حال نماید مرهیت تو دوی سوال
ای حوس آن حش که لرد است حوالی دارد	
کرد تمام و سحر ما تو دارد انزست	میں که دست تو حوس مرا سر حرقی
منقش شیفته احس تو دارد جبری	کی کند سوی دل حش عاظم لطرے
چشم سفت که بهر گوشت حرالی دارد	
ار آبی ساقیا که بود صین عتد تم	بار آبی ساقیا که شود در حرد تم

مار آیی ساقیا که در توست مطمئنم	مار آیی ساقا که هوا خواه هستم
مستاق مدگی و در عا کوی دوستم	
راحا که با تو هست محبت مرا هست	راحا که عشق نشت کجا دل دلم است
راحا که خشم من بر بهت ابر بهت خست	راحا که معین جام سعادت و رفعت
سیر دل تبدل مای طلمات حیرتم	
هر حد هست حال تا هم رشتن جنت	هر حد بیت بیج ما هم رشتن جنت
هر حد حار بهت را هم رشتن جنت	هر حد عرق کمر گما هم رشتن جنت
آتش مای عشق شدم را ابله محتم	
سج ست گل جوهره رنگین آن نگار	نی مثل بهت شمت و تمکین آن نگار
حول موم بخت و دل بگیان آن نگار	گردم رنی رطره مشکین آن نگار
فکری کس ای صا در مکافات حیرتم	
ما شد را عشق صم مطر تم بهیم	راه اتحاد دلم گشت مستقیم
بنم اگر بکوی معان و در نوب مقیم	عیم مکن بریدی و دما می ای حکیم
کس بود سر رشتن و دیوان شستم	
می خور بیا دکل روح گل رنگ گلعدا	می خور بیا دشا و شیر می شهد مار
می خور بیا دیار و نگار و سب کار	می خور که عاشقی به گشتن اختیار
این مو بهت رسید و میرات قطع رتم	
دوش صرت نگار خودم کلوه دل	هستم رت سیده من بر گرفت بونق

دارم سهر مهر تو هر دم دل خروتن	در اردوی تو تر نظرتا نگوشن هوش
آوردده بکشدیده و موقوف و رستم	
ایجان مهرت رسر بکشدیدم بعر خوش	مهرت رحان دل سر بدم بعر خوش
لاکن نکو تو رسدم بعر خویش	س کردن بعر گر بدم بعر خویش
در عشق دیدل تو هوا خواه عسدم	
درد مرا که هست امت یار من طیب	ماسد که ماستود لمم تر عشق نصیب
سر دهم قدم جو سوسی کتو حسیب	در یا و کوه در ره و من حسته سوب
ای حصر بی تحته دوده هستم	
حال خود عریضت مرا چون بجانم	حال منم دلم سر در ویم فدای دوست
رهی هم هر ایچه می پر صای دوست	دورم بصورت اردو دولت سرای دوست
لکن بحال و دل فمقیان حصرتم	
هر دم بیاد و توبه میم با حتران	تا حاصل وصال تو ماستد درین حال
مفتی بود تار لوگر سگرا	حاطه میش جتیر تو خواهد سرحال
در این خیال اردو بر عمر مهلت	
ماداد آنکه دخیتم به تو مویا بود	یاد ماد آنکه در جم و مع بصری بود
ماداد آنکه رمان تو من گویا بود	ماداد آنکه بهاس نظری ماما بود
رقم مهر تو رخصیه مایید او	
ماداد آنکه گاهت رستم میس	یاداد آنکه حال تو تمام می گشت

یاد داد آنکه جو راص تو تمام می گفت	یاد داد آنکه چو حشمت لغاتم می گفت
معجزه صیوت در لبش کار بود	
یاد داد آنکه شعر رسته در مجلس اش	یاد داد آنکه بعتق آمده در مجلس اس
یاد داد آنکه سحر گوید در مجلس اس	یاد داد آنکه صدوحی رده در مجلس اس
حزین دیار نمودیم و جدا ما نمود	
یاد داد آنکه سرم تو مرا بود نشست	یاد داد آنکه ترا بود ترشح ادر روت
یاد داد آنکه حشمت تو دلم موده پست	یاد داد آنکه حریمات مستین بودم دست
دانه در سحر امروزم گفت آتیا بود	
یاد داد آنکه دلم را تو عریض می انداخت	یاد داد آنکه حکایت حالت میوخت
یاد داد آنکه روان حشمت بر وی می زد	یاد داد آنکه رمی بستم رحت می آورد
دین دل سوخته بر دانه تا رو نمود	
یاد داد آنکه دل حال حوثر تو شد	یاد داد آنکه تندی لطف تو سحر بود
یاد داد آنکه بخت پر تو بد حال جدی	یاد داد آنکه چو یاقوت است حده رو
در میان من لعل تو حکایتها بود	
یاد داد آنکه نگارم نظرت هستی	یاد داد آنکه مهرش دل من رسته
یاد داد آنکه رتیر گم می هستی	یاد داد آنکه من چو کمر رسته
در رکاش به لوبیک جان بیا نمود	
یاد داد آنکه مرا بود تو یک سبب	یاد داد آنکه دیدی من را تو عصب

یاد ادا کنی سخا هم رحمت بود طرب	یاد ادا کنی در آن برگه خلق و اس
آنکه او حده مستانه رودی صفا نمود	
یاد ادا کنی رتبه دو تایی شد بهت	یاد ادا کنی فکر تو خطا می نت سبت
یاد ادا کنی دل مفتی نامی شد آست	یاد ادا کنی مصلی سما می شد آست
عظم هر گوهر با سعت که خاطر را نود	
دلا بهت روح رلف حسریاں من	خط و حال تاں خطا کییاں من
جمال چهره بر نور حور حیاں من	سر لعل حور و ریه حیاں من
علاک دهب آناں جمال ییاں من	
سخت آفت دوراں سید با دارد	مستی نمی گل رنگ سید با دارد
سج و تاب مرغ چه سدا داد	سریر دلک بلع کس با دارد
دور دوستی یاس کوه آستاناں من	
خیال ملک سکندر بدل نمی آرد	اگر چه کوه سر برف نمی خسارد
حکیم هر دو عالم بدل نمی کارد	کھر من دو جهان سر و دلی آرد
دباغ کسر گدا ماں حوته حیاں من	
سار و صوفه دل من بهی برامید بار	بر لاف و جح سر و شام می نمایاں
ددا حاکم و لاکس بهی ستا ید یار	گره را روی تسکین می کشا ید یار
سار اهل دل و مار مار ییاں من	
اگر مستی تو در من عتاب بود بخت	دل مرا به لغت هوا می جان بخت

اگر چه هرگز از تو برادر گردم نیست	ای سر عشق تنم چاره خلاص نیست
صمیمی عاقبت دلتش میس میاں میں	
کلام لطیف مروت رکس ہی شلوم	حکایت پر الفت رکس ہی شلوم
حسن در رنگ مروت رکس ہی شلوم	حدیث پر مروت رکس ہی شلوم
دعای محبت یا ربی بہتیاں من	
تمام ملک دی ارود صیقیل عشق	حمال جہرہ خان امود صیقیل عشق
مفتی آئینہ دل کسود صیقیل عشق	سار خاطر حاوہ رورود صیقیل عشق
دعای آئینہ پاک میاں میں	
ساقی بر دی یارین مسح و سام	ساقی سحاش تو نگہ اخرام ما
ساقی تلخ مادہ کس تہند کام ما	ساقی سور مادہ براہر ور حام ما
مطرب مگو کہ کار جہاں شد کام ما	
مادر بیالہ معنی اسرار دہدہ ایم	مادر بیالہ آخرت کار دیدہ ایم
مادر بیالہ حلوہ دلدار دیدہ ایم	مادر بیالہ عکس رخ یار دیدہ ایم
ای تجسس لبت شرب دلام ما	
جداں دودغم و ہم حلوہ تال	جداں لود طرار و گار شمر رجا
جداں لود حرامش مالامال لرا	جداں لود کرشمہ بار سہی قدرا
کاید بحیلوہ سرود صودر حرام ما	
رویت تنگ ہر کہ نامدہ شوق	دلرا اماں ہر کہ در خندہ شد شوق

عشق ابرو یک راه نماینده شد عشق	هرگز میرد آنکه کس بدیده شد عشق
تنت است در حریدۀ عالم دوام ما	
راهد اگر چه باره می پیر یار ساست	و عطر لعلی دهنده صحت بالقیاست
مارا شرب مانع رخ یار مدح است	ترسیم که صرود نتردد راز حیات
ماں حسد لال شیخ رآب حرام ما	
مسی بخاطر سه جور سد ما خوش است	مستی بی نگار شکسته ما خوش است
مستی بد لعل چون قد ما خوش است	مستی بحسبیم نتا بهد لبه ما خوش است
راں رود سپرد و اند مستی را نام ما	
مراد قد یار مراد و لای سبزو	لاکن بحای یار کجاست حای سبزو
طاهر چو پست رستریای سبزو	مکرت همچو لاله دلم در هوای سبزو
ای مرغ بخت کی متوی آخر تو رام ما	
ایمل اگر دست دلارام لایق	رکوه و آسمان میدها تو فایق
اکام حال بد ق غش چو توشا	ار مار بد متوی ر مدی دعا تفس
رم سبی که عشق تو تا شد امام ما	
ای مادر که محل آداب مگر رے	ای مادر که مجلس خوش ساس مگر رے
ای مادر که روضه اصحاب مگر رے	ای مادر که گلشن احباب مگر رے
رخصه عرصه دور حایاں پیام ما	
کوهر ناز مهر فیدیت بهتر رے	مارا تو هم مرده عساق شمر رے

کوهر است هم عطاسیت سرور	کوهرام ماراید بعد اید می رس
حداید انگه یا دیار	سایه رام
در دیده بست رخاگ در سق حیا	در کوی باو ست خرد خشم چاه
ایل کمال است هم در حشر تن کمال	در بای حشر فلک کستی بلال
هستند عرق بهمت حامی قوام	ما
شد ملی که یار مرا بیت خود بخوابد	را ن دیدم رشتت بجز است شک
مستی سال عشقت در باغ دلها	حافظ روید واده اشک تمهی صام
بمسد که مرغ وصل کند قصد دام	ما
نگاهان سر کو تو مرا سام افتاد	آرام چشم بر آن چشم چو بادام
کهر لب تو بس بهرین اسلام افتاد	عکس رو تو چو در آینه جام افتاد
عارف ارجمده می در طمع جام افتاد	ما
هر کسم در سر مهر تو نوید بح	آساره مهر تو شد دل که مدافعه خویش
دم اردام تو دارم می مرا هم آویخ	در خم زلف تو آویخت دل از جا فروخ
آه که چاه مردل آمد و در دام افتاد	ما
حاش خوار الفت ما ماں هم در مرا تر	دل بی حدت او کیر و لفته کمرست
سرمایم در حق به وجه و تن منظرست	هر دوش با من دل سوخته لطف دگرست
این گدای که چه شایسته انعام افتاد	ما
چیکه که نه میدرسم دهر آوار	چیکه که نه بیا در فلک رخ هرا

صحیح

چه کند تا که ساند الفت در هر کار	چند کند که فی دوران برود چون کای
هر که در دایره گردش امام استاد	
من بر خود در حم رلف تو دل خود دارم	من خود در غمت ارجان جهان میارم
من خود در عشق تو قدم نهادم	من مسجد بحر امان خود افتادم
اسم ابراهیم ایل حاصل و در جام استاد	
مهر آن ماه جمیل را در لم ستاورد	تا راپوان فلم نقش و دلی صاف دود
چو که در محفل صفا در عسرت نکشود	ای همه عکس می و نقش مخالف که نمود
یک دوع روح ساقی ست که در جام افتاد	
حاشا بر گزنی دو بان بدو بان مکتب	بر در ایل صفا در سر جان باید رفت
یش حکم اری حده بان باید رفت	از پر شمشیر عشق نقص کسان باید رفت
کاکه در کشته او یک سر انجام استاد	
دل اندر سر کویت جو حاشا گوشته گردید	در شامش سحر کمت حمت رسید
سحر از عشق رون بصلحت وقت شد	حیرت عشق در بان همه حاصل رسید
ای که شامش در دهن عام استاد	
عشق جامه برار ما برادر ابرار	ست مسلم که لعالم همه ستند و حرات
مل دیوانه و فریاد در مهر من صدف تاب	خلوه کرد در حجت در و ایل بیریلقاب
اس همه نقش در آئینه او هم استاد	
ارنی ستون تو این حرف نگار قلم	سر اگر اردم شمشیر تو باشد مسلم

لی سری گره بود لیک ساستالم	سکه در رم بهشتاق بر مدی علم
خلیل بهای چه دیم طشت من از نام فنا	
هر که عشق تو نورید مهو در سید	تا دار دیده حال گشت و مستودت
حول اماره احلاص محمود سید	باک دنیا - نظر باک مقصود در سید
احول از خشم دوین در طمع خام فنا	
و ایدان به عامل همه طهارت	و اعطال بر سر سر همه بامار و کس
صفتیان را بی فتوی ده آوار و کس	صوفیان حلقه صید و نظر مار و کس
رایان حافظ دل سوخته بد نام فنا	
لعل اماره گداز حسن مایه عمو	ایدل از طمع تو بر سفره ما مرد و
وقت منت دلیک لودم و در فکر کرد	مردم سر فلک ندیم و داس به و
یادم از کشته حویتی بد و به کام درد	
چشم بختا که دم صبح ماسید و سید	بر عکس بریده گل از روضه ماه و سید
شمار آوار روی کرکات سید و سید	گفتم ای بخت مسیدی و حور سید
گفت ما ای همه از ساقه نو سید مستو	
دل از بیم بخور در دوست و دوست	صبر گرین ترود تو کس خوش و خرد
تو خلیفم و صاکوت و دمان بر سر و ش	اندریں دایره می عاشق خرد و حلقه گداز
در تعالی حوری از دایره حویتی مرد	
نکیه بر جرج شکر تو کس کین طراز	نکیه مرد و فریم تو کس کین سستار

کیه حشمت دسا تو کن کیں بیکار	نکیر بر اختر تگے دکن کیں عیار
تاج کا دس بود و کر کیچہ و	
جریخ یار تو کشا سحر یار یک	ہمہ طالب یار آمد صحر و چیلک
عادیہ حسن محال تن رسا نامک	گر روی مالک و محو در سحر مالک
ار جراح تو سحر تیر سحر صدر تو	
تا کہ مدت شایستہ بی عشق کو تو	ماہ لعل تو اردست نگار مست مونس
گوشت خود ہمہ دار بیعام سر دق	کو ستوار در لعل ار جبر گران اردگون
دور حولی گر راست نصیحت شنو	
دور کی از سر خود ایہم بخت کہ عشق	دل سر ہم توہ از این سر حشمت کہ عشق
ار تگر مرل آوار رعوت کہ مستحق	آسمان گو موقوف ایہم غلط کہ عشق
سیدی نامہ کہ سردار مہ و خورشید گرد	
حوش خزانہ است قدرت یار جو در صحر	راں علامت سر تو حیاں ہر شہ
تافت را بوج صاحت تو یکاں جہر	چشمہ دور در حال تو کہ در عرصہ جس
حرم بر بکوی حوشہ پیر دین مدوح	
سلق در سخت حوصل میں آموخت	بایہ مستی مدہوشی و حیرت اندوخت
حوں دل مفتی دین متعلقہ ہر تن ازو	آنق رہبر یا حرم دین خواہ حوت
حافظ این خر قہ نشینہ عینہ از و سرو	
دلاروی دلارام یک گاہت بس	دلایا درم یار کو کلاہت بس

دلایا در حق اشک تو گو بهت من	دلایق سحر حق سبک حوا بهت من
میس رومنه تیرار سبک بهت من	
سحر حق روح کس نظر مکن در وقت	ررار عشق مدبگیر حیر مکن در وقت
اه عشق رحمت حد مکن در وقت	دگر رمرل جامان سحر مکن در وقت
که گنج مسدوی و کج عاقبت من	
سحر لعل لب یار بهت در قیام	مرار هر محنت بهت حلیه نقیسم
اگر کجایه احراں من نکست مقسم	بهوای مسکن بالوف عهد مار قدیم
بهرواں سحر کرده حد در حوا بهت من	
چون صدق صدقیت حلام او شده دل	شد ر سقره مهر حق بهتیه تو شده دل
رحم کس کس چوین گرت حوتیه دل	اگر کمین مکتایه عجمی و گوشتیه دل
چیم در گه سر معاں یار بهت لبس	
براه عشق و محنت جوینیه الی کوشت	سواهی هر دو فاکس به هیچ اندر گشت
ر قصر و نام مقسق تو مانس جا به دست	نصد مصطفه مشین مساعری لائق
که ایقدر در حیاں کس مال و حوا بهت من	
مدر و عشق حوا مالی را داده دریاں کن	هر اچه مایدت ار هر وصل سالن کن
به عزم بلخ مکن بے سحر از سالن کن	ریا دنی مطلق کن ر وجود آساں کن
که تنیته نمی لعل و ت حوا بهت من	
کسی گردش دوراں به سگرم آراد	علی الخصوص سین ایل حوتیه و شاد

همیشه اهل حرورار و زردل و دایه	فلک مرموم تا ایں دهر رام مراد
تو اهل فضلی و دانش بهیں گماست کرد	
مرد و بخوابش و دماں تو سر در و دماں	سیچیکس کس الهمال حال خود سرباں
متور صد مه و ذوق فلک تو سرگردان	مست و گراں خود کس کرد و جویاں
رصاصی لیز و و اهام ما و شامت مس	
در مینقشی دین چیل ارادت خط	ندست بقدر دل و سعادت خط
میا و بار چو باشد عبادت حاط	بیج وجه دیگر میت حاجت حاط
دعای بیم ستود و صبحگاهت مس	
تمام شد محسنات بر غزل خواجہ شمس الدین جانی قطب شیراز	
تاریخ تصنیف محسنات	
از مصنف سلمہ اللہ تعالیٰ و مارکی عم	
مکصد مہمد بن مراد حاط علیہ السلام	کرد چوں قنصیں ہر یک مینقشی شیریں پا
سال تصنیف جو رحمت از دستر آید	مکصد مہمد بخش شد سرکس مایاں
۱۲۷۴ھ ہجری	
الکون ستمہ و مع در ترجیع مذکرہ می آید	

ترجیع بند

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ای لب توجوں سیاہ مارے	حیتم تو عمرہ سحر کارے
مالام ملائکس ہاں عالم	چوں قد تو سر و حویاں
فی رویتو ای مروج سالم	ہیتم ستا ہتات تارے
در گشتی رور کار الحق	متل تو نہ ہیچ گلندارے
ایں آیت حق معدن حق	سورود و جاں مکیا شکارے
وہا نکھار مایاں ہمسارے	گریرہ رس کرکارے
آن کس کرد آستان قدرت	راہ نہ مراہماہ کارے
صبا دگاہت ای پریرد	بھگرت ملہر یک تنکارے
ای مردم حتم حملہ مردم	تاجید حتم انتظارے
نامی رشت و ار اچاں	سدا دل جان میں قرارے
دید مدبر و تیتو بگیت مد	ارہر فردن مہر دارے
ای حتم مریر گوہر اتک	دارش تو نگہ فی ستارے
چوں میت مہید صول اسوج	در دل تمام رور کارے

می میم و صبر کر گرسیم
شاید کیرج نکار میم

ای نور طرز انظر میت	نام گیت رس حر میت
حر تو سرت قسم که یکسر	اند بر سر سیر گریست
می گیریم داد و سار حسد	در گریه می مگر اثر میت
خوای جهان اگر چه خود	ماند تو هیچ تو تر میت
لی تو را ل نشاط ایال	لی رو تو بود در صر میت
در دقت و هر کی گم شد	این قصه عشق محض میت
نی نغمه رخت ای لایم	بار تو هیچ زهر میت
مثل دعدا رت ای نگارا	خود تنم بود و هم قهر میت
دو قوس جو ابرو تکیه	در تن تو سینه ام سپر میت
لا آنکه وطن باید بس مت	در کو تو ام چرا گز میت
امده وراق یک بلایست	برین هیچ ملا می صفت میت
بانی بر قیاب گوشت گوشت	هیچ به حد ای من حد میت
و صلت بچه صورتیم دود	در کینه من چو بیم و دیت
<p>می مبرم و صبر رگر سیم شاید که رخ نگار مسیم</p>	
ای حاتم تو زک صید انگس	دل در دو حلقه تنگاف در هرل
در جاره کسی در گریست	حرام شراب مل تو و مس
آواره مندم مستنق دلبر	در دست و در دیکوئی برل

<p> سجده طبع دل سوزد دقتی که وداع تو نمودم دلدا توئی دلی دل آزار گویند ترا حو مهر پر در دل بر دو قرار میسر بود خواهم که در دست خورشیدی ارصر ریت حسته خام دارم لضم دو کت گشتن خود ستر محنت بود فائن چون دیدل مار بهت نکل </p>	<p> کردم چه بکوی یار مسکن رت سرکات عالم ارتق مگر بر گزمت خود اس ما دوست چگونه تو دشمن آن شاه دلهری بر من گیرم بد یار حیر مسکن یار من فوج او تو مرکن ما شد چو وصل تاب گشتن این راز می توان بهشتن تا حدمزه مدره رشتن </p>
<p> می سیم و مصر بر گزینیم شاید که روح کار سیم </p>	
<p> آن شاه بهت در بر گرفتار نام بر یار تین صورت ما چیتیم تو ستوح چیمیش کو هر لحظه بهنگ دیگر آید دور می حال آن تبه حسن یارم شتراب مار سرست </p>	<p> در وقت سحر بل سکران دارد سحری ملسه ماعیان هر حید همد حال تا تار ما نقش و نگار یار عیان هر حال مرا نمود سیکار من هم نمی بیاد سرشان </p>

<p> یک ساعت و صد و شصت ثانیه این ترم مرا مود و لاچار گریه تو دارم حسریه آسان چه نمود اول این کار ما تو مرا چه حسریه سر و سینه قفس تدر و رفتار در کویتو ام گرد ستوار </p>	<p> یک و شصت ثانیه ما ششم ما س که سخن بعد ترم بعد از متاع حال تو دارم صد مشکل سخت دیدم از عشق دارم سر و سینه تو نگار دیت کسی سوستانی دایم مقید که سگی است </p>
<p> می میم و سر بر گریه شاید که سر بر گریه </p>	
<p> فی صبر مرا تو نه آرام میم که چه می کند ما خرام اسان حال ما سر خرام این صبر قرار و جواب آرام من نه سر درد و درد آسام دیدم سر و سینه شتر و اسلام ای بت بخدا تو تو من آرام دلدار و رفیق دیار و خوش کلام دل بیت مدست می دل آرام </p>	<p> ای سر کلید از گل فام آغار عشق تو صد آزار حول طبع تو دایره فراتر و ادم نیت تمام سر ما در جمل تو تمام من نیت کهر بیت رلف تو هر روز هر چند ریده تو از من هرگز زهرت خرد تو ای حال بی همتا که این ما چه پیام </p>

<p> ادر ر عشق من حشر است ارس جو سید دل بسویت حوں میت حیات من سحر است دیدم صبا سحر تو صد ریح حوں دل نگار میت است </p>	<p> بادیدہ ستوق میرم گام صدیہ بیچ رلف قدم ای صبی وقت حوں تو کرام مارا اگر ریم ما حوں تی حام استیرہ چہ می کم مایام </p>
<p> می میم دسر رگر ریم شاید کہ کج نگار سیم </p>	
<p> آرزوہ دل صم رس شد جو کنت مرا و مار در بود ہر کس کج کوی تو گر کرد راہ جو بد دردی حوت و تمام مرا حودا دستم آن عجب دہن تگنہ طلعت حوں تد دل من بکیر لست آن مہر حال و تمنج محل باغیر عیدیت استارہ درگون رقیب گشتد حیر گفتم سخن تو جگہ </p>	<p> این عہدہ شہرہ دمن شد شاید کہ شہید فی کس شد فی موت سخلہ گام شد صد مال رحب پیر شد حوں تلخ من شکم شد صد رونق گلست و چین شد مارش ہوس سہی دل شد حوں چشم و چراغ اکس شد امد دل من جہ طور شد آوج کہ رقیب نومن شد ستور میاں مردور شد </p>

ای ہاں حیریں سبیر و د	کیں تہہ ' می جان وں شد
لی خطہ بیام ولی سکا	کی مورہ و سل وں شد
<p>می دیم و صبر گریم شاید کہ یح نگاریم</p>	
اے دست تو ای نگار و باد	تا حد شتم کی و سیداد
جواں جہاں رستہ مات	اے عشق حسین جوتس ماد
میں ہر امید دلواریت	داوم دل و دین جوتس براد
ماز آذر کو غلہ سارے	کس ساد دل کہ مہتا ساد
جوں اوم دراد جسم ہمار	ای کاش کہ مادر مہی ادا
بر دیر فوج رہد شیریں	مرکوزہ مدجہ تیشہ فراد
آن ہر دو ہم جو شیر و شکر	اے بیعتہ تا حکام جان داد
در عشق جیاں مدجہ ہم ہم	ایجاہ عشق ماد آما د
احال میں جور و ی نمود	آفتاد مرا ہر ایچہ افتاد
ای حضرت عشق سا حاضر	ایں وقت برای میں جہا د
ہر از میں الم و رستا	رحیم ملک جانس خوش د
دل باغم و گرفتہ جوئے	ہر گر طرقت می شود یاد
جوں قصر وصال دل نا	قایم سندہ ہور میاد
<p>می مہم و صبر گریم</p>	

شاید کہ نوح نیکار میم

ای بیار حو طور دل بسته	نی ہری و میر محسبہ
ایدل بھراق آن دل آہ	حوں عمر نم ڈگر رہے
حارہ قرار دل بسورد	کی میر سد آن قرار حاکے
کردم مدد جتیم من قولن	حکمی کہ من تو خود برائے
یونیدہ ہینو دمسالم	در بہت محنت ہمارے
ارم بر مدگر مگویم	مسوہ کدہ مدگماے
آن طور ساس نامں ایلی	طور یکہ دما دگر کسائے
چوں دق محنت جتیم	چوں رہر راق می جیکائے
بر حو سج تو گلہ دارا	ریدہ ہمہ سطر و گل متالے
حال دل ہارم ارعادل	وام کہ تو سکیاں مدائے
چوں مت نگارار سرستم	ایدل تو گلہ مارہائے
ایدل تو مدوں لہر جوتیں	چوں عمر بصر مگر رہائے
آہ سر صر گبر ورجواں	الصمر کلید شاد دماے

می میم و صر گرگیم
شاید کہ سج نیکار میم

ہر گر تو صورت و فائیت	درست دما کہ حفا فیت
مارا تو دماں کہ حرا فیت	در میت تو سچ مدعا صیت

<p>صد بار اگر دی بود ستام حالی چه در تمش گوجان تندر لاف تو مشک میر عالم س خلق کو تن و خلقه بر هم اندوه و راق دل سر مس اد و ملت ای نگار سپید رود ساد و نعمت ولی درین خل حان از سر غیر تم معیرت ارحان ازل بودی منت رجیر نوای طیب کر تو در آفت خیال این را ر</p>	<p>امن مست بحر دما میت دل بود و در حالیا میت ایم حولی و صفت صبا میت هر دم درت گوی حلا میت یک بخت رحال پس حد آیت درو و گریست در دما میت دو راه تو درین سچا میت ایم سر و کار التجا میت حر حولی حکم را حد ایت بیاری عشق را دوا میت یون صورت و مل و دما میت</p>
<p>می میم و سر بر کریم شاید که یح نجار میم</p>	
<p>اوست و کار و حمار می هست و کلمات هم کتابت لے یار خود است هت ظرار نگر تو ما را آهوی چیں حور بر سر او منیر تعال</p>	<p>هم سر و ستاده بر کار لاکن حکیم چو میت یار لے یار حراست تو بهار در تات رلف ما دمار گفتم که قوی نگفت آرس</p>

<p>کعت کہ سم جدات گستا گستا م ندیم رگو تن عالم ماحد رس تو دور ماشی سین و حنه ام بطر کہ شاید حیرت ردہ ام مگو چہ سارم دل ادم و حال دم منت مار آرس کریم تو بار آ حوں میت ریاں و نقش را</p>	<p>امد تو بہت صدمہ ہارے عشق تو نمود ما مارے ای مہم جان دل نگارے ریں گرد آیدم سو مارے ما جو تو نگار طلم کارے آخر کتنی تو رحم مارے بوسید مکن امید وارے ار دور ستاریم تمارے</p>
	<p>می متمم و صبر بر گریم شاید کرب نگار میم</p>
<p>حادثہ گما و یب کارا ارے کو کم اگر میلے مار و تیرہ جوں مساد ماہم ر تو امی نگار میلہ گر قتل کہ نصرت تشیر مالار ملا ہی رمیہ دم امی رتنہ عشق بہت درد سدا تو مرا جہ العتر اک</p>	<p>در میں طار دی تو مارا سر دیرہ خود ہم دو بار دے سو دیکھو ر سھا مارا ماستی تو را ہی ہں دل آرا جویم ہر یاد و سہارا مالا ہی تو دردین طارا ماشاہ جہ سستی گدارا کس صید تو تو و شہسولارا</p>

<p>ایں قصہ عشق میں حریت مر و تو مہر و ماہ در حسین لے ناٹ تو ام ار حیات تاکے لشکر ہی تنوی حیر لے وصل و وعدہ و صابر</p>	<p>مے سو یکدیت و دارا صد بار گھٹ مر حصارا لگزار گئی سر حصارا یاد آرتا و ما حدارا گفتم دل و حال متلارا</p>
	<p>می میم و صبر بر گم میم شاید کہ یح نگار میم</p>
<p>ایں بار طلعت ہمایوں حول کردوں مہر بہادریوں ایں عشق بر شہد شیریں پی شکریت چورڈ در صوبہ جمال تو جہ گو یہ اور گلشن این زمانہ رقم ایں برگس منور قشیاں اور آہم ترکس کہ جاریست زلف تو بحیم باوکل افکس مر یاد تو اسی نگار مگر نگ ایں دل کہ بہ دست خود در دست</p>	<p>حسن تو جہتیہ رہ راہروں ہر وعدہ ترا ہمیں ست قالوں اندام عشق مست و نامون بلی بندہ ہر سحر تو محسوس ذہبی مد کا و طبع موزوں فی بار و شمر چو سپید محسوس زبان کرو مارا پے مستون تند و دیدہ من مثال صحیون در رہ رہ رہ ہر اس شخون جیتیم اوتا داتک گلگون لی است تست میں محسوس</p>

ای بخت بلند چرا گماشت هر چند قرار وصل تو میرست	مس خود چه کنم بخت اردو اندرو دل من بدو گردو
می هم و سرگر میسم تا بد کج کار میسم	
<p>حمارست چرا گیرست هر چند صلح میت هم پیش بستست می که مار بر جا راغبیت جورا اسود اچاں عیسم ددی تو نا این معین طره تو گرفت آن کس که بخت بخت چاک مگرفت محنت قرار و دل آن آتش متقن حال من خست حانا هوای حال کویت هر چند مگو میت دل آرام ما! سها می کی خوشتر رین دیده جو دیدت محال</p>	<p>چون حشمت بی تو تنگ گیرست آدمت سرستیرست کو ایچو بست و ایچو حیرست چیتو تو مله تیج تیرست چون صحت بد رتخیرست ما دحری که تنگ سرست اورا چه خیال بر چیرست راں صبر و قرار و گیرست آنی چیرم که شعله میرست ایں عاشق دار حال سرست گوئی که علم صعد ستیرست دائم که دلت به مهر حیرست راں دیده چو ابر آبریرست</p>
می هم و سرگر میسم	

شاید که رخ نگار معیسم

حالتیستم و حفات شاید	ار تو همه لطف و مهر ماید
نظاره کنم من اردرو نام	متايد که نگار من ميايد
واری من عرب صد حو	ای جان احریت هم متايد
گفتم که دی سبب و ستیسی	کفتا که تو مان من گر آید
اردرو و اوق دل ساله	کی یار و وصل من گر آید
کو صیقل عشق که عم و درد	این شک حاطرم رو آید
گر رنج کسی قدم بسویم	صد عم رو و طرب رو آید
و یار در در و بحر سید	حل صبر کنم چو یار ماید
یارم بر سرم عشق بر	صد باره روی من کتايد
این دل دلت مدان ساید	ماسک کسی که موم ساید
ای مهر سرح رهبر من	ار مهر ست چه می ماید
دل ناله کند در دسائی	حال همه سور می سزاید
چون عمر شد در کشاکش	اسید شد که یارم آید

می میم و صبر گر میم
ماتد که روح نگار معیسم

ای خلعت ناز پر تو برپا	باز آرسره و خاقو با بر آ
پیهات چه می کنم درین	فی لطف بیار و بی مدارا

<p>آخرو رسیده غم آخسر ای یوسف سبک گاه ہے اردیت غمت سر رہائے دل میت کہ درو تو مدارد سارم بکھیاں بخت ماسر ہیاریہ و چشم تو میت ارور شد و رام اردل خواہم کہ ہمہ سر کس سر ایں مالہ من جو مالہ لے جام بکھوش دل بکھوش چون بیت مرادیں تیر دہ</p>	<p>سدت حمیدہ چون لیا کس ارہو حواں و مرا میم بختیم دل مسام حرمیق تو کو بیدل تو لا ای بخت سعید روی سما ہر صاحب ہوش ای نگار شد صبر بھر تو دہیا آوارہ شوم مدت و صحر صد شور و مدحان دہا یارک میں ستود دلا سا اسا وصال و مہیت</p>
	<p>می مہم و صبر گر رسم تایید کہ روح نگار مہیم</p>
<p>روشن نظر نگاہ لبہ با قامت خن صد قیامت رفشا از سر میں سر عالم ای جلال تو میں جگہ نہ از رفعت بقبر تو جو دم دم</p>	<p>نیریں سحسی لب جو شک گفت ملکیت شور مجتہ آمد چو ہوا ہی بایر و سر ہم شروہم کار و ہمہ سر ما حال شد م اران برار</p>

یا وصل نگار دیا کل صبر ار عمر کا وسیعہ تیرے بروہی ست کھا نگار وحدہ تنی کہ جوت درانی در راہ تو ای حلال عسا ستوں لب تو دل تکریر دارم بہ پیار ما تو کارے دیدار تو چون مدیدہ توان	ار ہر دو کیے ستود میرے وار عتوہ او دل ست مصطر سروای تو ام کجاں دل در بختی رعم کجاں یکسر مارست دودیدہ ام جو عمر ای شاہد تہد مار حوشتہ ای رش تو رنا نہ زبور دیدن سرس سریت ہتر
می میم و صبر گر گریم شاید کہ روح نگار سیم	
عبادتے نگار گل رنگ ہرگز ستود نہ یہ ام برم یاراں بچاں بیا و دم آغوش کسادہ ام مامید آخوہ کیم کہ یار بے رحم شکر کہ بیاہ کرد و دم ماست نگاہ توجہ سجد سرت تان بچیم سنت	ماں بہ وقت بہت درجک حال در تو دولت با سنگ اکوں دل و تہ را و چیک تاز و دگیر متں سرتنگ رکتیں میں محمود آہنگ رلف یہ بہت کہ بہت شکر سستی متراکت سنگ دیدم صما سا حل گنگ

در بجزرت جوگتہ امیر ار خاطر بر عارضہ منقبت شلتی بچاں کسی بدیم ماجکت استی رسم س دیاس تارعود و صلتس	رود آد میں برہیم آریگ نامیتل ہر دو کیں رنگ دیدم خطا و روم و ہم رنگ اہر س موت مالہ جنگ ہر برہم ہیں گرت آہنگ
	می ہم و صرر گریم سایہ کہ روح نگار میم
تاریخ تصنیف ربیع بنذر منصف سلمہ	
میں ترجیع بد سال کن یا	ربیع سدا رطرب شاہ
۱۲۷۶ ہجری	
واسوخت	
شاہ شہیدی حسرت شیریں ہے رہیں شوق نگہ سپید سج چہ دقتی	کل خنی لالہ صدارے گل نہ گلندے برعی عتوہ کی سیم تہی رہے
رودل ار میں بیدل گاہی آہے طرہ میں یار بنگلہ نگاہی گلہے	
آہ میں ماکہ ہم دم کہ مدارم ہم ار عجم مالہ ہم مل تو خوش از صورت ہم	کہ کسی واقف دہزارہ ہمیم محسوم این چہ حورست و حیا ایچہ عسلایہ

	گاه مگر از حال که سیاه سور و جا ار کی بل و ساتار تو نیم به چها	
مر طرف گشت همه سوچو سوخت دیدم سند خطا متکب خطا چو که سوخت دیدم		رنگ شکست روم جور سوخت دیدم صنعت گشت در است حکم کویت دیدم
	عشق رویتو دلم سوخت چه دلم سوخت چو تا همورم رخت یا ربهر رخت نظر	
مار راں مدیا مدیائی جور رسد لیک ما مار وادانا تو به هر گر رسد		در جم رلف کورت مرغ دلم اندر رسد حور ویاں جان گر چیه سی عتوه کبکد
	سرو هر حمد به لستان قدمی بر جارد میتن مالای تو به هر گره و می مالارد	
آهوار شوح گاه تو به زدید نگاه قصه او چه در راه ست ساستد کوناه		مارحت مهر تاید و به شد بروشاه رلف بهد ویتویر چ ترار مار ساه
	بیس بهان به که بعیر تو گویم سر سو گره گویم تو گویم ستم آن گیسو	
طوطی از شکر گفتار تو شد شکر آ هر بهار شهر سا بهر تو آمد دلدار		ای بهر قرار تو تر سده بهر کس آ روم ریاں شد بهر حال از دم تو آس آ
	وصل تو فصل الم هست جویا شدم فصل فصل تو وصل غم آمد بی خام فصل	

حاکم راه تو کمر سینه حتم و لهاست	که کو تیر و دها مطرب سر لهاست
ارغیان جان بیرون محفلهاست	دیدت لیک نگار اعلا مشکهاست
سر سر نام تو دارد نظر اهل مطهر	
بود آيا که رسید رحمت ان چو قمر	
حال دل با که کم باران عرندوار	خود آرد و حجت سر اما فلک متعدد با
آب آشکم چو روان شد سر حتم دعا	ورنه خود از من تو بود کس محرم ار
وارم از سر در قناد و تو در یقه هموار	
سحری پیش تو این دل تنده آوده بهو	
ترک حتم نور بد ما و ک حرمین بکمر	بیل چو کرد و انان این بهیم دیدت
در تنه و ت تو باله رسد گیر اتر	نگهد من چه کم مادل سنگ بود کتر
هست در کیشیه من لعل و گهر هم مر جان	
هست در پیش تو خاصر و دل نقد ار جان	
دست رنگین بجا کرده نگارم آمد	ار بی گشتن من ترک سوارم آمد
کار باکره نگار و دگر نگارم آمد	شاهبازی که کمون هنر نگارم آمد
صند لما سر چو به صد گزارد و تر حسم	
مطری دریای صیدی دگر آرد برسم	
دود آه ارجیه بگردون دود و آریه کل	کیه دل برود از ت کیه من
در دل از نقد عمت آمده گنجیه من	هم میاد تو در دشت و آد به من

	روی خوب تو مگر آنست جامی یار خون به میم بر حلت عکس جامی یار	
مرج دل چو لاله ای رخ تو شد هوا	ارئی کعبه و تیر شد قسبه مأم از سنگ شد گیت نامم سدا	چون رسوا عشق تو شد دم سوا
	خو تنوئی سوس مس صورت ناموس ترا هم میدان لایت علم و کوس مراست	
ایکه بر صیقل رنگ و تار آه	بحین مار تو را اهل سار آه بر کشته خود هر سار آه	سایه ارحامت مهوده تو باز آه
	کرده خاک مرا رتق قدم رشک حیر خوف مکره کجا ن باره تهدید بکیر	
مردی مهر بر بچیر تنگ ماس	هست مهر بر دل سر کانه نم دشمن تا هوسم سر گوش بیاند موطس	میں اسوق رخ آن متوج بر دهم طبع
	خواهم ارد دست حاش که نه بر یاد شوم بوطن بار دم بهم وطن آباد شوم	
از سر آمدیم خود دستانتان	دست بر دست ز بار و دود حده کما دل به جان بار دم بهم بر دار دل جان	ما بر دست چیں گر چه جدا رستم تا
	شوخ دیده را میں دیدہ چو متعلق دیدم وای برین که من اور اسچہ رو مگر دیدم	

جدیدم مدلم شد که اردو گیرم	دل خود لیک مقاد کو تو میرم
آنجا است که گداز صاف نیستین میرم	حرف آید و حرم بد چون شیرم
حیف صد حیف که خار راه تار تن آدم	
حکیم لیک که ز اپنی کار تن دارم	
دستار دهن دلدار سنگام دواغ	خون دم شد بر سر بار و در درم تناع
گفتش گر کسی رحم مرا هست سراغ	گفت از خام طبع ما تن به ماس طماع
مار پیر کشته گیریم عزامت از مار	
ما را شیم کس از سر الفت و مسار	
سور دل شمع صفت هست مساری	لقد حال ماخته ام صاف دین ماری
مهر و نهاده فروغ ست ماساری تو	و صد هم دل هم یارید ماساری تو
حوق میامش تو کس یار و نه مسار مرآت	
کر بی آدیت گوشت بر آوار مرا است	
حون توئی رشک یی جویری رحلی	لئے حورو ویری اسن ملک محروے
حلقا طالب تو تو همه مطلوبے	لیک اند دل و حام چرخ مرعوبے
رام توناکه آرامم گرام رورے	
ما که خار راهوا یتو سپارم رورے	
حسرتی از لب تیریت که در کام هست	بمحو و نه ددرس و هزاران نام هست
خیال دوست و دور نه آرام هست	عوض عین و عار تو بدست نام هست

	حالاً مس تو معلوب تو غالب می سید من سیرت هست چو او که سگ	
حد میامت و یام چو را سدا من و تیو چو را چو کنی آر است	سر و سمناد و صور نقدت باید رست عشق من بر روح ریا بی تو را مرد رست	
	دل بیدل لولا تیو حویر و دارد مربع حال هم هوا تیو دیر و دارد	
آرد لب بحر آب سر شکم بر روی فلج گفتار حیلان من ای عکس حوی	ماوت از گلشن عشق تو تمام چیل کو ایچه اندر دل تو هست من باس گوی	
	ما که معلوم شود باس شیدا سر تو هست دل با هم رنگ است جبین در رو	
سیار من بیدل محسن بار میای نه تار و راین اشک تو قلدار مس	سکار من کجناک چو شهنشاه میای خود میاید سر الطاف آوار میاید	
	می تو آمم که بحر روح لود غالب من ملکه در بحر تو از روح دود غالب من	
تا میجو رشید است دارد ما به محبت سیر باست دارد	گر چه خود رشید بود تو علامت دارد ایمرو این رویه را تو سلامت دارد	
	چون بایم بر روی مرام زهر روی سوخت ایچه رو نیست که خود مطلع بر لور و صیانت	

اس میں بندگی ہو تو اسی گل محسار	کو کوہ پہر ہو ستھرہ گل در مارار
دیدہ گر گس سہلاست بخت شتا	شدنی دیدن تو دیدہ کشتا دیگرار
سسل ار رلف رشتات برشتاں آید	
دوریاں سویتا عشوق ساجواں آید	
گلشن حس تو آراب سرشکم سہاست	جرہ مار تو آرمگ یارم ریاست
ہر گل عشق کہ درماع دل مارو است	یارار نکست کلزار رح تو یواست
رنگ تو ہر گل پورہست سہرک حجت	
مچور و چاک گریباں بے عشوق دہست	
گریمسی بخت تو موسوی دگرے	ماہا وقت ریمیم روی دگرے
ارمکوت گریمیم کوی دگرے	حرہ آت ہو تسم ر حومی دگرے
حاج میر جو داری تو فطرار غیرت	
مادایم سرسیر ہوا سی غیرت	
گر رضا حوی نیست دلت را سطور	میں گو سورق بیایدہ ماراجہ جہرہ
ادارل مت و حرایم لعالم مشہور	ارپنی مت گاہت تو سہوڑی مسہور
جیتہ اصاف کحاروت کہ اصاف نیست	
مارجاں صاف کہ ستیم دل صاف مت	
سہر توئی عین تمکار تو سنے	حود حاکار توئی دلر غیار توئی
کس گوید جہاں یار وفا دار توئی	ملکہ حوکار توئی ہر و حطرار توئی

	مثل تو هیچ در عالم مات حول ترا هیچ تر جسم به محالم مات	
هم شاید بدت دارو مدار هستی تا نمود بر سر کویتو مرا هستی		بست در کویتو ای حال چو قرار مفتی کن لبها بر نظر و در تنکار مفتی
	مفتی تهر کا مفتی عشق سب کما حول بهر دو بگری برق زمین ست و سا	
می آید میں کمالش تو لغای کسر می آید تمنع محنت و علی دور نصر		چون بود در دل تو عشق جدا می کسر گر محنت شود در تنو قی می اتر
	فاطمه بصدقه احمد دل و جالس حسین بحق یک سجده ملا شہت و شین	
مانش بهر دو تو هر گام سراه دیکت میجی بسم تبرعت بی بدعت مالک		حق سلوکت بر صدق اندازی مالک ارواح حق باک تو سگر مالک
	دین تان دین حاجت مومس تقی شافع است مرحوم دین یوم الدین	
ارمن آید در دل سوخته درد کرد و بیاں در گره خواندن او شعله فتا است بیاں		حدایات زو سوخت خواند سوخت کتب بک شعل محنت بی سیه طبا
	سجی عشق عجب سوالم صبر مود ار بی سال خواند سوالم صبح مکتود	

حکمر ساعت نه گنت جوتن ابل طم تیا حافظ و سعدی معری و نظامی هر جا	گنت هر حرف و دستان و تنگ و تنگ تیار بر در حلد بگوید با حلت هسرا		
	شدر مصفتی سخن سحر و ناله تیرا بین با کیت که با دست درین من اسار		
حرف گیر از بر حرف دال گفتار مست هر گر مسافری چور من دار و دأ	بیت یکین جود و من ست تو احوال سحر و هست قلم مادر با سق و حیا		
	انتخاب نه دوا دی رگی نامه کما سفیتا و کمرتهادت تو کس صبح و مسا		
<p style="text-align: center;">غزلیات متفقه</p> <table border="1"> <tr> <td data-bbox="536 939 891 1600">ای ویتو تنوع در طبع با از بهر تلاش کیه رف میم که گیر و د در آغوش دل ارد و عدار تو در آتش در یاکیم جو در گرت آلی رسان روحی مسفر جیتت چور به حد بگشت حسن بکین تو معالم</td><td data-bbox="121 939 536 1600">حسن تو دروغ و در صر آواره شدم در تنگ و در کاشتا ده جهان کتا و در از لعل تو خواست در جگر از دیده من چکد گهر روحور و بهال دل تر از میوه عاشقان سیر ای یار فکده متور و تنگ</td></tr> </table>		ای ویتو تنوع در طبع با از بهر تلاش کیه رف میم که گیر و د در آغوش دل ارد و عدار تو در آتش در یاکیم جو در گرت آلی رسان روحی مسفر جیتت چور به حد بگشت حسن بکین تو معالم	حسن تو دروغ و در صر آواره شدم در تنگ و در کاشتا ده جهان کتا و در از لعل تو خواست در جگر از دیده من چکد گهر روحور و بهال دل تر از میوه عاشقان سیر ای یار فکده متور و تنگ
ای ویتو تنوع در طبع با از بهر تلاش کیه رف میم که گیر و د در آغوش دل ارد و عدار تو در آتش در یاکیم جو در گرت آلی رسان روحی مسفر جیتت چور به حد بگشت حسن بکین تو معالم	حسن تو دروغ و در صر آواره شدم در تنگ و در کاشتا ده جهان کتا و در از لعل تو خواست در جگر از دیده من چکد گهر روحور و بهال دل تر از میوه عاشقان سیر ای یار فکده متور و تنگ		

<p>روح دہشتہ پیر وایان مانا تو ہو روز نکس انکہ حرکت دل کراست منفی وکہ چوریش تا</p>	<p>ند و مرغان لعل ترها شد سابع حیاں حسن جبریا ار آتش عشق درسته مرج قدسی حیاں و شریا</p>
<p>مرا ویرد کو میل رسیدہ رشد بھر دتس قمر کسوف احسوف جو سایہ قدر عباتیہ رآن است جو می اتس سر دم رحتم گفت قرب گفت مشی عشقم تو از کمال مداف گو و روی و وفا یار سے روی حیا دویدار رس آن حاکم جوتی گید اسد بہت کہ ناگاہ ارنجا ۔ مرا روی حال سادت فنا طفل ہرک منام عشق ملکہ رس تا کہ لوسف</p>	<p>مر لیکر کو پرتاب شد دیدہ چراہ سر گذشتہ سستیہ طمیدہ لعین کہ راست شود فامتہ حمیہ یار مس کہ منہ سیبہ ریدہ ہر حرب بخواندی تو از جزا ہں مچو عسم بخت حال نم کشیدہ سچ رلف تو حای دل دویدہ سہید عمرہ کند یار شوج دیدہ کہ در دیر دریں جتیم رو دیدہ گئی طفت رلیجا تو فی حسدہ</p>
<p>گفت منفی شدی کہ ہر از شوج ست راسی و عمل فقطہ و تصیدہ ہں</p>	
<p>مستم و سجدہ ہر گر و خط و د کہ ہم کشید رجال انکہ ہم بر صحر انیس دار</p>	<p>ملکہ اسی یاراں وصل یار تیرم کشید میرد وصل ہاراں یار تحیرم کشید</p>

<p> ارحدرواگر آوارم در یرم کسید در طیدیل خلق تر آں آب تمیرم کسید سید لال ہر لحظہ حوالہ دادم در یرم کسید ای قیماں ہر حد آراہ شکریم کسید مستحکم ہر حقا تو قیرم کسید ای بھماں در دیانت و عروہ قیرم کسید سرور ادم لگن حقت تعیرم کسید ادرم اپد وستان بوعین تقدیرم کسید اعتماد کل برن تقریر و تحزیرم کسید </p>	<p> نکوش بر مالہ علی لے آں گلجست کر تمیرم تر و حلقم آں جو حواریں سر جت لاف ساہت گوید ادر صد چ و ما بیت گئے در دین سید یارم در یرم کسید ادر صاحب ادا می عمر و می مار و ادا گاہ کا ہی گم سرم یار باشد یارم ای میقماں در سن گر حردن میم در ہر گر این سودا لاف او کجا پد رول ادر ماں و حامد ادر حصہ مستحق روت </p>
--	--

ای میراں مفتی سید انگوید در عیش
 چونکہ تقدیرم چہیں تدارعہ تعیرم کسید

<p> میں ہمارے سہ مسوں تدر یرم کسید جوں قدا و ایہ وستان میں جواب تمیرم کسید ارحدرو تیر میں مال ادر سکرو تیرم کسید رحم بر سرورم لند کیں جور گلگیرم کسید در لاف سیاہتس ہں اگر میرم کسید ای طہیاں ادر دین چیاں طہا میرم کسید ای سلماں مال بر گمہ یرم کسید </p>	<p> در سر سوداگر لعلن جوں بر تحیرم کسید در سکرو حوائصوحی ہوں اقامت آفتاب جہل شد تیر دشمن اریا د لعلن کام میں تنع میگوید محمل اہل محفل بر السو ای میراں در حواریں ہزار میں لطف حاکمیت ادر مہمانی برور میں صبح پیراگر مد کمر لاف ادر دریں دہب </p>
--	--

<p>مار در جلوه گری من شمسار را بی درک سر برین آسمان و کوه ای مکان عریض حول تنو چشم می گوشت و چمن است</p>	<p>ای حیوان ابر احاسن مع استویرم کبید او که حال لباس من شدم میرم کبید اوستوی ماده گلریگ بطیرم کبید</p>
<p>سقتی بخردن گوید پای حقان گر سحر وقت شمار در دنا لم معو بقصیرم کبید</p>	
<p>ترک گفت مع دلم کرد شکاری سواج کند در جگر و تن تنای مستم وین هیچ نسی ندیم دیار شدم لک خوش آما بدیم هم سرو حوالا تیو مانه کمال احیم تو ای توح مگر دیده بد آن حال بیابته که آن طار من معون صفت نقش درین یک پای سکر هم آغو نیم ای مار خوش آن گفتم که تو تنهار نظر سوس افکر در جیم کسم سر بر سر صید تو ای منده گفتم که ادا شده تنهار حول کرد شهیدم نگاه صید آ</p>	<p>در لاف سیاه تو جان شیر جگر آبی که رآرد در جگر سیه جگر هرگز نگار سوس من نامه جگر ماسد دیار تو در آسج و یار هم گل کند پیش جنت ناره بهار مرگس بچن اری و آهوه تنار رآرد و شو که مید تالاله خدا شاد گردد در برم آن باقه سوار مید جو هم آحق شود یار یار ماصیدم گفتم مرا سر چه کار آند چو لیم از سر کویتو عمار صید و گفتم که که کردی و تنار گفتم که کوئی فانی من گفتم که آ</p>

سپاس که در دست بقیع بر جود ماند و حال و نگرام هسته گفتم که هم با حق بر ویو نقد	سرگرد کاری شد خود کار لاریج شد هر دو سویدم گفتا که راست قوی درجه
گفتم که سیام تو گر راه سیام گفتا که بیم منفعتی است مصای	
سامری رخگاه تو ساحری آموت رای هر دو یک جیم خود همه مردم هر عمره و نه کر شری عتو و نسته سال سل شکر سا که طارح دان تبار تو کویت کفله سوموم قدم بر آموت کسی رود است دلم در درایتی سری آن ساعت بود انتری لاف تو مرا است بیا که درین مت و ان این جیم خوشه محال دلم سیه و عکر هرت	که ساحری رخگاه تو سامری آموت رها که کویتو کحل الجوا سری آموت در رک جیم تو هر یک شکر می آموت حد شد که دریم کل او سادری آموت در آن برکت سیاتس سحری آموت که صر سار بودل سر سری آموت که در طریق تو سم قلدری آموت دام او که خنوا انتری آموت در انتظار تو آتیش عمری آموت بیکر باز نگاهت مکر دی آموت
نظر حافظ تیار بر منعتی شعرا درین و ناله سخن گشت دی آموت	
در سرم سوار لاف یار هر مو گشت	در دلم صبح و ناله آب آن گیسو گشت

<p> اے آہوی جس حوں تدر مات دیا از ماتت دسرم تہا سہ ستو انگ ست دسرم اریسہ طوفاں ماراوس مال میرید د کوہ متیب تہہ کک مالدو کہ وقتش نہ معلوم کس اہر قیاس گھنہن باسا عینیں میں حوں تدریس کس پیتش بختیم حویشیں مارا تلاتس اس ذرا شکم کو ریاہ حوں مارو بھسا حوی حوں جستم حویشیں تارو </p>	<p> ہم متکد و مسکا یہ صد آہو کرشت در جہاں ارسو گھنہن قیاسی اہو کرشت افلا حوں حد تک کل کماں اہو کرشت سایہ ارا لاق نام حویشیں آں میرو کرشت گرچہ باہم صد ارس افسار گشت و کرشت طاقت دل طاق تدر ہم قوت مارو کرشت ارکھا دستمال پار میں ارسو کرشت سرور حویشیاں مال تاساں اہو کرشت ناماوح آہاں صد موح حوں میں جو کرشت </p>
--	--

منفیتیا افسار و اصول حرم میں کہیں
 صد موصوں رحاں میں ان حتم رجا دگر گشت

<p> حاکماں چارہ چہرہ صہا منیب و نعدار دمی سرم تو گوید میں کہ چہرہ دیکو تہو حیل خلگت گشتاں رحسم خود حویشیں رسو حوں نعد حوال یک پورہ رد و فعل بد شام تہہ ہزار ہنگام کوہار حویشیاں کہ گشتار حانیکہ صحت صحت عالی حویشیں </p>	<p> اوس رخ خود ریت رد دل ماسے رود ہیہاں میں یہ قیہ تقاصد امی رود از عدل کس سیر چہاں امی رود مارم حویشیاں صحیحہ امی رود ایں عادت سوز نگارے رود ایں حق صوح رسد امی رود آجاگی ہمار سچاے رود </p>
--	---

صدار و کرنت کی آواز و کرنت	درد دل بحر تو بیسج نما سے رود
کر در آریں وصال مل رقت اہیا	ایسا برس جس جو حال سے وہ
ای ایسا عزیز و سنگر خشم عشق	لے تو لبو ہی صبر دلچسپا سے رود

ہی عتیم وصل ہر اکو کر داد دوست

میں تو ہی ترخت استا میں رود

چو دیدہ واد میں سامہ من و تو	ار میں خند بکھا زنتا سے من و تو
ظہر میں تو فکرت حسم ہر حساؤ	میاں دھڑوں تند صبا سے اس تو
قیب میں چرودیدار فقرت	محبتم حاتم کی ہستنا سے اس تو
ویندگان محافطت و طاعت	قواب یک جتنی ار دو گچہ سے اس تو
گھر حواسو اسحوں استن حود	آ رقیب حود تار ایہ من و تو
گفت ظایعان و بدل مع لم	دیں صس ہم ست آب و داء من تو
یہیں بھاکرا رتیم سد رقیب	صوینت تار اکراہ من و تو
گفت کنگال من بلبل بال	یاد ایہ یک آمد ترانہ من و تو
و سر شک تہیم ہمس رست	جو سجت گنت میاں یک بارہ من تو
گفت مل بدل مراع و یکہ ما	مبتو و بحر اس آستیار من و تو
شیدال حوں حرمشتی گفت	یکسب سور مل فانتعا من تو

ہر جامہ ایم و لم گفت فیضی ای حرم

رفت و من طرح ساحراہ من و تو

<p> کہ مائیں میں امرور کسی سے آید جیہٹک کر مرہم خار وحسی سے آید نصہم ہلہ میں دھسی سے آید کہ ناں جیلگری کر کسی سے آید کوٹس میں یرہہ راکھ سی سے آید گیماں بہت کہ ہر کسی سے آید کہ کھر تو گرم دارہ سی سے آید جلیل تھینہ راجوتھسی سے آید کار تھار جیاں ار کسی سے آید میں برام کہ کہ اربیل دھسی سے آید ترتیم کہ کل عدسی سے آید گر سیرت بدر تو دھسی سے آید </p>	<p> دردلم ای مت دعا ہو سی سے آید دیا ماں کہ عشق تو قدموں بہت ذہن آن ہمہسی گر کسی سے آید میں مین کر دوسرے بحر دھسی سے آید حسرتا سر لہاں جہہ نیم کہ ہو دور و شب تھیں قمر و رات ہی میں گر بچے کشت میں طرہ اداسے آئی گر رتال سر رام تو حایش ماتہ کے لہو درسد بہت ستم و ستاں کہ وہ نیم توار مت میں سے اور نظر کہ کوشتہ معلق کر مای طار دلہر دست دل میں احسانت جہم </p>
--	--

کہ مائیں میں امرور کسی سے آید
جیہٹک کر مرہم خار وحسی سے آید
نصہم ہلہ میں دھسی سے آید
کہ ناں جیلگری کر کسی سے آید
کوٹس میں یرہہ راکھ سی سے آید
گیماں بہت کہ ہر کسی سے آید
کہ کھر تو گرم دارہ سی سے آید
جلیل تھینہ راجوتھسی سے آید
کار تھار جیاں ار کسی سے آید
میں برام کہ کہ اربیل دھسی سے آید
ترتیم کہ کل عدسی سے آید
گر سیرت بدر تو دھسی سے آید

<p> ر سر مفتی سیدم عیادت دموں کہ نور میں حرکت ار کسی سے آید مفتی ار مصرعہ حاوہ تو نعاوہ لہر گیر مردو ایدل کہ مسیحا دھسی سے آید </p>	<p> دل ناں تو میں ایثار سر آں کر دم نظری رجت اسی یار برتیاں کر دم ہاں تک عمرہ حوریرہ تو قرآن کر دم دیدہ ہار رخ رسا تہو حراں کر دم </p>
--	---

دیده دل که با من دید چه چشماں کردم	دیده حوّل ماریاں جس مایاں کردم
گر چہ رکعتہ رویتو مسلماناں کردم	کھر لطف تو مآثر دل میں کافر کرد
مے فی روی ہر سی رودہ رستناں کردم	مے رکوبتو لہر دوس قدم ارنی حور
دربار آہ چہ آگفتہ ماواں کردم	توہ اگر کعتہ و عطر چہ سودم گفتم
سیدہ در آتش بودتہ حوسواں کردم	ماںش تہن قہر آہ شہر آہ سست
دیده ماری ہر دی سہ کسماں کردم	تا نظر ماریاں تنہدہ ارم میں مار
راں میجاہ شدم دیدہ ایں مداں کردم	حوّل از حجرہ رنماؤں شہد دم حزن
آگہی بر قد آن سر و چرا ماں کردم	قد تمناؤں و صبورہ مہم مالا
یا مریحہ شدم رو سوی مداں کردم	سرسو کا سہ لطف تو دارم در سہ
احساں شکرہ حد سیر گلستاں کردم	گلستاں میں شہر آہ و کماے و کناں
دل دیں ہر دو تار و لہر آن کردم	گو ہم از دو قسم ہم سر صدق و مہا
حوّل مے عشق نگاہی سر دماں کردم	سر دماں مراے سر دماںی رود
دل کہ بار لطف رشتیاں شہر آن کردم	طہر جام میں شہد جمعیت کھما
حدہ خشکیں تہر آہ بہ ہمیایں کردم	ادھتا و حق و میں و تہر آہی عار
میں دہشت نہ کنوں ماگہ گریباں کردم	ا دل سیدہ میں حال شہد از سہ عشق
وقت شہر شہر شکستہ بیاں کردم	گفتاں جہاں کس با من سیدہ ا
میں آردہ دماں بہ دماں کہم	دوں بہ سہ آمدہ و گردوں دہ کام مدد
طلحاں حوّل میں شہر آن کردم	میں اہی شہر شہد دم رو دماں اہر دہا

<p>مندی و قاصی و هم محنت اعظم این برل برعل با قنی طرد محس</p>	<p>ست حواص باره عمل جمله علوان کردم هر محسوس محس سج و محس دال کردم</p>
<p>میچاقش بر اسم محاسب آقا تا اندک من ارکله جوال کردم</p>	
<p>می دران و متال تصور بریت آید استانتش من برابر و جوی پایا نظر مستحیه زد کیت م با سیت ان تم جوی تبدیه اسحق و ت بهی هم مد نقشه آتیرار نگاه جوی مصور میکند جوی مصور در جوی لیس بر جیت کا از سیت نقشه جوی آید و میا در جیت در پس آید بر گره و جوی آتیرار جوی تصویر بر ت سیت جوی در جیت شوح شریات مصور جوی کند و کلاک تند گاه هم با گاهان جوی بر تید و جیت جوی در سیت آید دار و سیم در جیت تند تصور بر تید و در صد جلوه جیت جوی مصور نقشه بر تیت و گاهان در جیت</p>	<p>می کند هر یک را ال لوقر سیت آید گفتم اکنون می کند سیت سب آید تا در سیت تا تیر سیت آید حواص ار صدق و جوی سیت آید می جلد در سیم صمد سیت آید تند اسیر اس دل بد و در سیت آید می در صد جمله راتنه و در سیت آید سگرم متال جوی در و گیر سب آید تند مصور در نظر سیت آید چشم آید تند آید و گیر سب آید جسم من تند آید با گاهان سیت آید در صد سیت ران تند و سیت آید کس تو تخمیش کس تخم سیت آید تند در سیت در ادب لوقر سیت آید</p>

اراد او مار و محبت کر شست به آید	د و حتم حلقه حق بحریت آید
حول تنی روی گیت به مال آمد رو	تند دل مار و کبوتر تند میریت آید
سرمه و ساله دار حتم تصویرت کردید	تند و سحر حق هر دل نسیم ریت آید
مصلحتا و وقت بدین چنین دست گرفت	ایس تصویر رست لی تقصیر رست آید
بیت درویت کرد و یکسان جوینم از در حق	یتوان دیدل بر تصویر رست آید

ایضا

چون به میم من دست یاریت آید	میم از گیتین گلزار ریت آید
اگر کسی جو رگبری زای ساطع رود	ده دست من وجود گمرا آید
خودمانی می کند بس نگ می یارود	کس میدارد دیده بر رگزار ریت آید
ارشدیه عاشق و مستوق مبد هر کس	پر یار و مار خاد و کار ریت آید
عیب خود و حواهی می روی کیه پس	کی دهد عیب بر اظهار ریت آید
کرد دست خود گیری هر سر گشته	تند در رگین سچات سیار ریت آید
سایه رعت اگر افتد بر خود میشود	همچو ما و آهوی تا مار ریت آید
گر گیری دست خود گیر دست میر	از هر گشتش شود پرچار ریت آید
اگر آید جو حواها چهره خود سگرم	مست در حق کارلی سکا ریت آید
که مصروفه من برکت خود شود	از رگ هر امی سو سقا ریت آید
تند از من این سخن در حق بر خود کرد	تند دست یار بر حور و ریت آید
شکر در غرور و ایوان نگار از سگرم	سوی ویش و سوی مار ریت آید

<p>آینه خود بین باز است کیان قتیله گریه می من آن روی نگاری است گردن دین وین سوش سگر اسنی محو میل طوطی ترند مفتا دارد چو میل وین آینه یار</p>	<p>دیده ام بسیار و بسیاریت آینه ایچو روی آینه انگاریت آینه محبت خود را سگر دیاریت آینه دره دارد دقایق دستاریت آینه زهر و جسم خود در داریت آینه</p>
	<p>ایں عمل ارس چو تند نصیب افسم می کنم چو دریم من دست یاریت آینه</p>
<p>رس چو زار گرفت و شکست و ست کشتا سکو سلطنت از داریه محمود رحیم حال عریضه بر خود من آنگار یار مصر ابرم نصیباری شکریم چو تهیدیم بود بیتال آنکه که آن بیت یال نکس می یال در گرفت ال از هلم وقت و دواع اگر بفتی میار چون سر لغتس</p>	<p>ترک زار گرفت و شکست و ست کشتا دلن ایار گرفت و شکست و ست کشتا سوره دما گرفت و شکست و ست کشتا روی از گرفت و شکست و ست کشتا بی مار گرفت و شکست و ست کشتا با خرا گرفت و شکست و ست کشتا روی از گرفت و شکست و ست کشتا بعد یار گرفت و شکست و ست کشتا</p>
	<p>عمل به میل محو من نصیب دلم مار گرفت و شکست و ست کشتا</p>
<p>دیدم له درم عشرت جیل مست قوتیج</p>	<p>دل بهیلوی من ابریت نگار است سنج</p>

<p>من چہ ایمم روح دار چہ ایم من تبار آن منی ارجون سری کم حیر ایون دنا دو لم آدا خام می دو اجم بریر بیم</p>	<p>رلس در حمار تو جوی ماری ہی کج بلبل گد حمار دستی مدله سح کر رقیقت الگیر دوسہ ساتہ سح</p>
--	--

<p>فادہ نکست لسن تامقتی صاحب کمر کردن تیت اس عمل با محقر بریت سح</p>	
--	--

<p>سوک عمرہ نو تیر سے کد پکیاں کماں کد عمرہ ترک من کماں ابرو کر تیرات مقامی کا حم کا می رو مستود کہ تو ناوک رے حار کل سرج من ارجون نگاہت ، پدہ می گیم دوف تیر تو کر دم ولی سے داعم دوقی ردف رں جو مگر گیم یسم ست کہ بچیر سیکے د لہا دوف رسیہ مفتی حوتیر برں دارد حوتیر عمرہ ولی در فقات لاف بریت شوی رتیر کہ سوی من چو حکم ا ا</p>	<p>رں نکست کہ تقصیر می کد پکیاں چہ طرہ کار رقدیر می کد پکیاں در مقام حہ تا تیر می کد پکیاں رجون دل سر مقویر می کد پکیاں مقدم ست نہ تا تیر می کد پکیاں برحم سہ چہ تدریر می کد پکیاں نکر سول حکر تیر می کد پکیاں سوف مالہ شگیر می کد پکیاں ہوای کست یک بیر می کد پکیاں حہ حش ابرہہ بچیر می کد پکیاں حساں برحم حکر دیر می کد پکیاں</p>
--	---

<p>تا طست اراں تیرں وگرہ کما دریم عالمہ تقصیر می کد پکیاں</p>	
---	--

<p>ای عمر حوادر پرتالی گویا ماسا حوادر دیر برانی گویا گفتم مغلط که ما هتالی گویا سجدیل تست رشت نامری ار سو زنده قات فی خیم تند ویر که آمدی حامری سیک گوهر آفتاب مستقیم سد عارضت آنسین بوسید اعتق صم حو مقصر آید ارم حو حق بود و کال عطا حو گل بخش تنگه رتیم تند که مکوه لالتی اتر گویا در محل عشرت سیدم گفتم</p>	<p>دی سنی موهم حوای گویا یا رگس ست سحرانی گویا هتالی و اتالی گویا حو بار سید سچ و تالی گویا اسی یا دهور در نقالی گویا ارامه یا رسه حوای گویا اسی آفتاب تیرانی گویا اسی بخت حو اران کالی گویا راهد تو آدی دوال گویا اسی گل زبنتیه با گلانی گویا اسی دل بودیل کامیالی گویا رکت سب این حوای گویا مجلس شو گرم ست تیرانی گویا</p>
<p>منقعی حو دیوان بوسم گویم اسی حمله حو توانی گویا</p>	
<p>تا جدار محبت می حد کسم بهتران که هیچ مگویم ارماس حوایم حو به مصحف و تواتی</p>	<p>حامی و در کشیم بختیت بطر کسیم هم اردان او بخش مختصر کسیم ارحال نقطه دل به به بر کسیم</p>

<p> مایں دو دین دیدل مسام و سحر کیم نسج دکر نام تو دور دست کر کیم ران بود مار دل طلب سم و کر کیم اردید مان تار تو عمل کر کیم آرا مان پدہ خود پر کر کیم یاراں سکیطہ کتار پاز کر کیم ماکل خیال بر سحر تو کر کیم ناماد تو سم عمل تار و کر کیم کے ہنار بر سحر میت کر کیم حشر این سحر بچہ و سر کر کیم تا این مہایہ بیہ اہل نظر کر کیم مار و تہ سار تراد و کر کیم رہیں گفتگو مان بہ مان مہ کر کیم جو گفتگو می عشق بہاں کر کیم امی عییم ادہ و شاہ کر کیم ماہم خوف سانس اگر کر کیم </p>	<p> مہیم چل رلف و ہستی بہ نظر اور تہ روان و ہم اردار ستر تک ار سیم و در جو دیدل و تہ مشکل ست عول تہ عکرو ست عارمت ای ککا تہم کی کہ کل ہوا تہ دل رست و درم تو جو طرہ سر اسیم ماعول ای کتہ حیں جو بر علم کتہ حیں تہ گرد و ست سر و و را و بر تہ این گفتت کہ بیت این لہم این ل کر تہست یا بر پیر تو آدہ جس سحر کو م جو و روی تو ہم رو و رو گو کر مارتی کو خود دل تو در مہ است سرت رو و کار ماسعرا و رکار کر گفتگو رس کا گفتگو عشق راہر لکند و حور ست آرو ہستی امام بخش کہ ہستی ارجل </p>
--	---

دہ

<p> آہ دل دور رہ جان حرم و جہد </p>	<p> اہل نفس گراں لعل حیں و جہد </p>
---	---

<p>دل عشاق قرار حلد میں سرچید یہ لودرنگ مکانی کہ لیکن سرچید کجا سدرہ کہ از عروسی رس سرچید چون فیث تو متو مار قریں سرچید کہ پوچید و گر خوش تریں سرچید گیماں نام سلیمان رنگیں سرچید مار پر سن سر سوج امیں سرچید گر رزم طرب آن ماہ حیں سرچید گرہ مہم رحیں تو کہ جیں رحنید سر تا صح قاصد سر میں سرچید کتنہ تو کے اور در میں سرچید آن کہاں لودی میں جوں کہیں سرچید</p>	<p>گر کوئی تو مقاسن لود ای سا پس رفتی و صورت اسجا چہ گویم کہ حیات گر سام تو بر و طایر حام حائلے دور ہی حال و دلم ارچہ سا حید ارتق مارو حرس آناہ جین ما حوی ست مای شاد شرف نام تو اکل کر قظیم ہر کائی تو ماسدرہ کد در مصالح تنوع ارحدہ رند گریہ سر کو یاراں شوم آوارہ و سرگستہ جو احاس ہیں گر ہم سر سرین توشی جواب کم مایانی امر ادق تو مردور محشر روتق حسد میں می ہدف تیر گرگ</p>
--	--

احسان طرہ اندر در علت مفقعی ہست

گر گوشتن برو دیت جیں سرچید

قول مکر میر اقرارش علیہ القہار
 صلحت الفت پیر بیکارش علی ہذا القیاس
 دم جو دارد تیر رفتارش علی ہذا القیاس
 ہم حسین صدر برید جہارش علی ہذا القیاس

یار سوزا کیر گفتارش علیہ القیاس
 اردو حائش دل عصرت ارچہ حائش
 لدم در فارس آمد رنگا ہوندر و
 جہرہ یروا متس مگر روح تیریں

<p> حرف و سادیه طواریت علی به القیاس معد عصر بر هر تاتیس علی به القیاس ارستن بر هر کارس علی به القیاس سنگرت استغیر کردایت علی به القیاس در سر بر یارایت علی به القیاس سنگرت آفت حیر هر حارست علی به القیاس هر گلست بوجیر اسحارست علی به القیاس حوس و لبر بر یارایت علی به القیاس سقفل آویر دیوارست علی به القیاس </p>	<p> قصه رقص در دست در کوه در خم خود سیم آرد رس معد صحر اسکست بساری بر گاری طرد کارنی کس طالی با برانی دل سانی ستم کوکب با هر تیرین حال تیرین آواو یا بهاد هم بدستی در لاس کسی او ر و بود بر محبت کس تا ساجار فصل در حیا باس گر رشک حیا با هست مصر او مسک فتور قصر قصر در نظر </p>
---	---

مگ مصفی اندر اسلح محبت شد حنا
 دیده اسن کار بر اطوارست علی به القیاس

<p> محراب علی طبع ارستن تارست را دای ناله حاسور موسیقارست را هور مآر و درول نوبه یارست را حد شد اصول گر ارد اند صول است را رسد در کجا این حار دایوارست را سات تا سماں قوت لرل مارست را لقر مالی سر و دم سر و تارست را </p>	<p> من آموت چو کس ت قس نایست را به قسیم شتار و بحر قود و دل غری من هر معد رستی جو رستی و شکسته اگر ار این دلعت حور و منی محبت کرد گلست گوته عیباں سکرم گویم سلا سی دیبا و سلا امل دم حلت نظر اتا دما گاه هم حور شرف کلاه کج </p>
--	--

<p> ماسید کیا مود را رصقت فائق در عالم کسی نے سارہ ای تباط و سہر کو مسکیت پر راحت یا فتم ار کار مدی جان کبیر میں جان جسک گنتی بہادرم میں خود قسم دو سیر غائبت اس پر کاشتم ہی کی دل گوئی جس سچی مفتی اس میں حتم </p>	<p> صلی استم آہ سید افکار استن را تو دای رلف استانی دل بہا استن را خیالی جوں بہتم میں عشقت کا استن را کھا انکار شکست کھا اقرار استن را چہ راحت بر میان ای لی میان باز تر کر و چہل استن قافیہ دستور استن را </p>
--	--

تو ہر مروتی کٹری بہ عشق رہا تودہ
 بصورت کے تو اند طرح رلف یا استن را

<p> ای بیکار ان تابد رگو تو میں حیری میں نقد دل خود را در می تو اندارم بے عیبی میں سم ست لی نقطہ موہوم طہریم در قنارت میم بر ماں ہجر کبریت لغایت رنگ ار لک و دہ است اما ہدو حرم صہبای کس مایہ جوں عارض گیت ای لو گل خدام رو آجس دوا خواہم عزلی مشیت دنیا گرداں مگر مگر تو اور مگر ہر گز کہ جس نام راں حسرتیں لب </p>	<p> اس تو شکر اوصاں اس شہد جس حیر حردل چہ بیا و دم احاں وطن چیرے جوں ارد بہت گویم ای بیٹ قن حری ار کنگ نہی حیری اسوی حقی چیرے آں فعل میں حیری ان تو عدل حیری اما دسارم میں ار نو و کس حیرے لی لالہ و گل حیری بے رنگ کس حیرے حوالہ بہ ستی تو نامہ جیس حیری اور وی تو چہ خواہی رد حیر و کس حیر جہ شہد ہی نیم باراں مدہیں حیرے </p>
---	---

<p> کس تو چه میبانی ما چشم را دوست ای باد صبا مگر دردم نگار من مثل حرم صبا آمد سدمه سزا به گل ای سرو چه میبانی ما قامت بالا این ای باره می سخی حرم طریقه عیسی حرم تو و کماں از من آن چشم و ابرو آینه دل دارم از کس حست و دوست آسان چو باد اول دایم بدلت تا جا لب بگیرم از حست از لب لببت کردی رفتی نه ای ما تو خود کرد و آن معنی راقع چو ستود و اوصاف من باره عیسی </p>	<p> حرم در تو نمی بینم از صحر و قش چهر کس عرص تو در تیش من در تو چون چهر دین ما می تنوم از رابع و من چهر داری تو ما رویت از دوحس حیر کز تنگی داری چرخ و تنگی چهر من سینه فکرم بر سینه فکس حیر از سنگ لی ای جان بروی تو من حیر دین متق بدیدم من خیر بر رخ و من حیر حرم سینه خیر اسم ای سیم من چهر میتو چو بدستش جان میت من چهر نگرانت من معنی باره لاف زدن حیر </p>
---	--

دله

<p> حمارا دم جان رحام نشان کماست آمد دایم دست و سراسیمه ام در از دست و از خط و مال ای نگار ما هست خیر لا خیری ماست یا محبت ما هستی چو ساید موت کماست از سر سالیه ما در حرم و از حرم کماست </p>	<p> میم کلین و لیک میم مکان کماست مانگ حرس گوشت من ملی کاروان کماست من کماست بهت روح تو نکته دای کماست سوختم نقطه است من نمکیان کماست لایله کماست ما که کماست سارا کماست این سرانی مت من میمان کماست </p>
---	--

ای جان من جو ماوشما تو امان کجاست خوں میں تو امان ستیری میری کجاست دروغ جو مل ایک گھنٹن میں کجاست ساقی کجاست کجاست کجاست کجاست در کو تیر جو مس گویم جہاں کجاست	ما عاشق لڑا ایم تو معشوقہ رسا مہتاب نہیں تو دروغیت کجاست دارم را بخار تو گر جس جس رسا ای یار بس اگر تو ساشی سرم عشق دروغ تو رہا رسب جس جس رسا
--	---

اردستان دوست مدد تان عمل کجاں

منقہ نامہ حبیب حسین دہاں کجاں

گفتاں میں کہ دو گھنٹہ میں کس گفتاں میں سوال یہ شیریں میں کس گفتاں میں دقیقہ میں گم تان کس گفتاں تلخی و ہنرمیں گماں کس گفتاں کہ در محترم ارداں کس گفتاں تھی کہ بہرہ و مدد حقان کس گفتاں میں معاہدہ عاتقان کس گفتاں میں سار جہیں وہاں کس گفتاں میں سار میں نگہاں کس گفتاں کہ اہل ماراں میں کراں کس گفتاں کہ مدد حراں میں کس	گفتاں کہ دو دوں ورت جو تان کس گفتاں کہ نیم نوسہ لب کس شکر لسم گفتاں کہ ہیکس میں سیات نشان کس گفتاں کہ ساد و قد و کمر تہد تان کس گفتاں کہ ہر قد رفت استوار کس گفتاں کہ کے سوم میں ما تو ہم کس گفتاں کہ حامی محرم میں توای کجاں گفتاں کہ سورہ دشنام گاہ میل گفتاں کہ حال و مدد دل و دم تان کس گفتاں کہ سر میں ہر تان میں ہوس گفتاں کہ سگریت چہ تیر تان کس
---	---

مخمس سر نخل میر عبد الوہاب

سر و کمر لہا اتر دے کہ مایہ ناز کس سر در آ	عزت تیر سرت قد کہ ریت ریت روغن در آ
عجب دل سرت ہمدلیق جو ہمیں در آ	تم سرت گریہ سرت کند کہ سیر و قوس در آ
اور صبر کم مدیدہ دل کشا ہمیں در آ	
ہنس نغمہ تو میری نگر تو ہر دم تر ہے	سر و چوہاں قد تو میری گل جو رویتو زخمی
سخت برکت عالمی تو کویم ار دل بھیجے	جو ہوا زستی بھی تاملی رنہ ام حے
اگر حقیقت تھی تگیا و سر دل میں در آ	
یہ نشت ایہ جنت حوی دیت ہمارو	ہم ارتقاں و سر سور ہم اسی نگار سنگدو
میں لہا سو مو کو کم ارجیاں تو گنگدو	بی نا و نامی میدہ و مسد رحمت حسدو
بجیاں حلقہ لہا و گری جو ر سخت در آ	
بچہ سو ریا تو گنگلی جو عشق ہر دم ہے	میں سرت جگہ میری گم ترا کہ تو کا ہے
ہر دست ایں جو مقلی تو ر سرت نہ قاتل	مکہ ام آسہ مایلی کہ رو صفت ہمارے
تو نکاہ دیدہ لعلی ترہ و اکس و گنگ در آ	
دہم اس میں جو شہزادہ مگر سرت جیل جہیزہ کا	تو نگہ حر تو مسرودہ ام دل بقیار صبر دہم
رہیت دل شہزادہ مسرودہ مات پیرا	غم انتظار و رورہ ام سر جیال تو مردہ ام
دہم سیرت میں کسا لعلی جہان سہ در آ	
نظر تیر کو میر سرت کہ رنہ تو رن سہ	کہ ہو کار تو ریا د و حشر رنہ کہ آورہ
سہ لہا قدم برہ حرد لہا حیات میل من لہ	عفت اگر نہ مصل و ہر تعلق سوس حسد

	رو داس تو که یکتا که این باطن کن دریا	
سرمه دل رسد تو شد که تو کرد و شد	سرمه دل رسد تو شد که تو کرد و شد	سرمه دل رسد تو شد که تو کرد و شد
	که این حس بد تو شد که عالم بود من دریا	
که این حس بد تو شد که عالم بود من دریا	که این حس بد تو شد که عالم بود من دریا	که این حس بد تو شد که عالم بود من دریا
	چو سحره حال بهیت نفسی شود من دریا	
شدم بهت بر همه باقی هم سواره و خواره	شدم بهت بر همه باقی هم سواره و خواره	شدم بهت بر همه باقی هم سواره و خواره
	چو مرده ام سو جان داد و عشق کج تو من دریا	
و کس عود بر سر دست جگر کشت میل تو سر	و کس عود بر سر دست جگر کشت میل تو سر	و کس عود بر سر دست جگر کشت میل تو سر
	در سال عشق بجز زهر طریت میت جز دریا	
که تو سحره روح داد من تو این مستی بهیت	که تو سحره روح داد من تو این مستی بهیت	که تو سحره روح داد من تو این مستی بهیت
	و هر سایه به من که گویت تو وطن دریا	

فقیده مدحیه جباب نادیه رحق مرتدی و مولائی حضرت
احمد شاه صاحب ثالوی حتمه الله علیه مع تارخ و قاضی حضرت جوم

دران برات من ساه حلال	بهی چشم و جراح اهل عروا
سزیم هم طریف هم حقیقت	هویدا بود و دوش بر آں
چراغ سرفرازش چنانست	که در سوره تندست نمایان
دل علم یقین عین یقین	شدش حق یقین آئینه چنان
مراقب بود هر دم در سراپه	مخاطب بود در ادوات شامان
شد سروات او کشف و فائق	حفاظت هم همان در عیان
شد یس و یقینش به ایت	مردان با عیان آمد به بیان
عذیل او حدیم الله بطرا	مطر تر به همان در زمین بار
خسوف سید حلیانست هر دم	در شدش تند بارشاد و مردار
زهی مرشد رهی نادیه بی کبر	مفقور حق شد لعلی از عیان
خسوف دل نگار در مارش	هر دو دوش رحیم دل سوارش
دلت احمدی آمد احدس	شدش جان نام احمد شاه و آ
فانی السیاح اول رحمتش	رحم شد مانند محوسک حلال
ادان چون شد در دوات احمد	عجالت خود که احمد شاه تندر
در نام وارتان تند احمد احمد	تعالی الله عین گشت عمتش
تنداریم احمد تا احدت	را احمد و احکم گشت فی الان

<p> سعد محمد سالک بار و شال رحمتی مار آمد ایل بر شال یہ آمد موت ایہ ہم گفست پس التوید آمد میں بر جال مرید اہل برید شاد حال بیاہ قادری و فاضل سال سختہ امامت فرما د سال رایاالتس موس بر امال رہلق احمدی 'عاقی تہال رفارقتس قمر کھو دال حادثہ جیم او اجیتیم حوال کہا شد ہمدای مقتدایاں تسلیم از حسیت بود شال راقہ ہم رضا دق شد ایال شدار موسی صارا ایل صال در حال ارسیتاس نور عرفا رہمدتس باہت ہم ہر آن ہو الہادی ہوا لہدش حرا </p>	<p> تختس میں سالک گسہ محدود در سرت شد جو میں ہر عشق کسی کو دست جو درست او دا تھام عشق درجہ درجہ لطیفانق مطیع موت اعظم سارایروی واحدی ہسم بیاد حادثس محدود الحق سلا مار اسلاس کیچہ عال از حب حق رحم آرو نوسگر صدقتر از صدیق اگر نوسگر صاحب ترش خال ہر ہی آدمی ہمدای ار علی شد تخل جوں حس میدہت کیر سعودن ہوا رلقین سجاد رک طہت کلیم آن اہل اربا شد خود راہل تقوی از تقی ہم ہایت شد رفیع عسکیت رعد القاد آید قادری ہم </p>
--	---

<p>رو رو العرج فاصل درختاں علام موت و حور سد و شاداں شد برسدن پر ریٹ ماتاں کہ از ہم ستادوں در رستم آن شد از دنیا بسوی طاقت آن شد روش ارد و مردوں نے الہ رو دیوں لوسہ شد در شکرستاں ملک از مقدس صد مر حاحواں رسیدن در طریح گویاں رد دل کسیر قرار من رفت از حاں ہم ارد در و راقن لود حیراں</p>	<p>نہی ہری ہی ہا ہی سہ شمع علام قادرین آمد مساوں محمد شاہ را شد نور و نور سے جگہ ہم سراج احمد شاہ اوصاں در یغا حیرتاں در داکہ ناگہ حمار تیرہ سوداں نہ دیں لک حاسن بیامی عوت اعظم حدارا ہم بدید و مصطفی دید ذکر دلی دہم قدس و عرشی مگر تدار فراقن صبر مفتی ہی سور یاد سور و راقن</p>
--	---

<p>کہ ہاتف گفت ارسال وصالش حدارا دید احمد ستارہ بہ داں</p>	<p>صبر</p>
---	------------

قصیدہ بلح مطبع پنجابی لاہور صمانہ اللہ تعالیٰ عن الخیر العباد

<p>بوصف مطبع پنجابی ام حسن بزمستاں بہ مطبعی کہ بطیرش بہ در نظر ماسے بہ صرف دیکو در مطبق معانی و حکمت</p>	<p>علم صفحہ فرط اس ان گہرا فاش بہ مطبعی کہ بر سعدی گلن لکشت کت لطم در و خوش رقم رو و سا</p>
--	---

که میں قصیدہ تفریح مطبعی مطبوع	اس ہجری میں اہل علم و ادب سرورق رہا
۱۲۹۱ھ	چو این قصیدہ سکیم میں ہر تہ تند و کای طبع میں اس دم مایل ہم عیت
خاتمة الطبع	
الحمد لله والحمد لله کہ این گنجیہ جہان آید اردو محفل گہرائی تہا ہوا ربیعی دیوان صفیر میاں ساحری بطیر و ماظم و ماتر مدیم السطیر شبات لوی مصتی امام بحق صاحب رئس و ثناء سلمہ اللہ تعالیٰ در مطبع سحالی لاہور راہ تمام مستی محمد عظیم مستم و ملک مطبوع گردید	
تاریخ طبعش از حضرت شائف سلمہ اللہ تعالیٰ	
دردیوان ہفتی مار کہ خیال چہ چشم ر تار بج طبعش سرورقش	سد طبع در مطبع سکا قال تاریخ سگس ۱۲۹۱ھ نہر و د سال
ایضاً لمصنفہ	
مطبع چوتہ طبع دیوان مصتی نہر و د سالش سرورقش گوتش	حوت ار طبع شد طبع حوالاں مصتی گو شاد شد طبع دیوان مصتی ۱۲۹۱ھ

ایضا طبع فراو کریم لطفش نیست این امیر کبیر خباثت ایشخ
 غلام محبوب بجانی صاحب جمع نیست لا هو

مهر و لک بر سرود گوهر احسم تبار	مستی این سین مع حد هتار کرد
گوی هستی برادر پودار شغری کنار	توس طمعش نمود یوید میدان شعر
لطفش از آسمان ار مدو کرد گاه	اربی تار بج طمع فکر جو محبوب کرد

چون سر شد من سرید دل رعد دور کشید
 گفت تا این کج جمع از گهر شا هموار

لشکر احمق

تاریخ عیسوی از مصنف سلیمه

نی طمش شد در میان مستی	چونند نصیب حق دیوان مستی
صیای شمش آں دیوان مستی	سیحی سال از طمش حال شد

بسم الله الرحمن الرحيم

قصیدہ در مدح امیر کبیر کشف الزمان ملاذ العلماء و الفضحا والغربا امیر شیرعلی خان صاحباً بہاؤ الی کابل

ار قصیدات سرمدی صاحبی ہاں فالج دوران تاعشریں مقال
و سحروردہ مثال جناب معنی امام محقق صاحبیت نیس و ظالم

کشت چرخد او مد ایر و سال	کر شد ما مگر کس اردی ملور کور کور کور
سپیش معیت رسول کریم او آمد	روان میں ہمارے درج دل نگہ اوستا
رآل مال و ہم اصحاب او ہر ارد	ردات مالک جناب مقدس سبحان
رائس ہست و صف امیر و آلاء	ہم ہی صفحہ کاعده راہ مسک حکمال
عجیب محبت و محنت نظر تختہ سیر	محنت دولت و درجہ مال و دوراں
معین دین شہیں محمدی الحق	مگر تو ماصیبتیں بر مروع اراہاں
مورس رحمت میں سیر اقبال	طہر عیان رکالتس بود جو در سید
خلیفہ امیر علیہ امیر اس مہ	حلافتیں دین ہم امارتیں دین

نکر نصاح علم و سبب اصاح است
 مسدا و حوکر آید سوسو حواله
 سر بهشت قویق میان جواریه
 اگر سحر هر تیغ بطرفند گوئی
 درجه سوختی و اتفاق سرکاری
 بکریج دایره و شش تدار کامل
 حوتد معام نشا و رسته سرال
 جاسم کوچ بکریج آمد و در لاهوت
 اگر معصل این جنس بر نگارم من
 ولی بود مکرل من و شش ام سر
 دو حله که ملائجه ویر شالاج
 چو شد بریل سوار آن مدامیر کسیر
 در آن معام عتیر و هم تمام
 نظر بر یکد همای بازی دمیج
 از انطرف بستم هم گور سر حیرل
 چو شد نصاح است و هم ملاقات
 شد وقت ملاقات صا حال
 و دار معین و سخاوت شد جمع هم
 و آریاں که شد طره تر سر و سر
 عوس که آینه دوستی حلا لگرت
 حسن شد بر پر افغان سلطنت

که بر یک است برنی عمراد حوال
 مایار برنی ورق است و بر قاطل
 تنق رسته سملوئی آفتابان
 که هست ربه و در صید مهر و صا
 چو سعطه شده این سوختن اسرار
 فرد و گاه دی مار لعل و گوهر و گاه
 سدر صا حال گریه و در و عرت شال
 حکم صا حال عتیر و شال
 معصر صا حال رخم رس و شال
 که هست بل جوارات و شال
 سدر طره و شش جنس و شال
 در و دوق ام تر ارقد و شش
 اران مود و اسال و عرم حال
 سدر صا حال گریه و هم کات
 مود و اسال و اسرگ حال
 بدید معج بحسری و دینه هال
 سار کست سار که هم ار کهان
 و کوه چاه و شل شد فیک حال
 رخم چو به نامیم که عقل شد حیران
 سدر صورت اس و اماں مایه در آن
 طرب مود و سر و طرب مایه حال

طرس سوار ملک عالیہ مقدسہ
 اریں سرحد و مستی کجش کوی
 مرچوب جو موذن امیر صاحب
 محمد سجا سکیں انکسیر
 یہ رقص نہ کو مں ار سر قمار
 آسان معش ملک یکوشت
 نگر لعل ل این امارت حاصل
 عصر و طر و وار و صفت سجا
 کاید یک کار بار و شمس را
 خدا و جوتایید اش مسایلی
 لعل محمد و حاتم خود گریاید
 تاجش از گهر شاهوار در کرد
 امیر صاحب اسلام صاحب رحمت
 امیر رب امارت درین ان در
 و عالمی که مامد در رحمت
 بسید ایت مرتس سگست
 دران همیشه ایگین و لعل جوسید
 هر اکو بار در بار و عید و کفت
 نگر و خیر مرتس لعل و در تاب
 خدا و داد و اورنه خدا و مدی
 خود مختار و صفت سگرم هر گز

ساد مار جو امزده ماتحتان
 ساد و پشت حیل طر و ر معشید کوی
 لعل و معش کمال بتد بار و دران
 در مدم خود ش امر و دولعی فی الان
 که در مں رسید اعلیٰ شدم جریا
 کجاست سلخ حصیفش کوشش لعل
 نو و امیر و دران که نو و دران
 دلا و دنی که صیبت با دست در بران
 صیبتی بے اودان هر تری بی لب
 میں نو فکر و در صفت ایتایان
 محمد و میل عاید دین ملک کسان
 خود و ما کج و جلی دید و حوسنت
 امیر صاحب غیر عالم ملد ان
 امیر صاحب سیر یا سیاست ان
 هر یکیت و عکس جواس میرا
 در صفت جامن امیر کسیر حال ملن
 که جوی مت الطاف اوئی ارکا
 و انجس که باحم شدت رشک ان
 که میت تاب بخورید ستل و کجیل
 یکیا است معین ملا و سکیل
 احتضار شوم بر دما جی و لعل ان

مقام تاکہ لوگوں کو تحت و تحت مدہر	تحت ماده حکومت تحت جہاں
سروین گنت مگر میں قصیدہ مار تریا جو کمر میں بے نصیب سال تدجواں	
۱۲۸۵ ہجری	

قصیده دیگر در وصف خوشنیشان

هم از تصایف طبعه حاسنی ما بحدیج

اول محمد خالق بیچون کسره یا
 من بعد آن جو وصف بر تان کسرم رقم
 هر قطره این جو که قلم ترا می شود
 در مویسم شستاست خواب خود من
 سفل با شغال شود چون سرم جام
 هر یک مداندوده لباس تنگش
 بر آب سرد گرد مرده هم کام هست
 در وقت مسخ خواب تو آسایشی نگردد
 در وقت خوابت در جور چه خوش
 دو دار نفس مردم سحر از دهان
 در میان جو حرف کشته سرخ بود
 نگار در ساک کامل و کنهیر در مکر
 آمان ویر آرزو دخی آن و تنست
 یحیی اعتدال بر فصل دهنه
 یحیی انتخاب بر هر بهت کشورست
 نس معتدل هوای به بهت در مکر

صدید رمال من سر صدق به هم
 از در لوک خامه من روبرو ملا
 بر در مکر تو معنی قرطاس با محسا
 از هر هر کسی مگر چاشت هم عشا
 هر یک میبرد است در و گرم خوش عدا
 نو تنیده بوسین و سر کرده هم قضا
 کم تنگی در یک مردوست اشتها
 در در و خوش سحر مسا و راه نا
 مانند بی عیث تو اگر در آن سوا
 حول از دهنش شود شود آسیر با سوا
 حول به سخن میر شود سینه
 سخا منقش شده در مکر از مردی
 در عهد میر در عهد بجا به حشمت
 هر چند لبیک شد در میان طرب و
 سدر بر سایه بلکه بر نهنق شده
 عدا یا شمال با کرم است یا صا

سحاب و هم سمور و هم المان ملون حشر
مقل ماده اند بخاوی خود گسند
شد گرم حش با به عکالی وقت و
انگور و سید ماد و سی ماسیانی است
آلی مگر نظرب گلی سر و تر د رام
هم فرور مچا و سوم حش و مشت
همچو اس چون نش مرد و درن متوق
تمام سر و دلق و دالوس و متع
هر اعلی که بر مقل شود مگر
حشرات حله عقرب و رمور و مار و کور
مسم سحرانی ارشتم سحاب
حسد عرس گد در و در چار و تنور
ردان درون کسل و عاده کلیم
یوم القلیل ار پله مرد و در حش
امد رجامه عجب گرم دیگر
در عجب نودت مارتن ارشتم بر طر
در و دشت عرب کجتری در و دشت
حرات و شیر و مکه و هم آن سردتر
ار سرد و بر ملک که انگر بر میرسد
یاد و تنگه که چهری به انگو گسند
ر و رشت مار و در کاسه گلی

و ساک مار حله طیار و ماطلا
خوابان نصداد انکف دست و احسا
شد و دوقی حش هم بر سیه مرا سوا
دوق الیقہ حکام و در گر سستا
و سیلق حکام رشتت کد - م
عسرت و آت حاک در و دال و
ر و در حش کرده بر سید سیر
ماسد ایتاب حیات حش و
ریاں شود کما س و در حش سحیا
سوراج در و دنگیر بد کوسه
مسکین به اسطخ ریس را مدیده جا
لک اشتر حش جو نو گد شود حشا
در کرد انکف ردل صبح و هم مسا
لیل الطویل هر نو انگر پیش
مسکین و هم عرب سوت در ریس
مسکین کل کله و مسم نقض
ار بر معال است محش کساها
سردی و سیه لیس گرم تعلد
در و دشت سستا سید سرد حشا
طوری ریا در و دوق و در و
بر و دشت سستا سید سرد حشا

پہرست اعلیٰ حاکم اول دیوالی مہشی

ص	ط	ث	ج	ح	ص	ط	ث	ج	ح
مست	مست	۲	۱۱	۴۱	مست	مست	۲	۱۱	۴۱
حال	حال	۲	۱۱	۴۱	حال	حال	۲	۱۱	۴۱
هم	هم	۲	۲	۴۸	هم	هم	۲	۲	۴۸
رود	رود	۲	۸	۴۸	رود	رود	۲	۸	۴۸
دست	دست	۱	۱۴	۸	دست	دست	۱	۱۴	۸
خاکم	خاکم	۲	۲	۸۶	خاکم	خاکم	۲	۲	۸۶
نوی	نوی	۱	۲	۸۶	نوی	نوی	۱	۲	۸۶
زحاکم	زحاکم	۲	۱	۹۱	زحاکم	زحاکم	۲	۱	۹۱
لصاکس	لصاکس	۱	۱۱	۹۳	لصاکس	لصاکس	۱	۱۱	۹۳
نوعاری	نوعاری	۲	۱۳	۹۸	نوعاری	نوعاری	۲	۱۳	۹۸
دکر	دکر	۱	۱۳	۱۳	دکر	دکر	۱	۱۳	۱۳
دردیاده	دردیاده	۲	۲	۱۱۳	دردیاده	دردیاده	۲	۲	۱۱۳
کما	کما	۱	۱	۱۱۳	کما	کما	۱	۱	۱۱۳
مصفا	مصفا	۱	۱۱	۱۱۳	مصفا	مصفا	۱	۱۱	۱۱۳
مدهکم	مدهکم	۲	۴	۱۱۵	مدهکم	مدهکم	۲	۴	۱۱۵
خامی	خامی	۱	۸	۱۱۵	خامی	خامی	۱	۸	۱۱۵
یخاوست	یخاوست	۲	۱۳	۱۱۶	یخاوست	یخاوست	۲	۱۳	۱۱۶
یاسد	یاسد	۲	۱۴	۱۱۶	یاسد	یاسد	۲	۱۴	۱۱۶
رتو	رتو	۲	۵	۱۱۸	رتو	رتو	۲	۵	۱۱۸
هو	هو	۲	۱۳	۱۲۳	هو	هو	۲	۱۳	۱۲۳
ادار	ادار	۲	۱۳	۱۲۴	ادار	ادار	۲	۱۳	۱۲۴
سرد	سرد	۲	۱	۱۲۹	سرد	سرد	۲	۱	۱۲۹
دمی	دمی	۱	۵	۱۳۳	دمی	دمی	۱	۵	۱۳۳
حشس	حشس	۲	۱	۱۳۴	حشس	حشس	۲	۱	۱۳۴
ساست	ساست	۱	۵	۱۳۴	ساست	ساست	۱	۵	۱۳۴

ک	۳	۲	۱	علاقہ	صحیح
۱۳۶	۱	۱	۱	بروم در	بروم در
۱۳۷	۲	۱۳	۲	بہار - بہار	بہار - بہار
۱۳۸	۱	۱۳	۱	بت - بت	بت - بت
۱۳۹	۲	۸	۲	لصحر - لصحر	لصحر - لصحر
۱۴۰	۱	۱۳	۱	کدھان بجا آن ادا کا	کدھان بجا آن ادا کا
۱۴۱	۱	۱۶	۱	رک - رک	رک - رک
۱۴۲	۱	۲	۱	در - در	در - در
۱۴۳	۱	۲	۱	مور - مور	مور - مور
۱۴۴	۲	۱۳	۲	سدو - سدو	سدو - سدو
۱۴۵	۱	۱۱	۱	مبی - مبی	مبی - مبی
۱۴۶	۱	۱۶	۱	ماس در - ماس در	ماس در - ماس در
۱۴۷	۲	۲	۲	جو بھی - جو بھی	جو بھی - جو بھی
۱۴۸	۱	۱۳	۱	آن کمان و سیال	آن کمان و سیال
۱۴۹	۱	۲	۱	کار اس - کار اس	کار اس - کار اس
۱۵۰	۲	۱	۲	دلایت - دلایت	دلایت - دلایت
۱۵۱	۱	۲	۱	حالت - حالت	حالت - حالت
۱۵۲	۲	۸	۲	عشق - عشق	عشق - عشق
۱۵۳	۱	۱۶	۱	کج - کج	کج - کج
۱۵۴	۲	۱۶	۲	رصدہ - رصدہ	رصدہ - رصدہ
۱۵۵	۲	۷	۲	کر - کر	کر - کر
۱۵۶	۱	۳	۱	صعود - صعود	صعود - صعود
۱۵۷	۱	۱۶	۱	کن - کن	کن - کن
۱۵۸	۱	۱۶	۱	ایک - ایک	ایک - ایک
۱۵۹	۱	۷	۱	کسودہ - کسودہ	کسودہ - کسودہ
۱۶۰	۱	۱	۱	لا - لا	لا - لا

ک	۳	۲	۱	علاقہ	صحیح
۱۶۱	۲	۲	۲	ج - ج	ج - ج
۱۶۲	۱	۱۴	۱	مست - مست	مست - مست
۱۶۳	۲	۱۶	۲	مکت - مکت	مکت - مکت
۱۶۴	۱	۱	۱	تراند - تراند	تراند - تراند
۱۶۵	۲	۷	۲	در کل - در کل	در کل - در کل
۱۶۶	۱	۱۳	۱	مقیم - مقام	مقیم - مقام
۱۶۷	۱	۱۶	۱	قو - قو	قو - قو
۱۶۸	۱	۱۳	۱	اقد - اقد	اقد - اقد
۱۶۹	۱	۳	۱	جواب - جواب	جواب - جواب
۱۷۰	۲	۱	۲	سی - سی	سی - سی
۱۷۱	۲	۲	۲	سمع و سبی - سماع و سماع	سمع و سبی - سماع و سماع
۱۷۲	۱	۱۱	۱	ماکت - ماکت	ماکت - ماکت
۱۷۳	۲	۱۶	۲	مکوئم - مکوئم	مکوئم - مکوئم
۱۷۴	۱	۱۶	۱	صیر - صیر	صیر - صیر
۱۷۵	۲	۱	۲	رفت - رفت	رفت - رفت
۱۷۶	۱	۱۶	۱	مرع - مرع	مرع - مرع
۱۷۷	۱	۱۸	۱	یسوت - یاقوت	یسوت - یاقوت
۱۷۸	۲	۲	۲	ستاب - ستاب	ستاب - ستاب
۱۷۹	۱	۱۸	۱	کمار - کمار	کمار - کمار
۱۸۰	۲	۷	۲	دود - دود	دود - دود
۱۸۱	۱	۱۱	۱	دود - دود	دود - دود
۱۸۲	۱	۶	۱	دارم - دارم	دارم - دارم
۱۸۳	۱	۱۳	۱	مق - مق	مق - مق
۱۸۴					
۱۸۵					
۱۸۶					